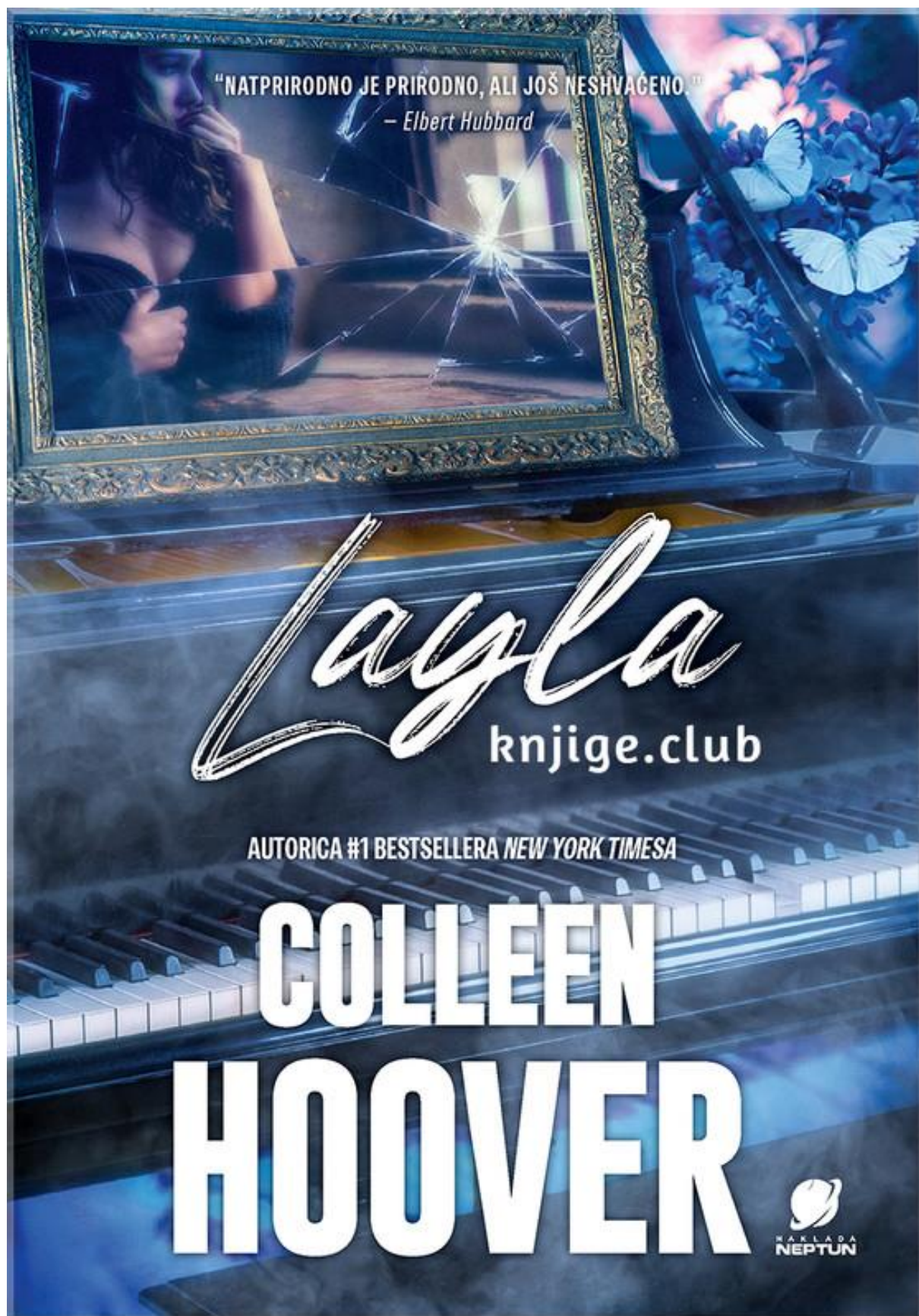

"NATPRIODNO JE PRIRODNO, ALI JOŠ NESHVAĆENO"

– Elbert Hubbard

Layla

knjige.club

AUTORICA #1 BESTSELLERA NEW YORK TIMESA

COLLEEN HOOVER

Knjige.Club Books

Naslov izvornika

Layla

Colleen Hoover

Layla

S engleskog prevela

Tereza Milić

Natprirodno je prirodno, ali još neshvaćeno.

- Elbert Hubbard

ISPITIVANJE

Zalijepio sam dva sloja čvrste samoljepljive trake preko Laylinih usta prije nego što sam sišao u prizemlje, no još čujem njeno prigušeno vrištanje dok istražitelj sjeda za stol.

Ima jedan od onih starih diktafona kakvi se viđaju u filmovima iz osamdesetih. Dvadesetak centimetara dug i deset centimetara širok, s velikim crvenim krugom na lijevom gumbu. Pritisne gumb za snimanje i gurne diktafon prema sredini stola. Kotačići na kaseti počnu se okretati.

„Molim vas, recite svoje ime”, kaže.

Pročistim grlo. „Leeds Gabriel.”

Bočni dijelovi uređaja oblijepljeni su starom samoljepljivom trakom koja štiti odjeljak za baterije od raspadanja. To mi je pomalo komično. Ovaj krajnje zastarjeli stroj zabilježit će svaku riječ koju se spremam izgovoriti, i to će nekako pomoći?

No trenutačno sam ionako na rubu odustajanja. Ne vidim svjetlost na kraju ovog tunela. Nisam siguran ni da ovaj tunel uopće *ima* kraj.

Kako se mogu nadati izlazu iz situacije koja je već toliko izmakla kontroli? Razgovaram s tipom kojeg sam upoznao preko interneta, dok je moja cura gore i potpuno je izbezumljena.

Kao da zna da mislim na nju, buka se opet pojača. Drveno uzglavlje kreveta udara o zid spavaće sobe na katu, proizvodeći jezivu jeku u ovoj golemoj praznoj kući.

„Dakle”, počne taj čovjek. „Odakle želite početi?” Čini se da je on u stanju raditi bez obzira na buku, no nisam siguran da ja mogu. Svjesnost da Layla pati zbog mojih postupaka nije nešto što mogu s lakoćom zanemariti. Trzam se na svaki zvuk koji dopire odozgo. „Mogli biste mi prvo reći kako ste se upoznali”, predloži on.

Nerado odgovaram na pitanja za koja znam da neće dovesti do odgovora, no trenutačno bih radije slušao vlastiti glas nego Laylino prigušeno vrištanje. „Upoznali smo se prošlog ljeta. Ovdje je prije bio pansion. Ja sam bio basist u bendu koji je svirao na vjenčanju njezine sestre.”

On ne odgovori ništa. Zavali se u stolicu i šutke zuri u mene. Ne znam što još reći. Zar bih trebao sve detaljno opisati? „Kakve veze ima moj prvi susret s Laylom s ovime što se događa u ovoj kući?”

On odmahuje glavom dok se nagine naprijed, sklapajući ruke preko stola. „Možda nema nikakve veze. Ali ja sam ovdje radi toga, Leeds. Sve bi moglo biti ključ. Želim da se prisjetite tog prvog dana u ovoj kući. Što je Layla imala na sebi? Zašto ste oboje bili ovdje? Što vam je prvo rekla? Je li itko od vas te noći opazio nešto neobično u vezi s ovom kućom? Što mi više informacija možete dati, to bolje. Nijedan detalj nije nebitan.”

Naslonim laktove na stol i prekrijem dlanovima uši kako bih prigušio zvukove koje Layla proizvodi gore u sobi. Ne mogu to podnijeti, grozno mi je slušati je ovako uzrujanu. Tako je silno volim, ali ne znam jesam li u stanju prisjećati se prošlosti i govoriti *zašto* je toliko volim dok ona zbog mene prolazi kroz ovo.

Zatvorim oči i u mislima se vratim u onu noć kad sam je prvi put vidio. U vrijeme kad je život bio jednostavniji. Kad je neznanje uistinu bilo blagoslov.

„Stravično je plesala”, kažem tom čovjeku. „To je bilo prvo što sam opazio kod nje...”

Poglavlje 1

Ova ženska stravično pleše.

To je prvo što opazim kod nje dok stojim na pozornici i sviram sve malobrojnijoj publici. Duge ruke koje očito ne zna kontrolirati. Bosa je i vrti se po travi grubo gazeći po tlu, bez imalo nježnosti koju ova pjesma traži. Mahnito trzne glavom i njene neposlušne, crne kovrče polete naprijed kao da divlja na neku heavy metal pjesmu.

Najsmješnije je to što ovaj bend svira suvremenu country glazbu. Ovaj *bezličan* bend. Cijela set lista sastoji se od pjesama koje je mučno slušati i još bolnije svirati.

Ovo je Garretov bend.

To je doslovno ime benda. *Garrettov bend*. Najbolje ime koje je Garrett uspio smisliti.

Ja sam četvrti, neslužbeni član - posljednji koji se priključio bendu. Sviram bas. Ne onaj uspravni bas koji ljudi poštuju. Ja sviram električnu bas gitaru. Taj podcijenjeni, nevidljivi instrument koji se obično nalazi u rukama nevidljivog člana benda - onog koji se stapa s pozadinom svake pjesme. No meni ne smeta stapati se s pozadinom. Možda mi je zato i draži električni bas od ostalih instrumenata.

Nakon što sam studirao glazbu na Belmontu, cilj mi je bio postati kantautor, no ne pomažem Garrett u skladanju ovih pjesama. On ne želi moju pomoć. Nas dvojica ne doživljavamo glazbu na jednak način, i zato jednostavno pišem pjesme za sebe i čuvam ih za neku budućnost u kojoj ću imati dovoljno samopouzdanja za objavljivanje samostalnog albuma.

Tijekom proteklih nekoliko godina bendu je porasla popularnost, i premda imamo sve više gaža, a to znači i da smo bolje plaćeni, moj honorar kao basista nije se povećao. Mislio sam to spomenuti ostatku benda, no nisam siguran da se isplati, a njima je novac više potreban nego meni. Osim toga, ako bih naćeo tu temu, možda bi mi ponudili službeno mjesto u bendu, a, iskreno, ja toliko mrzim ovu glazbu da se sramim što uopće stojim ovdje.

Svaki mi nastup izjeda dušu. Malo gricne ovdje, malo gricne ondje. Nastavim li se još dugo ovime baviti, bojim se da od mene neće ostati ništa osim tijela.

Iskreno, nisam siguran što me drži ovdje. Nisam namjeravao trajno ostati u bendu kad sam im se pridružio, no iz nekog razloga očito nisam u stanju pokrenuti se i napraviti solo-karijeru. Otac mi je umro kad sam imao osamnaest godina i

nakon njegove smrti nikad mi nije nedostajalo novca. Mojoj majci i meni je ostavio pozamašan iznos od police životnog osiguranja, uz tvrtku za instaliranje interneta koja se samostalno održava i zapošljava ljude kojima ne bi bilo drago kad bih preuzeo tatino mjesto i uvodio promjene u njihove dugogodišnje uspješne radne navike. Umjesto toga, moja majka i ja im se ne mijesamo u posao i živimo od prihoda.

To je definitivno nešto na čemu sam zahvalan, ali se ne ponosim time. Kad bi ljudi znali koliko se malo od mene očekuje u životu, nitko me ne bi poštovao. Možda sam zato i ostao u ovom bendu. Puno putujemo, puno radimo, često i do kasno u noć. No to mučenje samog sebe pruža mi osjećaj da zaslužujem barem dio novca koji sjedi na mojem bankovnom računu.

Stojim na svojem točno određenom mjestu na pozornici i dok sviram promatram ovu djevojku, pitajući se je li pijana ili napušena, ili možda postoji šansa da ovako pleše jer se izruguje ovom groznom bendu. Iz kojeg se god razloga bacaka uokolo kao dehidrirana riba, zahvalan sam joj na tome. Odavno se tijekom naše svirke nije dogodilo nešto ovako zabavno. Čak se u jednom trenutku uhvatim kako se smiješim - što se također nije dogodilo Bog zna koliko dugo. A tako sam se užasavao dolaska ovamo.

Možda je to zbog ozračja - intimnost ovog mjesta pomiješana s dobrim raspoloženjem nakon vjenčanja. Možda zbog činjenice da nitko ne obraća pozornost na nas i devedeset posto svatova je već otišlo. Možda zbog trave u djevojčinoj kosi i zelenih mrlja po cijeloj njenoj haljini - jer je triput tijekom ove pjesme tresnula na tlo. Ili možda zbog šestomjesečnog celibata koji sam si nametnuo nakon prekida s bivšom curom.

Možda sam zbog kombinacije svega toga večeras potpuno fokusiran na ovu djevojku. Što nije iznenađujuće jer je ona, čak i nakon što joj se sva šminka razmazala po obrazima, a nekoliko joj se uvojaka zalijepilo za čelo od znoja, najljepša djevojka na ovoj svadbi. Zbog čega mi je još čudnije što nitko ne obraća pozornost na nju. Ono malo preostalih gostiju okupilo se oko bazena s novopečenim mladencima dok mi sviramo našu posljednju večerašnju pjesmu.

Moja stravična plesačica nas još jedina sluša kad napokon završimo, a onda se počnemo pakirati.

Čujem je kako viče *bis!* dok hodam prema stražnjem dijelu pozornice i spremam gitaru u torbu. Žurno je zatvorim, iskreno se nadajući da ću uspjeti pronaći tu djevojku nakon što ukrcamo sve instrumente u kombi.

Nas četvorica smo za noćas rezervirali dvije sobe u ovom pansionu. Odavde do Nashvilea ima jedanaest sati vožnje i nijedan od nas nije htio krenuti doma u ponoć.

Mladoženja pride Garrettu dok ovaj zatvara vrata kombija i pozove nas sve na piće. Inače bih odbio, no potajno se nadam da je loša plesačica još tu negdje. Bila je zabavna. I svidjelo mi se što nije pomicala usta kao da zna tekstove naših

pjesama. Nisam siguran da bi me mogla privući djevojka kojoj se stvarno sviđa Garrettova glazba.

Pronađem je u bazenu, kako pluta na leđima. Na sebi još ima bež haljinu djeveruše, prekrivenu mrljama od trave.

Ona je jedina u bazenu, pa uzmem pivo, uputim se prema dubljem kraju, izujem cipele i gurnem noge u vodu, ne mareći što ću smočiti traperice.

Mreškanje koje izazovem na mojem kraju bazena konačno stigne do nje, no ona ne pogleda tko joj se to pridružio u vodi. Jednostavno nastavi zuriti u nebo, tiha i nepomična kao trupac koji pluta na vodi. Kakva je to suprotnost od njene maloprijašnje apsurdne predstave.

Nakon što je nekoliko minuta promatram, voda proguta njeno cijelo tijelo, i ona nestane. Kad joj ruke izrone razmičući vodu, i nakon njih se na površini pojavi i glava, ona pogleda ravno u mene, kao da je cijelo vrijeme znala da sam tu.

Održava se u plutajućem stanju laganim pokretima nogu i kruženjem rukama po površini vode. Polako smanjuje razmak između nas, sve dok se ne nađe točno ispred mojih nogu i zapilji se u mene. Mjesec mi je iza leđa. Njene oči odražavaju njegov sjaj kao dvije žarulje.

Gledajući je s pozornice, mislio sam da je zgodna. No sad kad sam ispred nje, udaljen samo tridesetak centimetara, postane mi jasno da je ona nešto najljepše što sam ikada vidio. Sočne, ružičaste usne, profinjena linija brade koju ću, nadam se, u nekom skorom trenutku pomilovati dlanom. Oči su joj zelene poput trave koja okružuje bazen. Želim se otisnuti od ruba i pridružiti joj se u vodi, no mobitel mi je u džepu, a u ruci napola puna limenka piva.

„Gledaš li ikada one video snimke na YouTubeu u kojima ljudi umiru iznutra?” upita me.

Nemam pojma zašto mi je postavila to pitanje, no u ovom trenutku je bilo što moglo izaći iz tih usta i pogodilo bi me jednako snažno kao što su me upravo pogodile te riječi. Glas joj je eteričan i prozračan, kao da bez imalo napora leprša iz njezina grla.

„Ne”, odgovorim.

Malo je zadihana od pokreta kojima se održava na površini. „To su kompilacije raznih neugodnosti koje se događaju ljudima. Kamera uvijek zumira na njihova lica u najgorem trenutku. Izrazi lica su im takvi da izgledaju kao da umiru iznutra.” Obriše vodu iz očiju objema rukama. „Tako si ti večeras izgledao gore na pozornici. Kao da umireš iznutra.”

Ne sjećam se da je ijednom pogledala prema pozornici, a kamoli dovoljno dugo da ispravno procijeni kako se osjećam kad god sam prisiljen svirati te grozne pjesme pred publikom.

„Ja sam već mrtav iznutra. Umro sam prve večeri kad sam počeo svirati s ovim bendom.”

„Tako sam i mislila. Je li ti se svidjelo moje plesanje? Pokušavala sam te oraspoložiti.”

Kimnem i otpijem gutljaj piva. „Upalilo je.”

Ona se široko nasmiješi i na nekoliko trenutaka klizne ispod vode. Kad se ponovno vrati na površinu, odmakne kosu s lica i kaže: „Imaš curu?”

„Ne.”

„Dečka?”

„Ne.”

„Ženu?”

Odmahnem glavom.

„Imaš li barem prijatelje?”

„Ne baš”, priznam.

„Braću i sestre?”

„Jedinac sam.”

„Sranje. Ti si usamljen.”

Još jedna ispravna procjena. Prerada je u mojem slučaju usamljenost moj vlastiti izbor.

„Tko ti je najvažnija osoba u životu?” upita. „Roditelji se ne računaju.”

„U ovom trenutku?”

Ona kimne glavom. „Da. U ovom trenutku. Tko je najvažnija osoba u tvom životu?”

Nakratko se zamislim nad tim pitanjem i shvatim da je moja mama jedina osoba za koju bih bio spreman primiti metak. Prema dečkima iz benda sam ravnodušan. Oni su mi više kao kolege s kojima nemam ništa zajedničko. A budući da se roditelji ne računaju, ova djevojka je doslovno jedina osoba o kojoj trenutačno razmišljam.

„Ti, valjda”, kažem.

Ona nakosi glavu i stisne oči. „To je nekako tužno.” Podigne stopala, dotakne zid između mojih nogu i odgurne se od mene. „Moram se onda potruditi da ti ova noć bude nezaboravna.” Osmijeh joj je koketan. Izazovan.

Prihvatim njezin izazov i odložim mobitel na beton, pokraj sada prazne limenke piva. Skinem majicu i gledam kako me snima dok uranjam do kraja u bazen.

Sad smo na istoj razini i, časna riječ, kao da je postala još ljepša.

Plivamo kružeći usporeno jedno oko drugoga, pazeći da se ne dotaknemo, premda je jasno da oboje to želimo.

„Tko si ti?” upita me.

„Basist.”

Ona se nasmije na to. Smijeh joj je potpuno različit od njenog eteričnog glasa. Odmjeren je i izravan, i možda mi se čak i više sviđa od njezina glasa. „Kako se zoveš?” pojasni.

„Leeds Gabriel.” I dalje plivamo kružeći jedno oko drugoga. Ona nakosi glavu i zamisli se nad mojim imenom.

„Leeds Gabriel je ime za frontmena. Zašto sviraš u tuđem bendu?”

Zatim nastavi govoriti jer očito ne očekuje odgovor na to pitanje. „Nazvali su te po gradu u Engleskoj?”

„Aha. Kako se ti zoveš?”

„Layla”, prošapće kao da mi povjerava tajnu.

To je savršeno ime. Jedino ime koje je mogla izgovoriti a da joj odgovara - uvjeren sam u to.

„Layla”, kaže netko iza mene. „Zini.” Pogledam preko ramena i ugledam iza sebe mladenku, koja nešto pruža prema Layli. Layla dopliva do nje, izbacij jezik, i mladenka stavi na njega bijelu tabletku. Layla je proguta i, premda nemam pojma o čemu se radi, ovo je bilo jebeno seksi.

Svjesna je da sam opčinjen njenim ustima. „Leeds isto želi jednu”, kaže Layla i pruži ruku tražeći još jednu tabletu. Mladenka joj stavi još jednu na dlan i ode. Ne pitam je što je to. Nije me briga. Toliko je silno želim da sam spreman glumiti Romea i progutati koji mi god otrov moja Julija upravo želi staviti na jezik.

Otvorim usta. Prsti su joj mokri, i dio tabletkice se rastopi prije nego što mi dotakne jezik. Gorka je i tvrda, i teško ju je progutati bez obloznog filma ili vode, no nekako uspijem. Djelomično je prožvačem.

„Tko je jučer bila najvažnija osoba u tvom životu?” upita Layla. „Prije nego što si upoznao mene.”

„Ja.”

„Uspjela sam te maknuti s prvog mjesta?”

„Čini se da je tako.”

Ona se fluidno i elegantno okrene na leđa, kao da provodi više vremena u bazenu nego na čvrstom tlu. Ponovno se zapilji u nebo, raširenih ruku, dok joj se grudi podižu od dubokog udisaja.

Prislonim leđa uza zid bazena, raširim ruke, podignem ih iz vode i uhvatim se za betonski rub. Srce mi počinje snažno tući. Imam osjećaj da mi je krv gušća.

Nemam pojma kakvu mi je to drogu dala, vjerojatno ecstasy ili neku drugu dizalicu, jer me jako brzo puca. Trenutačno sam svjesniji zbivanja u mojem trupu nego u bilo kojem drugom dijelu moga tijela. Srce kao da mi je nabreklo, kao da unutra nema dovoljno mjesta za njega.

Layla još pluta na leđima, no lice joj je blizu mojih prsa. Točno je ispred mene. Kad bih se malo nagnuo naprijed, ne bi više gledala u nebo. Gledala bi u mene.

Jebote, ovo je neka dobra droga.

Osjećam se dobro. Osjećam se samouvjereno.

Voda oko nas toliko je mirna da Layla izgleda kao da lebdi u zraku. Oči su joj zatvorene, no kad tjemenu dotakne moja prsa, podigne pogled prema meni, lica okrenutog u suprotnu stranu od mog, i kao da očekuje da nešto učinim.

Pa ja učinim nešto.

Nagnem se dovoljno naprijed da mogu lagano prisloniti usne uz njene. Ljubimo se naopačke, njena donja usna je među mojim usnama. Njene su usne kao meka eksplozija koja aktivira skrivena minska polja ispod svakog centimetra moje kože. To je čudno i fascinantno jer je ona još na leđima i pluta na površini vode. Uronim jezik u njena usta, no iz nekog se razloga ne osjećam dovoljno dostojnim da je diram pa ne mičem ruke, već ih ostavim da se drže za bazen s obje strane.

Ona također zadrži raširene ruke i jedino što pomiče njena su usta. Zahvalan sam što se naš prvi poljubac odvija naopačke jer mi to ostavlja jako puno prostora za iščekivanje našeg prvog uspravnog poljupca. Više se nikad neću htjeti ljubiti s nekom djevojkom ako nisam pod utjecajem ovoga što nam je mladenka dala, što god to bilo. Osjećam se kao da mi se srce sa svakim otkucajem komprimira do veličine novčića, a onda se napuhuje do veličine bubnja.

Ovo nije normalno kucanje srca. Nema više onog nježnog bam bam, bam bam, bam bam. Sada je to ping pa BUM.

Ping BUM, ping BUM, ping BUM.

Ne mogu je više ljubiti ovako naopačke. To me izluđuje, kao da ne prijanjamo sasvim dobro, a želim da moja usta savršeno prijanjaju uz njena. Uхватim je za struk i rotiram je po površini vode sve dok nije okrenuta prema meni, a onda je privučeni k sebi. Ona ovije noge oko mog struka, a obje njene ruke izađu iz vode i zgrabe me za potiljak, zbog čega malo potone jer sam ja jedino što je održava iznad vode. No moje su ruke prezauzete prelaženjem preko njenih leđa pa počnemo zajedno tonuti, i nijedno od nas ne poduzima ništa da to zaustavi. Usta nam se stope trenutak prije nego što uronimo. Nijedna se kapljica vode ne uspije probiti kroz naše usne.

Tonemo sve do dna bazena, i dalje spojeni. Čim dotaknemo dno, istodobno otvorimo oči i odmaknemo se jedno od drugoga. Laylina kosa sada lebdi iznad nje. Izgleda kao potonuli anđeo.

Da je barem mogu slikati.

Prostor između nas ispuni se mjehurićima zraka, pa se oboje odgurnemo nogama prema površini.

Ja izronim dvije sekunde prije nje. Okrenuti smo jedno prema drugomu, spremni nastaviti se ljubiti. Spojimo se u isti položaj u kojem smo bili maloprije. Usta nam se uzajamno pronađu, no čim osjetim klor na njenim usnama, prekine nas nečije skandiranje.

Čujem Garretta, čiji glas nadjačava još nekoliko drugih glasova, a svi navijaju gledajući sa svojih mjesta kako se ljubimo. Layla im dobaci pogled preko ramena i pokaže im srednji prst.

Odvoji se od mene i odgurne se do ruba bazena. „Idemo”, kaže, izvlačeći se iz vode, nimalo elegantno. Podigne se na ruke u dubokom dijelu, metar i pol dalje od ljestava. Mora se prevrnuti na beton kako bi izašla iz bazena. Pokreti su joj nespretni i savršeni.

Ja izađem nakon nje, i nakon nekoliko sekunda oboje trčimo prema drugoj strani kuće, gdje je tamnije i nema nikoga. Trava je hladna i mekana ispod mojih tabana. Kao led... ali rastopljeni led.

Hm, to bi onda valjda bila voda. No ne osjećam se kao da gacam po vodi. Nego baš kao po rastopljenom ledu. *Teško je objasniti neke stvari kad si drogirani.*

Layla me uhvati za ruku i spusti se na travu prekrivenu rastopljenim ledom, povlačeći me za sobom. Na sebe. Oslonim se na laktove da može disati i zagledam se na trenutak u nju. Ima pjegice. Nema ih puno i raspoređene su joj po korijenu nosa. Nekoliko na obrazima. Podignem ruku i pratim ih prstom. „Zašto si tako lijepa?”

Ona se nasmije. S pravom. Ovo je bilo tako otrcano.

Preokrene me na leđa, a onda podigne haljinu iznad bedara kako bi me mogla opkoraciti. Njena bedra se zalijepe za moje bokove jer smo oboje potpuno mokri. Položim dlanove na njene bokove i upijam intenzitet ovog opijenog stanja.

„Znaš li zašto ovo mjesto zovu Corazón del País?” upita.

Ne znam, pa samo odmahnem glavom, nadajući se da se radi o dugoj priči kako bih je mogao još dulje slušati. Mogao bih cijelu noć slušati njezin glas. Štoviše, u ovom pansionu ima jedna prostorija koju zovu Glavnom sobom, u kojoj su svi zidovi prekriveni policama sa stotinama knjiga. Mogla bi mi cijelu noć čitati.

„To u prijevodu znači *Srce države*”, kaže ona. Dok govori, pogled i glas su joj prožeti uzbuđenjem. „Ovo mjesto - točno ovaj komad zemlje na kojem ležiš - doslovno je geografsko središte Sjedinjenih Država.”

Možda je to zato što sam trenutačno vrlo svjestan otkucaja svoga srca, ali to nema nikakvog smisla. „Zašto bi ga tako nazvali? Srce se ne nalazi na sredini tijela. Želudac je pravo središte.”

Ona se opet nasmije tim svojim ostrim i kratkim smijehom. „Istina. Ali *Estomago del País* ne zvuči toliko lijepo.”

Jebote. „Govoriš francuski?”

„Prilično sam sigurna da je to španjolski.”

„Svejedno, bilo je seksi.”

„Učila sam ga samo jednu godinu u srednjoj školi”, kaže ona. „Nemam nikakvih skrivenih talenata. Ja sam otvorena knjiga.”

„Sumnjam da je tako.” Preokrenem nas tako da sam sada ja iznad nje i prikujem joj ruke za travu. „Vrlo si talentirana plesačica.”

Ona se nasmije. Ja je poljubim.

Ljubimo se sljedećih nekoliko minuta. Više se nego ljubimo. Dodirujemo se. Krećemo se. Stenjemo. Sve je preintenzivno - kao da teturam na rubu smrti. Srce bi mi doslovno moglo eksplodirati u grudima. Počinjem se pitati trebamo li nastaviti ovo raditi. Očito je kombinacija droge i drpanja s Laylom previše za mene. Ne mogu joj dopustiti da ostane ovijena oko mene ni sekundu dulje, jer bih se mogao onesvijestiti od siline svih ovih osjećaja. Kao da je svakom mojem živčanom završetku narastao još jedan živčani završetak. Apsolutno sve osjećam s dvostruko jačim intenzitetom.

„Moram stati”, prošapćem, odmotavajući njene noge sa sebe. „Na čemu smo to, dovraga? Ne mogu disati.” Preokrenem se na leđa, jedva dolazeći do zraka.

„Misliš na ono što ti je dala moja sestra?”

„Mladenka je tvoja sestra?”

„Da, zove se Aspen. Tri godine je starija od mene.” Layla se pridigne na lakat. „Zašto? Sviđa ti se ovaj osjećaj?”

Kimnem glavom. „Da, jako.”

„Intenzivno je, zar ne?”

„O, da.”

„Aspen mi to daje kad god previše popijem.” Naginje se prema meni dok joj usne ne dotaknu moje uho. „To se zove aspirin.” Kad se odmakne, naceri se na zbunjeno izraz mog lica. „Zar si mislio da smo na nekoj drogi?”

Zašto bih se inače ovako osjećao?

Pridignem se u sjedeći položaj. „Ono nije bio aspirin.”

Ona padne na leđa od napadaja smijeha, pa nacrtá rukama križ preko grudi. „Kunem ti se Bogom. Uzeo si *aspirin*.” Tako se jako smije da ne može doći do zraka. Kad joj to konačno uspije, glasno uzdahne, i to je tako dražesno. I, jebote, zar sam upravo upotrijebio riječ *dražesno*?

Layla odmahuje glavom, gledajući me s blagim osmijehom. „Leeds, ne osjećaš se ovako zato što si drogiran.” Ustane i krene prema prednjem dijelu kuće. Ja ponovno pođem za njom jer, ako je ono stvarno bio aspirin, onda sam najebao.

Najebao sam.

Nisam znao da se mogu osjećati ovako dobro s nekime a da mi tijelom ne kola nikakva stimulativna supstanca.

Layla se ne uputi prema spavaćoj sobi kad uđemo u kuću. Ušeta u Glavnu sobu, onu s knjigama i polukoncertnim klavirom. Kad smo oboje unutra, ona zatvori i zaključa vrata. Moje traperice i njezina haljina ostavljaju za nama mokri trag.

Kad zastanem i okrenem se prema njoj, vidim da zuri u lokvicu vode ispod mojih nogu.

„Ovo je stari parket”, kaže. „Trebali bismo imati poštovanja prema njemu.” Svuču potpuno mokru haljinu preko glave, i sada stoji na metar i pol od mene u polumračnoj sobi, odjevena samo u grudnjak i gaćice. Nisu iz istog kompleta. Grudnjak je bijeli, a gaćice imaju crno-zeleni karirani uzorak, i nekako mi se sviđa to što nije previše razmišljala što će odjenuti ispod haljine. Na trenutak je samo promatram - diveći se njenim oblinama i tome što ne nastoji sakriti dijelove sebe od mene.

Moja je zadnja cura imala tijelo poput supermodela, ali se nikad nije osjećala ugodno u vlastitoj koži. To me najviše smetalo kod nje. Premda je bila jako lijepa, njezina nesigurnost je bila najglasnija na njoj.

Layla zrači samopouzdanjem koje bi bilo privlačno kako god izgledala.

Poslušam je i svučem traperice pa sad na sebi imam samo bokserice. Layla skupi našu odjeću i odloži je na tepih, koji vjerojatno vrijedi više od parketa, no ako će joj to umiriti savjest, ja se svakako neću buniti.

Osvrnem se pogledom po sobi i ugledam istrošen, smeđi kožni kauč, naslonjen uza zid pokraj klavira. Želim baciti Laylu na njega i izgubiti se u njoj, ali ona ima druge planove.

Privuču klupicu klaviru i sjedne na nju. „Znaš li pjevati?” upita me pritišćući nasumično tipke.

„Da.”

„Zašto ne pjevaš na nastupima?”

„To je Garrettov bend. Nikad me nije pitao.”

„Garrett? To je ime glavnog vokala?”

„Da, to je on.”

„Je li grozan kao njegovi tekstovi?”

To me nasmije. Odmahnem glavom i sjednem pokraj nje na klupicu. „Prilično je užasan, ali ne kao njegovi tekstovi.”

Ona pritisne tipku C1 na klaviru. „Zar je ljubomoran na tebe?” upita.

„Zašto bi bio ljubomoran na mene? Ja sam samo basist.”

„On nije stvoren za glavnog vokala. Ti jesi.”

„To je ozbiljna izjava. Nisi ni čula kako pjevam.”

„Nema veze. Čak i da si koma, kad si na pozornici, svi ostali padnu u drugi plan.”

„Baš kao što i svi ostali u publici padnu u drugi plan kad ti plešeš?”

„Ja sam *jedina* plesala.”

„Eto vidiš. Nisam ni opazio.”

Layla se nagne prema meni nakon što to kažem, i ja očekujem da će me poljubiti, no umjesto toga ona prošapće na mojim usnama: „Odsviraj mi nešto.” A onda se prebaci na kauč i legne. „Sviraj nešto dostojno ovog klavira”, kaže.

Prekriži noge u gležnjevima i pusti da joj jedna ruka visi s kauča. Prstom prelazi po parketu dok čeka da počnem svirati, no ja ne mogu prestati zuriti u nju. Nisam siguran postoji li još jedna žena na ovom planetu u koju bih poželio zuriti bez treptanja, dok mi oči ne presuše, no Layla me gleda s iščekivanjem.

„Što ako ti se ne sviđa moja glazba?” upitam. „Hoćeš li mi svejedno dopustiti da te ljubim?”

Ona se nježno nasmiješi. „Znači li ti nešto ta pjesma?”

„Napisao sam je komadićima svoje duše.”

„Onda nemaš razloga za brigu”, tiho odvraća Layla.

Okrenem se na klupici i spustim prste na tipke. Nakratko oklijevam prije nego što počnem svirati svoju pjesmu. Još je ni pred kime nisam izveo. Jedina osoba kojoj sam je želio otpjevati bio je moj otac, a on više nije živ. Njegova je smrt zapravo bila razlog zašto sam je napisao.

Nikad nisam imao tremu izvodeći Garrettove pjesme pred publikom, no ovo je drukčije. Ovo je osobno, i usprkos činjenici da se moja trenutačna publika sastoji od samo jedne osobe, imam dojam kao da je to najintenzivnija publika za koju sam ikad svirao.

Napunim pluća zrakom i polako ga ispuštam kad počnem svirati.

*Te noći sam prestao vjerovati u raj
Ne mogu vjerovati u tako okrutnog boga*

A ti?

*Te noći sam se prestao moliti klečeći
No ne molim se ni stojeći*

A ti?

*Te noći sam zatvorio vrata, zatvorio prozor
I sjedio u mraku*

A ti?

*Te noći sam naučio da sreća je samo bajka
Tisuću naglas pročitanih stranica
Koje si mi čitao ti*

*Te noći sam prestao vjerovati u Boga
Bio si naš, njega nije bilo briga kad te*

Uzeo

I zato sam te noći prestao...

Prestao...

Samo sam

Prestao.

Te noći sam prestao.

Prestao.

Samo sam prestao.

Te noći sam prestao.

Samo sam...

Kad prestanem svirati pjesmu, sklopim šake u svome krilu. Pomalo se bojim okrenuti prema njoj. Cijela je soba utihnula nakon što sam odsvirao tu posljednju notu. Toliko je tiho da imam dojam kao da su svi zvukovi isisani iz kuće. Ne čujem čak ni Laylino disanje.

Spustim poklopac klavira i tek se onda polako okrenem na klupici. Layla briše oči, gledajući u strop. „Ideš” prošapće. „Nisam to očekivala. Osjećam se kao da si mi upravo iscipelario grudni koš.”

Tako se ja osjećam od trenutka kad sam je večeras prvi put ugledao.

„Sviđa mi se kako završava”, kaže. Pridigne se u sjedeći položaj i podvije noge pod sebe. „Jednostavno si stao usred rečenice. Tako moćno.”

Nisam bio siguran hoće li shvatiti da sam namjerno tako završio pjesmu i još se jače zatreskam u nju zato što jest shvatila.

„Gdje mogu pronaći tu pjesmu? Ima li je na Spotifyju?”

Odmahnem glavom. „Nikad nisam objavio nijednu svoju pjesmu.”

Ona me pogleda tobože zaprepašteno, pljesnuvši rukama po kauču. „Što? Zašto ne, dovraga?”

Slegnem ramenima. „Ne znam.” *Doista* ne znam. „Možda zato što svi u Nashvilleu misle da su netko i nešto. Ne želim biti netko tko misli da je netko i nešto.”

Layla ustane i priđe klupici klavira na kojoj još sjedim. Gura mi ramena dok ne naslonim leđa na klavir, a onda me opkorači naslonivši oba koljena na klupicu. Gledam je iznad sebe dok mi drži lice objema rukama i progovara stisnutih očiju: „To što zadržavaš te pjesme samo za sebe je sebično. Bolje je biti nesebični netko i nešto nego sebični nitko i ništa.”

Mislim da mi je možda drago što sam upoznao ovu djevojku.

Ono, *stvarno* mi je drago.

Zgrabim je za potiljak i privučeni njena usta svojim. Ne znam koji se vrug ovdje događa. Prošlo je jako puno vremena otkako mi se neka djevojka toliko sviđala da me zanimalo gdje će biti sljedeći dan.

Ali... gdje će Layla biti sutra?

Gdje je bila jučer?

Koje mjesto naziva domom?

Gdje je provela djetinjstvo?

Tko je *njezina* omiljena osoba u ovom trenutku?

Želim sve to znati. Sve.

Layla prekine naš poljubac. „Aspen me večeras upozorila kad je opazila kako zurim u tebe. Rekla je: *‘Obećaj mi da nećeš zabrijati s nekim od ovih glazbenika. Vjerojatno svi imaju klamidiju’*.”

Nasmijem se. „Jesi li joj obećala da nećeš zabrijati sa mnom?”

„Ne. Rekla sam: *‘Nije problem ako ima klamidiju, vjerojatno ima i kondome’*!”

„Nemam klamidiju. Ali nemam ni kondom.”

Ona se odvoji od mene i ustane. „U redu je. Ja imam paket kondoma u svojoj sobi.” Okrene se i krene prema vratima.

Ja dograbim našu mokru odjeću pa izađem nakon nje iz prostorije i nastavim je pratiti prema gornjem katu. Zapravo me nije pozvala u svoju sobu, no prema onome što govori dok se uspinje stubama zaključim kako očekuje da pođem za njom.

„Oдавno nisam ovo radila”, dobaci mi preko ramena. „Inače ne nosim sa sobom kondome, no sad ih slučajno imam jer su ih dijelili na djevojačkoj večeri.” Okrene se prema meni i zastane na jednoj od stuba. „Nisam imala pojma da je u stvarnom životu toliko teško pronaći partnera za seks. Na koledžu se ne trebaš uopće truditi, ali poslije koledža... *uf!* Okrene se i nastavi se penjati. Otvori vrata svoje sobe i ja uđem za njom. „Problem sa seksom poslije fakulteta jest to što mrzim ići na spojeve. Oduzimaju previše vremena. Moraš se cijelu večer posvetiti nekomu za koga već nakon pet minuta znaš da samo gubiš vrijeme s njim.”

Slažem se s njom. Meni se puno više sviđa kad se možeš do kraja prepustiti. Uvijek sam želio nekoga s kime bih mogao odmah kliknuti, a onda se jebeno *utopiti* u toj osobi.

Ne znam bi li Layla mogla biti ta osoba, ali mi se definitivno tako činilo kad smo dotakli dno bazena. Ono je bio najintenzivniji poljubac koji sam ikada iskusio.

Layla uzme našu mokru odjeću iz mojih ruku i odnese je u kupaonicu. Baci je u tuš kabinu i vraćajući se u sobu kaže: „Trebao bi izaći iz benda.”

Ona je najnepredvidljivija osoba koju sam ikada upoznao. Čak me i najjednostavnije rečenice zateknu nespremnog.

„Zašto?”

„Jer si nesretan.”

Ima pravo, jesam. Zajedno krenemo prema krevetu. „Što radiš u životu?” upitam je.

„Ne radim. Prošli tjedan sam dobila otkaz.”

Ona sjedne i nasloni se na uzglavlje. Ja legnem i naslonim glavu na jastuk s moje strane, gledajući u nju. Lice mi je blizu njezina boka. Čudno je, a ujedno i seksi, biti tako blizu njezina bedra. Prislonim usne uz njega. „Zašto si dobila otkaz?”

„Nisu me htjeli pustiti na Aspenino vjenčanje pa se jednostavno nisam pojavila na poslu.” Spuzne s kreveta i zauzme isti položaj kao ja. „Bokserice su ti još mokre. Vjerojatno bismo trebali skinuti i ostatak odjeće.”

Izravna je, ali to mi se sviđa.

Uhvatim je za struk i podignem je na sebe. Tako je savršeno priljubim uz mene da dahne. Viši sam od nje, pa njeno lice ne doseže moje, ali želim je poljubiti. I ona očito želi poljubiti mene jer puže uz moje tijelo sve dok nam se usta ne spoje.

Budući da je na nama još vrlo malo odjeće koju trebamo skinuti, čini se kao da smo u samo nekoliko sekunda oboje goli ispod prekrivača i gotovo smo prešli točku marenja o kondomu. No ja ne poznajem ovu djevojku i ona ne poznaje mene, pa pričekam dok se mota po mračnoj sobi tražeći svoju torbu. Kad je pronađe, izvadi kondom i doda mi ga, i ja gurnem ruke ispod pokrivača i počnem ga navlačiti.

„Mislim da imaš pravo” kažem.

„U vezi s čime?”

Popnem se na nju i ona razmakne noge da se mogu smjestiti među njih. „Trebao bih izaći iz benda.”

Ona kimne u znak odobravanja. „Bio bi sretniji kad bi svirao svoju glazbu, čak i ako ne bi zarađivao novac od toga.” Poljubi me, ali samo kratko, a onda se odmakne. „Pronađi neki posao koji možeš podnijeti, i uz to objavljuj glazbu. Bolje je biti siromašan i ispunjen nego... siromašan i prazan. Htjela sam reći *bogat* i prazan, ali sumnjam da si bogat, jer onda valjda ne bi svirao u onom bendu.”

Rekao bih joj da nisam siromašan, no priznati da dobrovoljno sviram u bendu, a ne iz nužde, pomalo je sramotno, pa radije ne kažem ništa.

„Ako ti je već suđeno biti siromašan, onda je bolje biti sretan siromah”, doda.

Ima pravo. Poljubim joj vrat, i zatim grudi. A onda se moja usta opet naslone na njena. „Mislim da mi je drago što sam te upoznao.”

Ona se malo odmakne pa mi se nasmiješi. „*Misliš? Ili ti jest drago?*”

„Drago mi je. *Jako* mi je drago što sam te upoznao.”

Prstima mi prelazi preko usana. „Meni je jako drago što sam upoznala *tebe*.’

Još se malo ljubimo, s puno lijenog iščekivanja, kao da znamo da imamo cijelu noć i da nema razloga za žurbu. No već sam navukao kondom, a ona me već namješta i gura u sebe.

No svejedno se ne žurim. Nimalo se ne žurim.

Minute se čine puno važnijima kad ih provodim s njom.

Layla leži na trbuhu, a ja prelazim svojim nedostojnim prstima po glatkoj krivulji njenih leđa,

Stignem do korijena njezina vrata pa gurnem prste u njenu kosu i počnem joj masirati potiljak.

„Ubila bih sada za jedan taco”, kaže.

Nikad nisam toliko želio ući nekoj djevojci u mozak kao Layli. Njezin um ne funkcionira kao drugi umovi. Između njenog mozga i njenih usta nema nikakvog filtra, niti savjesti koja bi joj govorila da joj treba biti krivo zbog nečega što je možda izgovorila. Ona jednostavno izgovara sve što joj je na umu, bez isprike i bez kajanja. Čak i kada njezine riječi zabole.

Nisam znao da brutalna iskrenost može biti seksi. Sve do večeras.

Prije par minuta rekao sam joj da mi je seks s njom bio najbolji u životu. Očekivao sam da će mi uzvratiti kompliment, no ona se samo nasmiješila i rekla: „Uvijek to mislimo kad smo usred toga. No onda se pojavi netko novi pa zaboravimo koliko nam se ovaj prijašnji činio dobar, i cijeli ciklus krene iznova.”

Nasmijao sam se. Mislio sam da se šali, no nije se šalila. A onda sam se zamislio nad njenim riječima i shvatio da ima pravo. Izgubio sam nevinost s petnaest godina. Tada sam mislio da je to nešto najbolje što ću ikada doživjeti. Zatim je u moj život ušla Victoria Jared kad sam imao sedamnaest godina, i s njom sam iskusio najbolji seks u životu. A nakon nje Sarah Kisner, pa jedna djevojka koja se ušuljala u moju studentsku sobu na prvoj godini faksa, pa dvije ili tri nakon toga, i onda Sable. Svaki put sam mislio da mi je to najbolji seks u životu. No možda su sve bile jednako dobre kao njihova prethodnica.

No nijedna od njih ne može se ni izbliza usporediti s Laylom. U to sam siguran. *Jednako siguran kao što sam bio i svaki put prije Layle.*

„Jesi li religiozan?” upita me Layla.

Misli su joj sporadične i intenzivne, baš kao i njezino ponašanje. Mislim da me zato toliko intrigira. Jedan trenutak je na leđima i vrišti moje ime zabijajući mi nokte u ramena. Sljedeći trenutak leži na trbuhu i govori mi koliko žudi za tacosima, da bi već u sljedećoj minuti zaboravila na tacose i želi znati jesam li religiozan. Obožavam to. Većina ljudi je predvidljiva. Svaka Laylina riječ i svaki njezin postupak je kao da si dobio na dar lijepo upakirano iznenađenje.

„Nisam religiozan. A ti?”

Ona slegne ramenima. „Vjerujem u život nakon smrti, ali nisam sigurna da sam religiozna.”

„Mislim da je naše postojanje čista sreća. Tu smo neko vrijeme, a onda više nismo.”

„To je depresivno”, kaže ona.

„Ne baš. Zamisli kako izgleda raj. Neprekidna pozitivnost, osmijesi, nepostojanje grijeha. Pomisao da moram zauvijek živjeti na mjestu punom ljudi koji su cijeli život prosipali inspirativne citate meni zvuči puno depresivnije od pretpostavke da jednostavno sve završava sa smrću.”

„Ne znam vjerujem li baš u *takav* zagrobni život”, kaže Layla. „Ja doživljavam postojanje kao niz dimenzija. Možda je raj jedna od njih. Možda nije.”

„Kakvih dimenzija?”

Ona se okrene na bok, i moj pogled se spusti na njezine grudi, no ona me ne pokuša prisiliti da joj pogledam u oči. Umjesto toga mi privuče glavu na svoje poprsje i okrene se na leđa. Glava mi je naslonjena na njene grudi, pa je uhvatim za jednu dojku dok ona nehajno vrti pramenove moje kose između prstiju i nastavlja govoriti.

„Gledaj to ovako”, kaže. „Maternica je jedna razina postojanja. Kao fetus, nismo se sjećali života prije maternice. Poznavali smo samo maternicu. A onda smo se rodili, napustili maternicu i ušli u *sadašnju* dimenziju postojanja. I sad se ne možemo sjetiti da smo prije ovog života bili u maternici i nemamo pojma što dolazi nakon ovog života. A kad naš sadašnji život završi, bit ćemo u nekoj posve novoj dimenziji, u kojoj se možda nećemo sjećati *ove* razine postojanja, baš kao što se ne sjećamo boravka u maternici. Sve su to samo različite dimenzije. Koje dolaze jedna za drugom, i tako unedogled. Za neke pouzdano znamo da postoje. U postojanje drugih samo *vjerujemo*. Možda postoje neke dimenzije o kojima nismo nikada ni razmišljali. Možda ih ima bezbroj. Ja mislim da zapravo nikada ne umiremo.”

Laylino objašnjenje ima smisla. A možda sam samo sklon složiti se s njenim mišljenjem jer su mi usta na njenoj dojci. Dohvatim još jedan kondom razmišljajući o njenoj teoriji. Zvuči mi logičnije od bisernih vrata raja ili ognja i sumpora pakla.

I dalje sam uvjeren da postoji samo život i samo smrt i da je to sve.

„Ako je to istina, onda mi se ova dimenzija najviše sviđa”, kažem prekrivajući njeno tijelo svojim.

Ona razmakne bedra i naceri se na mojim usnama. „Samo zato što si u njoj.”

Odmahnem glavom i uđem u nju. „Ne. Sviđa mi se najviše zato što sam u *tebi*”

Poglavlje 2

Netremice gledam u nju punih nekoliko minuta, nadajući se da se neće odmah probuditi. Ruka joj je prebačena preko mojih prsa - mlitava i teška dok spava. Nastojim produljiti ovaj trenutak jer znam kako funkcioniraju avanture za jednu noć. Imam dosta iskustva s time. Iskrao sam se iz puno raznih kreveta, no iz ovoga se ne želim iskrasti.

Nadam se da ni Layla ne želi da se iskradem iz ovog kreveta.

Uskoro će se probuditi i ja znam kako će se osjećati čim otvori oči. Vjerojatno će ih zaštititi od sunca i preokrenuti se na drugu stranu, pokušavajući se sjetiti kako smo dospjeli ovamo. Tko sam ja. Kako me se može riješiti.

Prvo joj se pomaknu prsti. Povlači ih preko moga ramena prema mojem vratu. Oči su joj još zatvorene dok me privlači k sebi kako bi se mogla priljubiti uz mene.

Odahnem jer joj očito nisam stran - i zato što se upravo probudila i zna točno gdje se nalazi i s kime, i ne pokušava se odmaknuti od mene.

„Koliko je sati?” promrmlja. Glas joj ovako rano ujutro ne leprša iz grla. Hrapav je i tih i nekim čudom još seksepilniji nego kad je potpuno budna.

„Jedanaest.”

Ona podigne pogled prema meni. Oči su joj natečene, maskara razmazana. „Znaš li da je jedanaest sati ujutro najsmrtonosnije doba dana?”

Nasmijem se na to. „Je li to pouzdana informacija?”

Ona kimne glavom. „Naučila sam to na faksu. Više ljudi umre u vrijeme kasnog doručka nego u bilo koje drugo doba dana.”

Ova ženska je totalno kaotična, i to mi se užasno sviđa. „Tako si čudna.”

„Želiš se tuširati sa mnom?”

Nasmiješim se. „Jebote, da.”

Pretpostavljao sam da poziv na zajedničko tuširanje ne podrazumijeva pravo tuširanje, ali prevario sam se.

Utrljavam regenerator u njenu kosu, postavljajući joj pitanja koja inače ne bih postavljao djevojci nakon jednonoćne avanture. Ali o njoj jednostavno želim znati svašta.

„Imaš li još braće ili sestara osim Aspen?”

„Ne.”

„Voliš li je?”

„Obožavam je”, kaže Layla. „Ne odobravam u potpunosti njezin izbor muža, ali njoj očitog odgovara.” Pogleda me preko ramena. „Znaš li kako se zove?”

„Ne. Kako se zove?”

„Chad Kyle.”

„Nema šanse”, prošapćem.

„Ne šalim se. To mu je pravo ime.”

„Je li prikladno ili se radi o nesretnoj slučajnosti?”

„Nažalost, prikladno je”, kaže ona. „On je tako tipičan Chad. Bio je u studentskom bratstvu, član je ladanjskog kluba, vozi četverotonski kamionet i ima psa po imenu Bo.”

„To objašnjava zašto mu se sviđa Garrettov bend.” Dohvatim ručnu mlaznicu tuša i počnem joj ispirati kosu. Kad je mokra, dopire joj do polovice leđa. Sada prvi put u životu perem kosu nekoj djevojci, i nalazim to pomalo senzualnim. Baš kao i oblik njezine glave. Savršeno naliže na moj dlan. „Imaš seksi glavu.”

„Kako glava može biti seksi?”

Pokrijem joj oči slobodnom rukom da joj šampon ne ulazi u njih. „Ne znam. Ali tvoja jest. Ili mi je možda seksi zato što je tvoja.” Kad joj isperem do kraja kosu, vratim mlaznicu na držač. Ona se okrene i ja je privučeni k sebi dok vruća voda pljušti po nama. „Sinoć mi je bilo baš zabavno.”

Ona se nasmiješi. „I meni.”

„Bend odlazi za pola sata.”

„Ja također.”

„Gdje živiš?”

„U Chicagu”, kaže. „Još stanujem s roditeljima. Vratila sam se k njima nakon koledža. Nisam još sigurna gdje želim završiti. Definitivno ne u Chicagu.”

„Zašto ne voliš Chicago?”

„Volim ga. Jednostavno ne želim živjeti gdje sam odrasla. Želim iskusiti cijeli spektar mogućnosti. Grad, državu, stan, kolibu u šumi...” Uvrće si kosu kako bi iscijedila vodu iz nje. „Gdje ti živiš? U Nashvillu?”

„Blizu. Nashville je skup, a ja ne volim imati cimere, tako da sam unajmio stan u Franklinu. Ako si iz Chicaga, zašto se tvoja sestra vjenčala usred Kansasa?”

„Chad Kyle je iz Wichite”, kaže Layla ovijajući ruke oko moga struka. Pogleda u moju kosu, pa u moje lice i uzdahne. „Znaš li koliko si sretan što si muškarac? Vi svi izgledate isto nakon tuširanja. Možda čak malo više seksi. Tuširanje transformira žene. Izravna nam kosu, razmaže šminku po obrazima, ispere korektor.”

Govori kao da postoji neka drastična razlika između Layle koju sam upoznao na svadbi i Layle koja upravo stoji ispred mene.

Štoviše, ova verzija je bolja. Gola, ruku ovijenih oko mene, prekrivena kapljicama vode. Meni se ova verzija jako sviđa. Nagnem se naprijed i poljubim joj vrat, obujmivši joj guzu objema rukama.

Ona nagne glavu u stranu da mi omogući bolji pristup svojem vratu. „Mislim da bih bila dobra seljančica”, kaže. „Voljela bih živjeti ovdje. Predivno je. Mogla bih biti sretna vodeći neki ovakav pansion.”

Na jedan trenutak zaboravim o čemu uopće razgovaramo jer Layla može istodobno misliti na dvije stvari. Srećom, jedna od njih ima veze sa mnom. Nasloni se leđima na zid tuš kabine dok moje ruke lutaju po njenom tijelu, a moje usne putuju po njenoj koži.

„Stvarno mi se jako sviđa ovo mjesto”, kaže tiho. „Sviđa mi se što je na osami. Tiho je. Nema susjeda. Samo gosti u prolazu, koje se ne moram potruditi upoznati.”

Klizim jezikom preko njezina vrata, pa u njena usta. Poljubim je kratko i strastveno, a onda se odmaknem. „Ovo je srce naše zemlje”, kažem. „Nema boljeg mjesta na svijetu od ovoga.”

I trenutno to apsolutno mislim. Nema boljeg mjesta od ovog ovdje, baš u ovom trenutku. Layla privuče moja usta natrag na svoja, i nijedno od nas se ni ne trzne kad netko pokuca na vrata sobe. Previše smo zauzeti da bismo marili za to.

„Layla!” prodere se Aspen.

Layla zastenje na zvuk njezina glasa, ali me nastavi ljubiti, ignorirajući kucanje. No kucanje se pretvori u neprekidno lupanje. „Layla! Otvori!”

Layla uzdahne i ja je prestanem ljubiti kako bi mogla izaći iz tuš kabine. Omota se ručnikom pa izađe iz kupaonice i zatvori vrata za sobom. Ja ostanem unutra, s bolnim osjećajem praznine u trbuhu.

Nije moguće da ćemo se ovako oprostiti jedno od drugoga. Treba mi još jedan dan s njom. Još jedan razgovor. Još jedno tuširanje. Već počinjem osjećati čežnju koja će me pratiti sve do Tennesseeja.

Zatvorim slavinu i dohvatim ručnik dok Layla pušta Aspen u sobu. Čujem svaku riječ kad Aspen kaže: „Jesi li spavala s basistom?” Njihov razgovor jasno dopire do kupaonice.

„Tko pita?” kaže Layla.

„Ja. Ja pitam.”

„U tom slučaju, da. Dvaput. Bilo bi i triput da nas nisi prekinula.”

To me natjera na smijeh.

„Njegov bend ga traži. Upravo odlaze.”

„Sići ćemo za par minuta”, kaže Layla.

Čujem kako se otvaraju vrata sobe, a onda Aspen opet progovori. „Mama zna. Čula je kad je jedan od njih rekao: *‘Spetljao se s mladenkinom sestrom’*.”

Smrznem se na taj komentar. Zašto nisam mislio na to? Ovo je svadba; naravno da je cijela njena obitelj ovdje. *Sranje. Zar smo noćas bili glasni?*

„Imam dvadeset i dvije godine”, kaže Layla. „Nije me briga ako mama zna.”

„Samo te upozoravam”, odvraća njena sestra. „Oдох ja ni Havaje. Poslat ću ti poruku kad sletimo.”

„Uživaj, gospođo Kyle.”

Čim se vrata sobe zatvore, otvorim kupaonska vrata. Layla se okrene, i od tog naglog pokreta ručnik joj sklizne s grudi. Ona ga ponovno omota oko sebe dok ja prelazim pogledom po cijeloj duljini njezina tijela. Tako je prirodno seksi, bez imalo truda.

Kucnem stisnutom šakom po okviru vrata. „Ostanimo ovdje.” Iako to izgovorim ležernim tonom, moj prijedlog nije nimalo ležeran. To su vjerojatno dvije najozbiljnije riječi koje su ikada izašle iz mojih usta.

„Gdje da ostanemo? U ovom pansionu?”

„Aha. Idemo pitati možemo li zadržati ovu sobu još jednu noć.”

Sviđa mi se izraz na njezinu licu - kao da razmatra tu mogućnost.

„Ali tvoj bend upravo odlazi. Rekao si da sutra opet imate gažu.”

„Noćas smo zaključili da trebam napustiti bend.”

„Oh. Mislila sam da je to bio prijedlog, a ne odluka.”

Priđem joj i povučem rub ručnika koji je pričvršćen za njezin dekolte. Ručnik padne na pod. Layla se široko smiješi kad moja usta pronađu njena. Prema njenom čvrstom privijanju uz mene slutim da nijedan dio njezina bića ne želi otići. Kad mi uzvraća poljubac, ona strašna čežnja koja se već stvorila u mojim grudima istog trenutka nestane.

„Okej”, prošapće Layla.

ISPITIVANJE

Govorim već ravno pola sata, a ovaj čovjek nije progovorio niti jednu riječ. Nastavio bih govoriti, no Layla se sve ovo vrijeme nije uopće stižala. Moram provjeriti je li dobro.

Ili barem onoliko dobro koliko *može* biti dok je njezin vlastiti dečko drži ovdje protiv njezine volje.

„Ispričavam se”, kažem mu, odmičući stolicu od stola. „Vraćam se za par minuta.”

On pritisne gumb za zaustavljanje snimanja i kimne s razumijevanjem.

Penjem se stubama - *opet* - kako bih preklinjao Laylu da mi vjeruje barem dok ne pronađem odgovore. Kad otvorim vrata sobe, ona kleči na krevetu i svim silama nastoji izvući ruke iz užeta kojim sam je zavezao za okvir kreveta.

„Layla”, frustrirano kažem. „Možeš li, molim te, prestati?”

Ona povuče naglo ruke u suprotnu stranu od noge kreveta, pokušavajući potrgati uže. Nelagodno se trznem. *To mora da je boljelo*. Priđem krevetu da joj pregledam zapešća. Crvena su i izgrebana od svih njenih pokušaja da se oslobodi. I počinju krvariti.

Ona nešto nerazgovjetno promumlja pa joj skinem samoljepljivu traku s usta.

Layla duboko usiše zrak u pluća. „Molim te, odveži me”, preklinje me. Oči su joj podlivene krvlju i tužne. Maskara joj je razmazana po lijevom obrazu. Srce mi se para kad ju vidim ovakvu. Ne želim joj ovo raditi, ali nemam drugog izbora. Barem mi se čini da nemam drugog izbora.

„Ne mogu. Znaš to.”

„*Molim te*”, kaže. „Boli me.”

„Neće te boljeti ako se prestaneš pokušavati osloboditi.” Namjestim jastuk ispod nje i malo olabavim uže da može leći. Znam da se osjeća zarobljeno. Zapravo i jest, na neki način. No barem joj nisam zavezao noge. Kad bi samo htjela mirno ležati i prestati mi se opirati, bila bi sasvim u redu. Možda bi se mogla i odmoriti, što joj je nužno potrebno. „Daj mi samo nekoliko sati. Kad završim razgovor s njime, dovest ću te dolje.”

Ona zakoluta suznim očima. „Lažeš. Cijelo vrijeme mi samo lažeš.”

Ne dopustim da se te riječi probiju kroza zid oko mojih grudi. Znam da to ne misli ozbiljno. Samo je uplašena. Uzrujana.

Ali i ja sam.

Nagnem se naprijed i utisnem joj poljubac u tjeme. Ona se pokušava odmaknuti od mene, no ne može predaleko. Sada otvoreno plače, nastojeći ne gledati u mene. Ja skrivam svoju krivnju iza stisnute vilice. „Obećaš li mi da nećeš vrištati, neću ti opet zalijepiti usta.”

Na taj je kompromis voljna pristati. Kimne glavom s poraženim pogledom u očima, kao da sam dobio ovu rundu, no ja ne pokušavam pobijediti ni u čemu, samo želim da naš život opet bude normalan.

Zatvorim vrata i zaključam je unutra. Čujem kako jeca. Osjećam njezinu bol svakim djelićem svoga bića, osjećam kako mi pucketa u kostima. Nakratko naslonim čelo na vrata i prisilim se sabrati prije nego što se vratim dolje.

Kad se vratim u kuhinju, na stolu ispred moje stolice nalazi se čaša s nekom tamnom tekućinom. Istražitelj pokaže rukom prema njoj.

„Burbon”, kaže.

Sjednem i onjušim piće, a onda otpijem mali gutljaj, uživajući kako mi prži grlo dok klizi kroz njega. Smjesta mi se opuste živci. Trebao sam si natočiti nešto prije nego što smo počeli s ovime.

„Kako se zovete?” upitam ga. Znam samo njegovu e-mail adresu preko koje smo komunicirali, no to je samo naziv njegove tvrtke. Ne njegovo pravo ime.

On pogleda prema majici koju ima na sebi. To je reklamna majica s natpisom Jiffy Lube, prekrivena masnim mrljama. Na njoj se nalazi etiketa na kojoj piše Randall. On pokaže prema imenu na etiketi. „Randall.”

Zatim nastavi snimati, no obojica znamo da njegovo ime nije Randall, a ja pouzdano znam da to nije njegova majica. No čak i znajući da nije bio posve iskren u vezi sa svojim identitetom, pristanem nastaviti ovaj razgovor jer je on jedina osoba na ovome svijetu koja mi možda može pomoći.

A meni očajnički treba pomoć.

Toliko sam očajan da donosim odluke koje se prije nekoliko mjeseci ne bih usudio donijeti.

Zanimljivo koliko se naš sustav vjerovanja može promijeniti pod utjecajem nečega što nismo u stanju objasniti. I nije se promijenio samo moj sustav vjerovanja, već i moja moralna mjerila. Moji stavovi. Moji ciljevi. Moje srce.

Onaj Leeds od prije nekoliko mjeseci zalupio bi ovom tipu vrata u lice. Umjesto toga, ja sam kontaktirao *njega*, preklinjući ga da mi pomogne. I sada je ovdje, a ja se mogu samo nadati da sam donio ispravnu odluku.

„Koliko ste dugo ostali ovdje nakon te prve noći kad ste se upoznali?” upita.

„Još tri dana.”

„Je li se tijekom vašeg boravka ovdje dogodilo išta značajno?”

„Koliko se sjećam, nije. Uglavnom smo boravili u sobi. Silazili smo samo na obroke. To je bilo usred tjedna pa je pansion bio relativno prazan i tih.”

„A onda ste se vi vratili u Tennessee, a Layla u Chicago?”

„Ne. Čak ni nakon što smo proveli četiri dana zajedno, nismo bili spremni za rastanak. Pozvao sam je k sebi u Tennessee, no tjedan dana se pretvorilo u dva tjedna. Dva tjedna pretvorila su se u šest tjedana, pa u osam. Nismo se htjeli razdvojiti.”

„Koliko ste dugo skupa?”

„Oko osam mjeseci.”

„Je li bilo kakvih značajnih promjena u vašem životu otkako ste upoznali Laylu? Osim ove očite.”

Malodušno se nasmijem na njegove riječi. „Nisam ni siguran na što točno mislite kad kažete *osim ove očite*. Toliko se toga promijenilo.”

„Očita promjena je sve što se sada dogodilo u ovoj kući”, kaže on. „Što se promijenilo prije toga?”

Otpijem još gutljaj burbona.

A onda ga iskapim.

Zurim u dno prazne čaše, razmišljajući o svemu ovome. O priči koju sam mu ispričovijedao o nama, o posljedicama toga, o strahu, o oporavku.

„Sve je bilo savršeno prva dva mjeseca.”

„A onda?”

To pitanje izmami iz mene duboki uzdah. „A onda se dogodila Sable.”

„Tko je Sable?”

„Moja bivša cura.”

Poglavlje 3

Guram traperice u naprtnjaču. Layla leži na mojem krevetu i čita neki časopis.

„Jesi li spakirao punjač za mobitel?” upita.

„Tu je.”

„Četkicu za zube? Pastu za zube?”

„Jesam, i jesam.”

„Trebao bi ponijeti neku knjigu”, predloži. „Bit će to duga vožnja.”

„Ja nemam knjiga.”

Layla podigne glavu i pogleda me sa svojeg položaja na krevetu. Privije časopis uz grudi i namjesti izraz lica kao da sam je upravo uvrijedio. „Leeds. Dokazano je da ljudi koji čitaju knjige žive dulje. Zar želiš umrijeti mlad?”

Njezin mozak je poput morbidne inačice Wikipedije. „Čitam ja knjige. Samo ih čitam na mobitelu. Volim putovati s malo prtljage.” Ona podigne obrvu. „Lažeš. Koja je zadnja knjiga koju si pročitao?”

„*Ispovijedi opasnog uma.*”

„Tko je to napisao? O čemu se radi?” Samozadovoljno se smješka kao da neću proći ovaj ispit.

„Ne sjećam se piščeva imena. Vodio je *The Gong Show* sedamdesetih godina.” Bacim naprtnjaču na pod i dohvatim svoj mobitel.

Uključim ga prvi put otkako sam ga sinoć ugasio. Layla se nalakti gledajući u mene dok čekam da mi se učitaju aplikacije. Sjednem na krevet i podignem knjigu na Kindle aplikaciji. „Chuck Barris. On je također autor *Igre za mladence.*”

„To je autobiografija?”

„Mislim da jest. Lik tvrdi da je bio plaćeni ubojica za CIA-u, no nisam još dovršio knjigu.”

„Voditelj emisije *The Gong Show* je bio plaćeni ubojica?”

„Neki kažu da je sve izmislio. Zato to i čitam.”

„Ideš. To je seksi.”

„Misliš da su plaćeni ubojice seksi?”

Ona odmahne glavom. „Ne. Činjenica da ti *čitaš* je seksi.” Layla makne časopis s grudi i pogleda u njega. „Ti si seksi. Pišeš pjesme. Čitaš. Prava šteta što nemaš pojma o kuhanju.”

Odgurnem je od sebe i zaigrano je pljesnem po dupetu. Ona se smije dok se preokreće na drugu stranu. „Ne, ozbiljno. Nisi u stanju ni sendvič napraviti, a da nešto ne sjebeš.”

„A što misliš zašto sam te zadržao?”

Ona zakoluta očima. Ja se usredotočim na svoj mobitel i počnem provjeravati sve poruke koje sam propustio u ova dvadeset i četiri sata koliko je bio isključen.

Prva je Garrettova, u kojoj me obavještava gdje se i kada trebam naći s njima večeras.

Na kraju ipak nisam napustio bend. Nakon što smo Layla i ja konačno otišli iz onog pansiona, Garrett mi je poslao poruku kao da nisam preskočio dvije gaže zbog djevojke koju sam tek upoznao. Rekao je: *Je li tvoj odmor gotov? Trebamo te za večerašnju svirku.*

Nisam imao dovoljno dobar izgovor zašto *ne* bih svirao tu večer, a znajući da će Layla doći sa mnom na nastup, nisam ga se užasavao kao inače. To je bilo prije nekoliko tjedana, i premda se i dalje osjećam kao da mi duša polako umire kad god sam gore na toj pozornici, Layla održava ostale dijelove mene na životu.

Nisam cinik kad se radi o ljubavi, no bio sam u samo nekoliko ozbiljnih veza. Mislio sam da će me ljubav pronaći u mojim kasnim tridesetima, kad budem umoran od putovanja i života. Za takav pogled na život krivim Jerryja Seinfelda.

Kad sam imao petnaest godina, maratonski sam odgledao sve sezone *Seinfelda*, i završio s uvjerenjem da je Jerry imao pravo - da u svakom ljudskom biću na ovom planetu ima nečeg iritantnog. Dovoljno iritantnog da ti se romantične veze čine kao mučenje. Nakon praćenja svih Jerryjevih propalih veza, u ljudima sam počeo tražiti njihove najiritantnije osobine. Njihov smijeh. Način na koji se odnose prema konobarima. Njihov ukus za filmove, glazbu, prijatelje. Njihove roditelje. Čim bih počeo ekskluzivno izlaziti s nekom djevojkom, već bih planirao kako ću prekinuti s njom.

Odnosno, tako je bilo sve dok nisam upoznao Laylu.

Nakon one prve noći, ostali smo još tri dana u Corazónu del País. Nisam se htio oprostiti od nje. Na njoj mi baš ništa nije bilo iritantno. Štoviše, odjednom mi se činilo strašnijim biti sam nego biti s njom. To mi se još nikada nije dogodilo.

Pozvao sam je da ostane tjedan dana kod mene u Franklinu, no otad su prošla već dva mjeseca. U ova dva mjeseca sam se ševio više nego što sam mislio da ću se seksati tijekom cijeloga života. Kad se ne ševimo, sviram joj svoje pjesme, ili pišem nove pjesme, ili razmišljam o pjesmama. Imam osjećaj da moja glazba ima smisao sad kad je Layla njezin veliki poklonik.

Ona vjeruje da ću postati netko i nešto, pa zahvaljujući njenoj vjeri u mene i sam počinjem vjerovati u to.

Premda me morala moljakati da pristanem, prije tri tjedna me napokon uspjela nagovoriti da objavim neke od svojih starijih stvari. Prije dva tjedna je podigla na YouTube video u kojem sviram jednu od njih i otad već ima deset tisuća pregleda.

Mrzim što mi se to sviđa, ali iznenađujuće je dobar osjećaj imati nekoga u svome životu tko bi me podržao i govorio mi da je moja umjetnost vrijedna dijeljenja s drugima. Pa makar je zauvijek dijelio samo s njom. Meni će i to biti dovoljno.

Garrett će popizditi ako službeno prestanem svirati s njima i pokrenem solo karijeru, no ovdje u Nashvillu nije tako teško naći novog basista.

Layla dolazi na sve naše nastupe, iako su nam oboma bili bolno nepodnošljivi. Pomaže to što uz posljednju pjesmu uvijek izvodi svoj komični ples sa sestrine svadbe. Sada mi barem kraj svirke prođe u dobrom raspoloženju.

Volim je.

Barem mislim.

Ne, stvarno je volim. Volim je.

Volim sve na njoj. Njenu samouvjerenost, njene ekscentričnosti, njezin žar, njeno tijelo, njezine oralce, njenu spontanost, njenu vjeru u mene. Obožavam je promatrati dok spava. Obožavam gledati kako se budi.

Prilično sam siguran da je to ljubav.

Tek je pet popodne, a moram krenuti za dva sata. Morao sam se na silu izvući iz kreveta kako bih završio s pakiranjem. Garrettov bend svira na nekom ljetnom festivalu u Miamiju pa smo Layla i ja proveli cijeli dan u krevetu kako bismo nadoknadili ta tri dana koliko se nećemo vidjeti. Ovo će biti prvi nastup otkako je poznajem na koji neće otići. U putničkom dijelu kombija nema dovoljno mjesta, s obzirom na svu opremu koju moramo nositi. Osim toga, nije joj privlačna pomisao na trodnevno druženje s Garrettom i dečkima, a ja ju neću siliti da trpi takvo mučenje.

Ovaj cijeli dan je bio najbolji koji sam dosad proveo s njom. Ni ona ni ja nismo uključili mobitele kad smo se jutros probudili. Ostavili smo neupaljena svjetla i navučene zavjese, i imao sam Laylu za doručak i za ručak.

Svjetiljka s moje strane kreveta sada je upaljena dok Layla lista svoj časopis.

Otvorim Instagram i smjesta zažalim što sam uključio mobitel. Nisam ga provjerio otkako sam noćas objavio fotku nas dvoje. Nikad dosad nisam objavio fotku sebe s nekom djevojkom. Bili smo u krevetu, naravno. Layla je spavala na mojim prsima i u tom trenutku sam se stvarno osjećao dobro pa sam podigao mobitel, okinuo fotku nas dvoje i objavio je bez ikakvog popratnog teksta.

Otkako sam upoznao Laylu i objavio neke od svojih pjesama, dobio sam gotovo tisuću novih pratitelja, no to je i dalje samo pet tisuća ljudi ukupno. Mislio sam da sa samo pet tisuća pratitelja objavljivanje te naše fotke neće izazvati toliko reakcija. Možda sam naivan, ali stvarno nisam očekivao *nikakve* reakcije.

U većini komentara koje upravo čitam ljudi nam čestitaju, ali neke su komentare napisale djevojke koje analiziraju Laylin izgled. Srećom, nisam je tagirao na toj slici. Ne želim da vidi što ljudi govore o njoj.

Što dulje čitam komentare i privatne poruke, to sam više u iskušenju da jednostavno izbrišem svoj profil. Znam da ću, budem li ikada toliko uspješan da mogu plaćati račune svojom glazbom, biti zahvalan na svakom pratitelju kojeg imam. Ali trenutačno me uznemiruje čitati komentare u stilu *Tvoja cura izgleda kao drolja* i *Seksepilniji si kad si slobodan*.

Internet je jebeno brutalan. Bojim se ostaviti je ovdje samu na tri dana. Mislim da još nije vidjela tu fotku pa se uopće ne trudim ukloniti zlobne komentare. Jednostavno izbrišem fotku i odložim mobitel ekranom prema dolje na noćni stolić.

„Sigurna si da će ti biti dobro ovdje samoj?” upitam je.

Ona spusti časopis na grudi. „Zašto? Želiš da odem?”

„Ne. Naravno da ne želim.”

„Jesi siguran?”

„Apsolutno.”

„Upoznali smo se prije dva mjeseca i otad praktički ne izlazimo iz kuće. Sigurno ti već smeta što sam stalno tu i idem ti na živce.”

Nema pojma koliko mi *ne ide* na živce.

Hm, pretpostavljam da ni ne može znati što zapravo osjećam prema njoj jer to nijednom nisam naglas izgovorio. Pokazujem joj to, ali nikad riječima.

Uhvatim časopis koji čita i bacim ga na pod, a onda se popnem na nju. Obožavam taj pogled koji joj se uvijek pojavi u očima kada zna da ću je poljubiti. Taj bljesak nestrpljivog iščekivanja. Nema boljeg osjećaja od ovoga kad znam da ova djevojka nestrpljivo iščekuje moja usta na svojim. „Layla”, prošapćem. „Ne ideš mi na živce. Ja sam zaljubljen u tebe.”

Kažem to nehajno, ali njoj treba samo par sekunda da registrira moje riječi. A onda prekrije lice dlanovima. Sada se prvi put ponaša stidljivo preda mnom. Poljubim jednu ruku kojom prekriva lice, samo trenutak prije nego što ih oblikuje u pesnice na svojoj bradi. „I ja sam zaljubljena u tebe.”

Smjesta joj pritisnem usne svojim usnama jer želim progutati te riječi. Zamišljam ih natipkane Arial fontom, kako polako skakuću u meni, odbijaju se od mojih unutarnjih stijenki, beskonačno se izvijaju i okreću u mojem trbuhu i u grudnom košu i u mojim rukama i nogama, sve dok ne dotaknu svaki dio mene.

Odmaknem se od nje, uživajući u neizmjerljivoj širini njezina osmijeha. „To smo onda valjda riješili, dakle”, kažem. „Volimo se, ti ćeš ostati ovdje dok me nema i mislim da to znači da smo i službeno počeli živjeti zajedno.”

„Ideš. Možda bih trebala obavijestiti svoje roditelje da više ne živim s njima.”

„Nisi bila doma od sestrina vjenčanja. Mislim da su svjesni toga.”

Ona mi ovije ruke oko vrata. „Puno se toga dogodilo u jedan dan. Izjavili smo jedno drugomu ljubav, odlučili živjeti zajedno... a sad smo i službeni instagramski

par.” Zadnji dio izgovori kao šalu, no meni se zgrči želudac od pomisli da je vidjela tu sliku.

„Vidjela si to?”

Prema zamiranju osmijeha na njenom licu znam da je vidjela i komentare koji su pratili tu sliku. „Aha.”

„Ne brini se, izbrisao sam je.”

„Zašto? Nije mi smetala.”

„Svejedno, mislim da nisam bio spreman na to da će ljudi koje uopće ne poznajem imati mišljenje o nama.”

„Ti za njih nisi stvarna osoba. Ljudi su jednostavno takvi na društvenim mrežama.” Ona me poljubi. „Sam si kriv što si tako proketo seksi”, kaže uz široki osmijeh.

Odahnem jer se čini da nije ništa od toga doživjela osobno. „Mislim da neću više objavljivati fotke nas dvoje zajedno. Ne želim da pronađu tvoj profil i počnu te maltretirati.”

Layla se nasmije. „Malo je kasno za to. Ti pratiš tridesetero ljudi, a ja sam jedna od njih. Već su me pronašli.”

Otkotrljam se s nje i sjednem na krevet. „Kako to misliš, već su te pronašli?”

„Samo jedna djevojka zasad”, kaže. „Sonya? Sybil? Ne mogu joj se sjetiti imena.” Layla to kaže tako nonšalantno, ali ja točno znam o kome govori.

„Sable?”

Ona pokaže prstom u mene i namigne mi. „Tako je. *Sable*. No već sam je blokirala.”

Sable mi se prestala javljati kad sam blokirao njezin broj. Bilo je to nekoliko mjeseci prije nego što sam upoznao Laylu. Činjenica da i dalje prati moje objave potvrdi moje brige u vezi s njom. „Što ti je rekla?”

„Ne znam. Imala sam preko dvadeset njenih poruka u inboxu kad sam jutros uključila mobitel. Pročitala sam samo dvije prije nego što sam joj rekla da gleda svoja posla. A onda sam je blokirala.” Layla hoda prstima uz moju nogu, naginjući se prema meni. Naceri se kao da joj je ovo zabavno. „Jesi li spavao s njom?”

Otkako poznajem Laylu nijednom joj nisam lagao. Nijednom nisam osjetio potrebu za time. Ona je najnekritičnija osoba koju sam ikad upoznao. „Furali smo par mjeseci. Brzo sam shvatio da je to bila pogreška.”

Layla se naceri kao da je i to zabavlja. „Pa, ona ne misli da je to bila pogreška. Ona misli da sam ja pogreška.”

Sable je bila pogreška, ali ne želim reći ništa o Sable što bi moglo zabrinuti Laylu. No ta djevojka je definitivno netko zbog koga bismo se trebali zabrinuti. Trebalo mi je nekoliko tjedana da to shvatim, vjerojatno zato što sam obraćao pozornost samo na to koliko se Sable sviđa mojem kurcu i nisam bio svjestan da su njeni osjećaji prema meni na sasvim drugoj razini.

Isprva sam mislio da smo se slučajno upoznali, ali sam poslije doznao od Garretta da je Sable vodila klub mojih obožavatelja, koji je osnovala godinu dana prije nego što smo se uopće upoznali. Pitao sam ju je li to istina i nakon toga je situacija postala čudna i neugodna. Pokušao sam prekinuti s njom, no ona to nije dobro podnijela. Prvo me neprestano zivkala. Slala mi poruke. Ostavljala poruke na glasovnoj pošti. Zatim se počela pojavljivati na našim svirkama, preklinjući me da joj pružim još jednu priliku.

Garrett i dečki su je počeli zvati *Nestabilna Sable*.

Na koncu smo jednu večer morali pozvati izbacivače da je udalje s našeg nastupa - i nekoliko dana poslije toga blokirao sam je na mobitelu i na društvenim mrežama. Također sam blokirao profil koji je koristila za vođenje svojeg kluba obožavatelja Leedsa Gabriela.

Sve je to bilo tako bizarno. Ona je bila bizarna.

I jako me živcira to što je još negdje u blizini, prati moju stranicu i kontaktira ljude s fotografija koje objavljujem.

„Zbog ljudi poput Sable pitam se želim li uopće biti izložen očima javnosti. Zašto se uopće trudim kad mrzim sve što ide uz to?”

Layla se popne na mene. „Nažalost, ne možeš baš dobro prodavati glazbu ako nisi prisutan na mrežama. Luđaci dolaze u paket aranžmanu sa slavom.” Poljubi me u vrh nosa. „Ako postaneš poznat, imat ćeš puno novca i moći ćeš angažirati nekoga tko će brisati trollove umjesto tebe pa više nećeš morati imati posla s njima.”

„Istina”, kažem, iako već imam dovoljno novca za angažiranje nekoga tko bi mi vodio profile na društvenim mrežama. No Layla i ja se nismo dotakli mojih financija u našim razgovorima. Ona pretpostavlja da sam siromašni umjetnik, i svejedno me voli kao da bih joj mogao darovati cijeli svijet. Nema boljeg osjećaja nego kad te netko voli zbog onoga što jesi, a ne zbog tvoje vrijednosti u novcu.

Layla se nasmiješi. „Ja uvijek govorim istinu. Zato si i zaljubljen u mene.”

„Jako sam zaljubljen u tebe.” Poljubim je, no moj poljubac je prožet brigom.

Isprva mi se Layla samo sviđala. Privlačila me. No te osjećaje nije pratila briga. Tijekom proteklih nekoliko tjedana, međutim, počeo sam se brinuti za nju.

Možda je briga jedina razlika između svidanja i ljubavi prema nekome.

Razmišljam trebam li joj reći da bude posebno oprezna dok me nema, jer sada još više strahujem za nju. Najradije bih da nikomu ne otvara vrata kad ja nisam tu. I stvarno bih volio da izbriše sve svoje profile na društvenim mrežama. No ona je odrasla žena, pa joj ne kažem ništa od toga.

Ne znam zašto osjećam taj grč u želucu jer, realno, ja sam trenutačno nitko i ništa. Jedan neslužbeni klub obožavatelja i pet tisuća pratitelja ne čine me nekim i nečim. Povremeni komentari obožavatelja na internetu stvarno nisu razlog da postanem pretjerano zaštitnički nastrojen dečko. Svejedno ću instalirati sigurnosni sustav dok me nema. To će me malo primiriti.

„Moram se naći s Garrettom za dva sata. A još se moram otuširati i završiti pakiranje.”

Layla me poljubi i ustane iz kreveta. „Stavit ću smrznute lasanje u pećnicu da možeš jesti prije nego što kreneš. Želiš i kruh s češnjakom uz to?”

„Zvuči savršeno.”

Ona zatvori vrata spavaće sobe, a ja se nevoljko uputim prema kupaonici.

Možda bismo trebali nabaviti psa. Nekog koji bi bio dobar čuvar, poput njemačkog ovčara. Osjećao bih se mirnije kad god budem morao ostaviti Laylu ovdje samu.

Pustim vodu u tuš kabini i svučem majicu, no prije nego što otkopčam traperice, začujem kucanje na vratima. Rekao sam Garrettu da ćemo se naći pred njegovom kućom. *Možda mu se nije dalo čekati.*

„Ja ću otvoriti!” proderem se iz kupaoalice. Stvarno ne želim da Layla otvara vrata moga stana nakon što sam pročitao neke od onih komentara. Da ne spominjem kako Sable zna gdje stanujem. Spavala je u mojem krevetu.

„Ne moraš, ja ću!” dovikne Layla.

Podignem majicu i ponovno je navlačim na sebe kad odjednom začujem neki zvuk. Zvuči kao eksplozija petarde. Kao pucanj!

Krv mi se sledi u žilama - kao da će se rasprsnuti poput stakla ako se pokrenem. Ali se svejedno pokrenem. Potrčim.

Kad stignem do vrata spavaće sobe, opet začujem taj zvuk. Još jedan pucanj!

Naglo otvorim vrata, i sve što znam i sve što volim i sve za što živim leži sklupčano na podu moje dnevne sobe. Iza njezinih se ramena širi lokva krvi. Natapa joj kosu. Smjesta padnem na koljena i podignem joj glavu.

„Layla”, prošapćem, a onda osjetim probadajuću bol u ramenu.

Sve se nakon toga odvija kao u bunilu.

Kao u noćnoj mori.

Sve prestane.

Samo prestane.

Samo...

ISPITIVANJE

Istražitelj šuti.

Cijela kuća je tiha. Pretiha.

Treba mi još burbona. Kao da je svjestan toga, on ustane i dohvati bocu. Donese je do stola i gurne je prema meni. „Što se sljedeće dogodilo?”

Slegnem ramenima. Popijem gutljaj. „Preživjela je.”

„Tko je pucao u nju? Sable?”

Vilica mi je stisnuta dok kimam glavom. „Da. Zbog jebene objave na Instagramu.” Govorim grubim, odsječnim tonom. Siguran sam da izraz moga lica pokazuje koliko bih silno volio da ne moram nastaviti ovaj razgovor.

„Je li Sable uhićena?”

Odmahnem glavom. „Ne.”

On gleda u mene kao da očekuje da još nešto kažem o toj noći, ali ne mogu sada. Još pokušavam progutati sve što je dovelo do ovog trenutka. Moram to u potpunosti probaviti prije nego što sve ponovno izbacim iz sebe.

„Ne razgovara mi se baš o tome u ovom trenutku”, kažem. „Znam da je važno, ali jednostavno...” Odgurnem stolicu od stola i ustanem. „Moram opet provjeriti kako je Layla.” Glas mi je hrapav od toliko govorenja. Istražitelj prekine snimanje, a ja se okrenem i uputim prema stubama.

Zastanem na pola stubišta. Naslonim se na zid i zatvorim oči. Ponekad mi je još teško prihvatiti ovo što se događa, iako to već tjednima osobno proživljavam.

Treba mi malo vremena da razdvojim ono što dolje govorim o Layli od onoga što joj moram reći kad uđem u sobu.

Nakon nekoliko dugih trenutaka odgurnem se od zida i krenem prema našoj spavaćoj sobi. Otključam vrata i polako ih otvorim, misleći da Layla spava. Ona je, međutim, budna. Ali barem leži.

„Žedna sam”, kaže bezizražajnim tonom.

Podignem čašu vode pokraj kreveta i čekam da se Layla pridigne u sjedeći položaj. Dovoljno sam olabavio uže da se može malo micati, ali svejedno bolno sikne kad joj dotakne kožu na zglobovima. Naginje se naprijed dok joj čaša ne dotakne usne. Otpije nekoliko gutljaja, a onda se iscrpljeno nasloni na uzglavlje.

„Trebala bi nešto pojesti”, kažem joj. „Što da ti donesem?”

Ona me pogleda s gađenjem. „Ne znam, Leeds. Teško mi je vidjeti što ima u hladnjaku dok sam zavezana za krevet.”

Njezin bijes mi uđe pod kožu s lakoćom naoštrenog skalpela i pomiješa se s krivnjom koju osjećam zato što je držim ovdje. No čak ni kombinacija Laylina bijesa i moje krivnje ne može napraviti pukotinu u mojoj savjesti.

„Mogu ti napraviti sendvič.”

„A da me odvežeš pa da si ga sama napravim?”

Ostavim je nakratko samu i spustim se u kuhinju kako bih joj napravio sendvič. Puretina, sir, bez luka, s više rajčice. Ne razgovaram s istražiteljem dok slažem sendvič za Laylu. Imam neka pitanja za njega, no vratit ću se tome poslije. Prvo mu želim reći sve što znam. Želim da završimo s time.

Kad se vratim gore, odložim na krevet sendvič i vrećicu Cheetosa koje sam donio Layli. Donio sam joj i čašu vina, koju spustim na noćni ormarić.

„Odvezat ću te da možeš jesti, no ovaj put nemoj pokušati pobjeći”, upozorim je. „Znaš da ti neće uspjeti.”

Ona kimne, i prema strahu u njenim očima znam da ne želi to ponovno iskusiti. Štoviše, bila je toliko užasnuta onime što se dogodilo kad je zadnji put pokušala pobjeći da vjerojatno ni ne treba biti zavezana. Sumnjam da bi uopće htjela svojevolarno napustiti ovu sobu.

Nažalost, ne mogu toliko riskirati. Moram biti siguran da će ostati ovdje.

Čim joj skinem uže sa zglobova, ona spusti ruke kako bi si izmasirala rame. Teško mi je gledati je u bolovima, pa je malo odmaknem od uzglavlja kreveta i sjednem iza nje. Masiram joj ramena dok jede, želeći joj barem malo opustiti napete mišiće. Ona odgrize mali zalogaj sendviča, pa uzme komadić rajčice i salate koji su joj ispali na tanjur. Ubaci ih u usta i obliže prste. Možda je jednostavno gladna, no čini se da stvarno uživa u ovom sendviču. To me podsjeti kako me nekad zadirkivala da ne znam napraviti ni sendvič.

„Prije si mrzila moje sendviče.”

Ona slegne ramenima. „Ljudi se mijenjaju”, kaže između zalogaja. „Prije si bio i pun ljubavi prema meni i nisi me držao zarobljenu.”

Jedan bod za Laylu.

Kad joj se ramena malo opuste, pustim je samu na krevetu i odem u kupaonicu, računajući da će je Willow zaustaviti ako ponovno pokuša pobjeći. Izvadim kutiju prve pomoći iz ormarića ispod umivaonika pa se vratim do kreveta i utrljavam antiseptičku mast u Laylina zapešća, između njenih zalogaja hrane i gutljaja vina. Kupio sam tu kutiju prve pomoći na benzinskoj crpki kad smo dolazili ovamo prije nekoliko tjedana. Nisam imao pojma da će mi toliko puta zatrebati.

Ne razgovaramo dok jede. Što brže pojede, to bolje. Želim da taj tip što prije završi s ispitivanjem pa da možemo početi tražiti odgovore.

Kad je gotova, omotam joj zapešća elastičnim zavojem da ublažim bol od dodira s užetom. „Želiš da te vežem za drugu stranu kreveta pa da možeš ležati na drugom boku?”

Ona kimne i ispruži ruke prema meni.

Gadim se sam sebi zbog ovoga. Pogotovo nakon što sam proteklih sat vremena opisivao kako sam se osjećao dok sam se zaljubljuvao u nju. I prisjetio se one agonije koja me obuzela kad sam je ugledao na podu svoje dnevne sobe.

A sada moram još sat vremena govoriti o svemu što smo proživjeli *nakon* te noći. Boravak u bolnici, oporavak, kako je sve to utjecalo na naše osobne živote. Mjeseci grizodušja. Izdaja, laži. Kako sam je izmanipulirao. *Tome se nimalo ne veselim.*

„Pokušaj malo odspavati.”

Ovaj put kimne glavom. Mislim da je preiscrpljena i nema se snage buniti.

Spustim se u prizemlje, no istražitelj nije više u kuhinji. Pronađem ga u Glavnoj sobi. Diktafon je stavio na klavir i sjedi na klavirskoj klupici. „Htio sam malo promijeniti ambijent”, kaže. Sjednem na dio kauča koji je bliže njemu i on ponovno pritisne gumb za snimanje. „Što se dogodilo nakon što ste bili upucani?”

„Nazvao sam hitnu. Pokušao održati Laylu na životu dok ne stignu. A onda smo oboje završili na operacijskom stolu.”

„A nakon toga?”

Prepričam mu sve čega se sjećam, što nije puno. Probudio sam se nakon operacije i nisam imao pojma je li Layla uopće živa. Kažem mu da sam morao provesti tri sata u šok-sobi ne znajući ništa o njenom stanju. Opišem mu tu agoniju kad sam morao nazvati njenu majku i sestru i reći im što se dogodilo, i ona dva sata policijskog ispitivanja tijekom kojih i dalje nisam znao je li Layla uspjela preživjeti.

Kažem mu sve čega se sjećam u vezi s njenim boravkom u bolnici, no ništa od toga nije bitno. Ništa što ima veze s Laylinim preživljavanjem i oporavkom nije ni približno toliko značajno kao sve ono što se počelo događati nakon našeg povratka u ovaj pansion. „Zašto ste se odlučili vratiti ovamo?”

„Htio sam je maknuti iz Tennesseeja. Čim su joj liječnici rekli da smije putovati, mislio sam da bi bilo dobro odvesti je nekamo. A znao sam koliko voli ovo mjesto.” Zastanem kad to izgovorim, a onda se ispravim. „Odnosno... koliko je *voljela* ovo mjesto.”

„Kad ga je prestala voljeti?”

„Pretpostavljam onaj dan kad sam je vratio ovamo.”

Poglavlje 4

Jutros sam pojeo vlas Layline kose.

Palo mi je na pamet kako bi nešto tako čudno poput jedenja kose vlastite cure moglo biti uvod u još čudnije ponašanje. Ili možda uvod u kanibalizam, baš kao što je mučenje životinja u djetinjstvu katkada indikacija da bi neka osoba mogla postati serijski ubojica. No jedenje njene kose nije bilo ništa više od mogeg pomalo jezivog posljednjeg pokušaja oslobađanja sebe od krivnje. Sanjao sam da će nas, ako progutam malo njezine kose, nekim čudom to zauvijek povezati i eliminirati moj strah da ćemo se jednog dana udaljiti zbog svega što se dogodilo. I zato sam, čim sam se probudio, iščupao vlas kose iz Layline glave dok je spavala i strpao je u usta.

To je bilo prije osam sati i osjećam se kao da je ta vlas kose nekako pronašla put do moga srca, ovila se oko njega i prekinula dotok krvi.

Srce mi se guši.

To bi mogao biti dobar stih.

Otključam mobitel dok čekamo u redu za ukrcaj u avion pa utipkam *moje srce se guši vlastitom krivnjom* u svoje bilješke, ispod nekoliko ostalih čemernih stihova koje sam izvukao iz nasumičnih misli.

Tekstovi mojih pjesama u zadnje su vrijeme postali prilično depresivni.

„Leeds”, kaže Layla i lagano me gurne naprijed jer zadržavam red. Gurnem mobitel u džep i uputim se prema našim sjedalima.

Spakirao sam jako malo stvari za ovo putovanje. Dva para traperica, nekoliko kratkih hlača, nekoliko majica i zaručnički prsten.

Gurnuo sam ga u čarapu, a čarapu u tenisice. Layla ima zasebni kovčeg, pa ne bi trebala imati razloga za kopanje po mojem, no ne želim da pronađe prsten. Kupio sam ga dok je još bila u bolnici. Znam da je prerano, no bio sam paraliziran strahom od nepoznatog. Mislio sam da ću tim činom odaslati nekakvu energiju u svemir koja će pomoći da se Layla brže oporavi.

Njezin oporavak je bio bolji nego što sam očekivao, ali još je nisam zaprosio. Ona ni ne zna da sam kupio prsten. Nisam još siguran kad ću je zaprositi jer želim da to bude savršeno. Možda to ni neću učiniti tijekom ovog odmora, no radije bih imao prsten čak i ako mi neće trebati, nego da mi zatreba, a nemam ga.

Uplatilo sam nam ovo putovanje jer je prošlih šest mjeseci bilo stravično, i to je ostavilo traga na nama, emocionalno i fizički. Nadam se da će povratak u mjesto

gdje smo se Layla i ja upoznali na neki način resetirati naše živote. Ako nas vratim na start, vjerujem da nikada nećemo proći kroz ciljnu ravninu.

Još jedan potencijalni stih.

Čovjek ispred mene pokušava ugurati preveliki kovčeg u pretinac iznad glave pa iskoristim zastoj u pomicanju reda i utipkam dotjeranu inačicu te rečenice u svoje bilješke. *Uporno nas vraćam na početak jer s tobom ne želim doživjeti kraj.*

Laylin je oporavak bio znatno teži od mogega. Punih tjedan dana nismo bili sigurni hoće li uopće preživjeti. No čim je prošla opasnost, počela se brzo oporavljati i za četiri tjedna je bila otpuštena iz bolnice.

Svaki dan krivim sebe što nisam bio oprezniji. Što se nisam zabrinuo zbog Sableine nestabilnosti još mjesecima prije, kad me nije htjela prestati zvati.

Krivim se što sam uopće pomislio da je dobra ideja izložiti Laylino lice javnosti i ne očekivati nikakve posljedice. Mislim, to je jebeni *internet*. Trebao sam znati koliko je to opasno. Svaka objava izaziva nekakve posljedice.

Očajnički nam treba ovaj odmor. Treba nam intima. Predah od vanjskog svijeta. Ja samo želim da sve opet bude kako je bilo u početku. Samo nas dvoje, zaključani u spavaćoj sobi, vodimo najbolje i najčudnije razgovore između rundi energičnog seksa.

Uguram Laylinu kabinsku prtljagu u pretinac iznad nas. Imamo mjesta 4A i 4B, u zadnjem redu prvog razreda. Layla sjedne pokraj prozora. Neuobičajeno je šutljiva, što znači da se vjerojatno osjeća tjeskobno.

Nisam joj još rekao kamo idemo. Htio sam da to bude iznenađenje, no možda je ta nepoznanica čini tjeskobnom. Ta mi mogućnost nije pala na pamet sve do ovog trenutka.

Sjednem i zakopčam sigurnosni pojas dok ona navlači zaslon preko prozora. „Pogađaš li kamo idemo?”

„Znam da letimo u Nebrasku” kaže. „Nemam pojma čega ima u Nebraski.”

„Nećemo ostati u Nebraski. Ali to je najbliža zračna luka našem odredištu.”

To bi trebao biti znak, no njoj to očito ništa ne govori. Uzme jednu od bočica vode iz držača između naših sjedala i otvori je. „Nadam se da idemo nekamo gdje se možemo opustiti. Ne znam jesam li raspoložena za pustolovinu.”

Nastojim se ne nasmijati od same pomisli na to. Što ona očekuje? Da ću je prijaviti na penjanje po stijenama ili na rafting niz divlju rijeku nakon što je zadnjih pola godine provela na fizikalnoj terapiji?

Toliko je toga pretrpjela i znam da sam bio pretjerano zaštitnički raspoložen, ali polako smo se počeli vraćati u staru rutinu.

Nitko se ne može preko noći oporaviti od nečeg tako strašnog i smjesta biti veseo i prpošan kao prije, tako da je pred nama još dug put, no siguran sam da ćemo se s vremenom vratiti u svoj ritam.

Layla izvadi mobitel iz svoje torbe i gurne torbu ispod sjedala ispred sebe. „Moramo objaviti fotku tebe u avionu”, kaže podižući mobitel.

Ja se nasmiješim, ali ona odmahne glavom dajući mi do znanja kako ne želi da se smiješim. Prestanem se smiješiti. Ona me uslika pa otvori aplikaciju za uređivanje fotografija.

Teško je ne biti pomalo ogorčen na pomisao o slavi nakon onoga što nam se dogodilo. Da nema društvenih mreža, Layla ne bi bila ranjena.

Ona završi s uređivanjem fotke i pokaže mi je da je odobrim. Ja uvijek odobrim svaku njenu fotku. Iskreno, nije me briga što objavljuje. Kimnem glavom kad ugledam sliku, ali zastanem kad vidim hashtagove #Pjevač#Glazbenik #LeedsGabriel #Model.

„Model? Doista, Layla? Želim li se probiti kao glazbenik ili kao influencer?”

„U današnja vremena ne možeš biti jedno ako nisi i drugo.” Layla objavi fotku s navedenim hashtagovima.

„Prije su govorili da je MTV ubio ružne glazbenike”, promrmljam. „To nije bilo ništa prema Instagramu. On je novi smrtonosac.”

„Onda imaš sreće što izgledaš ovako dobro”, kaže Layla. Poljubi me i spremi mobitel natrag u torbu.

Prebacim mobitel na zrakoplovni način rada i gurnem ga u stražnji džep sjedala ispred sebe, unaprijed se užasavajući poziranja za sve slike koje će Layla htjeti objaviti prije nego što mi glava večeras dotakne jastuk. Znam da bih joj trebao biti zahvalniji jer ona samo želi da uspijem. Ali to mi se sada čini nekako prljavo. Naša je priča neko vrijeme bila udarna vijest u medijima i snažno je odjeknula u glazbenim krugovima u Nashvilleu, što je lagano pomoglo prodaji mojih pjesama i donijelo mi puno novih pratitelja - sad ih imam preko deset tisuća. No ne mogu se oteti dojmu da na neki način izvlačim korist iz Laylinih ozljeda.

Osjećam se poput prodane duše koja zapravo nikada nije imala što prodati.

Avion zarula pistom, a Layla počne nervozno vrtjeti rub svoje haljine. Već je iskapila i svoju i moju bocu vode.

Onaj je napad štošta promijenio u njoj. Oboje smo se promijenili nakon toga.

Ja sam kriv što je Layla toliko toga izgubila. Mjesece života. Samopouzdanje. Sigurnost. Dobila je anksioznost, probleme s ovisnošću, noćne more, napadaje panike, gubitak pamćenja.

Pokraj mene više ne sjedi ona bezbrižna i samouvjerena cura u koju sam se zaljubio. Umjesto nje, sjedalo do mogega zauzima djevojka koja djeluje kao da želi iskočiti iz vlastite kože.

Kao da je Laylina otpornost zakopana ispod više slojeva ožiljaka.

Možda sam joj zato dopustio da, dok se oporavlja, praktički preuzme ulogu moje menadžerice. Činim sve što mi kaže jer je očito moja karijera jedino što joj pruža osjećaj svrhovitosti. Odvraća joj misli od svega što se dogodilo.

A možda se na taj način nosi s traumama - preokreće uzrok svega ovoga u nešto pozitivno. Svi aspekti naših života osim moje karijere pretrpjeli su teške posljedice. Layla kaže da je dobro imati barem nešto pozitivno za što se čovjek može uhvatiti. Ne želim joj to uskratiti, ali pomalo mi nedostaju oni dani kad nije moju karijeru shvaćala tako ozbiljno. Nedostaju mi ona vremena kad me ohrabrivala da napustim bend kako bih se pobrinuo za vlastitu sreću. Nedostaju mi oni trenuci kad bi mi istrgnula gitaru iz ruku i uspužala se na mene. Nedostaje mi njezin nehajan stav prema objavama na mom profilu na Instagramu.

No najviše mi nedostaje biti svoj u njezinoj blizini. U zadnje se vrijeme osjećam kao da se malo-pomalo udaljavam od osobe kakva sam bio kako bih postao osoba koju Layla treba.

„Je li isključen znak za sigurnosne pojaseve?” upita me. Lice joj je zagnjureno u rukav moje majice. Snažno mi stiće ruku. Nisam bio ni svjestan da smo poletjeli. Čini se kao da sada više živim u svojoj glavi nego u stvarnosti.

„Ne još.”

Očito je sada iznimno napeta jer ne može ni podignuti pogled i sama provjeriti. Obujmim joj dlanom glavu i priljubim usne uz njenu kosu. Premda je nastoji prikriti, anksioznost nije nevidljiva. Vidim je u njenom držanju. U tome kako prstima vrti haljinu. U njenoj stisnutoj vilici. Čak i prema njenom pogledu koji skakuće uokolo kad smo na nekom javnom mjestu, kao da čeka da se netko pojavi iza ugla i napadne je.

Čim se oglasi zvonice koje signalizira da sada smijemo otkopčati sigurnosne pojaseve i slobodno se kretati po putničkoj kabini, Layla se napokon odvoji od mene. Oči joj nervozno prelaze preko kabine dok registrira sve oko sebe. Podigne zaslon na prozoru i zapilji se u oblake, odsutno podižući ruku prema ožiljku na svojoj glavi. Neprestano ga dodiruje. Katkada se pitam o čemu razmišlja kad to radi. Layla se uopće ne sjeća te noći. Zna samo ono što sam joj ja rekao, ali me rijetko ispituje o tome. Zapravo, *nikad* me ne ispituje o tome.

Koljeno joj poskakuje gore-dolje. Promeškolji se u sjedalu i opet pogleda prema drugom razredu. Oči su joj širom otvorene, kao da je na rubu napadaja panike.

Samo je u prošlih mjesec dana imala dva jaka napadaja panike. Oba su ovako počela. Dodirivala si je ožiljak. Prsti su joj drhtali. Oči su joj bile pune straha i teško je disala.

„Jesi dobro?”

Ona kimne, ali me ne pogleda u oči. Samo nekoliko puta usporeno i tiho izdahne, kao da pokušava sakriti od mene da se nastoji smiriti.

Zatvori oči i zabaci glavu unatrag. Izgleda kao da se želi uvući ispod sjedala. „Trebaju mi moje tablete”, prošapće.

Znao sam da nije dobro. Posegnem za njenom torbicom na podu. Tražim njene anksiolitike, no nisu unutra.

Samo novčanik, žvakaće gume i valjak za skidanje dlačica s odjeće. „Zar si ih spremila u prijavljenu prtljagu?”

„Sranje”, promrmlja. Oči su joj i dalje zatvorene. Grčevito stišće rukohvate sjedala i izgleda kao da je u bolovima. Ne pretvaram se da znam kako je to kad patiš od anksioznosti. Prošli tjedan mi je pokušala to objasniti. Rekla je: „*Kao da mi prolazi drhtaj kroz krvotok.*”

Dotad sam mislio da je tjeskoba tek pojačani osjećaj zabrinutosti. No ona mi je objasnila da je to zapravo tjelesni osjećaj. Ona se u tim trenucima osjeća kao da joj tijelom struji gomila sićušnih električnih šokova. Nakon što mi je to rekla, jednostavno sam je zagrlio i držao je u naručju. Osjećao sam se nemoćno. Uvijek se osjećam nemoćno kad se radi o Layli, zato se tako silno trudim da joj bude dobro.

A sada joj nije dobro.

„Želiš da odemo u wc i ondje čekamo da prođe?” upitam je.

Ona kimne pa je uhvatim za ruku i pomognem joj da ustane sa svoga sjedala. Kad stignemo do prednjeg dijela putničke kabine, nagnem se prema stjuardesi. „Ima panični napad. Bit ću s njom unutra dok ne prođe.”

Stjuardesa pogleda prema Layli, i na licu joj se smjesta pojavi sućutan izraz.

Navuče zavjesu kako bi putnicima u prvom razredu zaklonila pogled na vrata wc-a.

Kad zatvorim vrata, unutra nema prostora za micanje. Obgrlim Laylu oko struka i privučem joj lice na svoja prsa. Slobodom rukom namočim papirnati ručnik i pritisnem joj ga o potiljak dok je držim u naručju.

Prošli tjedan mi je rekla da joj moje ruke pomažu više od anti-stres deke. Ne znam što misliti o tome - da joj očito jedino ja mogu olakšati paniku. Volio bih da se nauči boriti protiv tih napadaja bez moje pomoći. Ja ne mogu uvijek biti uz nju i brinem se što će se dogoditi ako dobije panični napad kad me ne bude u blizini.

Nekoliko trenutaka je samo držim u naručju, osjećajući kako joj tijelo drhti priljubljeno uz moje. „Hoćeš da ti kažem kamo idemo?” upitam je. „Možda ti se tjeskoba pogoršava zato što to ne znaš.”

Ona odmahne glavom. „Ne želim ti pokvariti iznenađenje.”

„Ionako sam ti planirao reći nakon polijetanja.” Odmaknem joj lice od svojih prsa da mogu vidjeti njenu reakciju. „Idemo u Corazón del País. Rezervirao sam ga na puna dva tjedna.”

Isprva nema nikakve reakcije. A onda, nakon par trenutaka, Layla upita zbunjenog izraz lica: „*Kamo?*”

Nastojim prikriti zabrinutost, no ovo se prečesto događa. Treba joj nekoliko trenutaka da se sjeti stvari kojih bi se trebala s lakoćom sjetiti. Doktor je rekao da je to normalno nakon oštećenja mozga, no svejedno me uzdrma kad god se sjetim koliko je toga izgubila.

Dugo mi je trebalo da to prihvatim - da Layla ima oštećenje mozga.

Nije jako, ali je primjetno. Pogotovo kad joj treba malo više vremena da se sjeti nekih stvari koje su meni puno značile. Koje su *nama* puno značile. Ne shvaćam to osobno, ali me svejedno zaboli. "U onaj pansion", kažem.

Izraz njezina lica otkrije mi da se počinje prisjećati. „Ah, da. Aspenino vjenčanje. Garrettov koma bend." Oči joj nakratko zabljesnu od uzbuđenja. „Naš doručak."

„To zapravo više nije prenoćište s doručkom. Kuća je na prodaju; zatvorena je prije tri mjeseca. Poslao sam e-mail agentici za nekretnine i pitao smijemo li je unajmiti na nekoliko tjedana."

„Imat ćemo cijelu kuću samo za sebe?"

Kimnem glavom. „Samo ti i ja."

„A kuhari? A domaćini?"

„To više nije ugostiteljski objekt, kuhat ćemo sami. Već sam dogovorio dostavu namirnica." Vidim da još pokušava prevladati blagi panični napad, pa nastavim govoriti kako bih joj odvratio misli od toga. „Aspen i Chad će doći i prespavati jednu noć. Od Wichite ima samo nekoliko sati vožnje. Mislili su doći u petak."

Layla kimne i priljubi obraz uz moju majicu. „To bi bilo lijepo."

Još je nekoliko minuta držim u naručju - sve dok ne prestane drhtati. „Osjećaš li se bolje?"

„Da."

„Odlično." Prođem joj rukom preko kose i poljubim je u tjeme. „Trebali bismo se vratiti na svoja mjesta. Svi će u avionu misliti da smo se ševili u wc-u."

Ona me ne pusti. Umjesto toga približi svoja usta mojima, a ruku počne spuštati niz moja prsa, sve do gumba na mojim trapericama. „Nemojmo ih onda razočarati." Pridigne se na prste i priljubi usne uz moje.

Znam da misli kako je to vjerojatno jedna od mojih seksualnih maštarija - *lagao bih kad bih rekao da nije* - ali ne sada. Ne nakon što se upravo oporavila od paničnog napada.

Obujmim joj lice dlanovima. „Ne ovdje, okej?"

Layla se malo snuždi. „Bit ćemo brzi."

Poljubim je. „Ne sada. Večeras." Odmaknem se od nje i otvorim vrata, pa izađem iz zahoda i odmaknem se kako bi i ona mogla izaći.

Ona me potjera rukom i odmahne glavom. „Moram prvo obaviti nuždu", kaže slabašnim glasom. Oči joj izgledaju kao da se mršti dok zatvaram vrata. Vratim se na svoje mjesto, osjećajući se kao gnjida jer sam je odbio.

No bio bih još veća gnjida kad bih je jebao samo pola minute nakon što je imala panični napad.

Ne želim je naviknuti na to.

Ne mogu biti flaster za njene rane. Moram biti ono što će im pomoći da zacijele.

„Koliko se još moramo voziti?” To je prvo što je izgovorila otkako smo ušli u unajmljeni auto. Zaspala je prije nego što smo napustili zrakoplovni terminal.

„Oko dvadeset minuta.”

Protegne noge i ruke, te pritom senzualno zastenje, a ja se promeškoljim u svojem sjedalu. Još otkako sam izašao iz zahoda u avionu žalim što je nisam naguzio preko onog malenog umivaonika. Stari Leeds bi prihvatio njezin prijedlog. Dvaput, vjerojatno.

Ponekad mi se čini da sam se ja više promijenio nego ona. Nakon što je Layla operirana, moja je ljubav prema njoj postala abnormalno zaštitnička. Mislim da sam sada pretjerano oprezan u ophođenju s njom. Oprezan sam kad joj se obraćam, oprezan kad je grlim, oprezan kad je ljubim, oprezan kad vodim ljubav s njom.

Kod sljedećeg izlaza upalim žmigavac. „Treba nam benzina. Ovo je posljednje odmorište s crpkom prije nego što stignemo. Moraš na zahod?”

Layla odmahne glavom. „Nije mi sila.”

Nakon što stignemo do benzinske crpke, uglavim cijev pištolja za točenje goriva u otvor spremnika pa odšetam do suvozačkih vrata i otvorim ih. Layla pogleda u mene zaklanjajući oči od popodnevnog sunca. Uhvatim je za ruku i izvučem je iz auta.

Obgrlim je objema rukama, naslonim je na auto i poljubim je u sljepoočnicu. „Oprosti.”

To je sve što kažem. Zapravo uopće ne znam je li razočarana zbog mojeg odbijanja i zna li uopće zašto joj se ispričavam, no ona se još jače priljubi uz mene.

„U redu je”, kaže. „Ne moraš me željeti u svakom trenutku svakoga dana.”

Vjetar joj nosi kosu u lice pa je odmaknem objema rukama. Dok to činim, osjetim nešto u pramenovima njene kose. Grudičasto slijepljeno - i ljepljivo pod mojim prstima. Nagnem se da joj pregledam glavu, iako se pokušava odmaknuti od mene. Kosa joj je tamna pa ne vidim krv, ali kad izvučem prste iz nje, vrhovi su im crveni. „Pa ti krvariš.”

„Stvarno?” Layla opipa prstima glavu, točno preko ožiljka.

Pištolj za točenje goriva škljocne pa pustim Laylu iz zagrljaja i izvadim ga iz spremnika. „Čekaj da parkiram auto pa ću doći unutra i pomoći ti to očistiti.”

Nakon što se parkiram, pretražujem police u trgovini dok ne pronađem malenu kutiju prve pomoći. Odnesem je u ženski wc, gdje se nađem s Laylom. Unutra je samo jedna zahodska kabina pa zaključam vrata za sobom. Ona se

okrene prema meni i nasloni se na umivaonik. Izvadim iz kutije štapić s vatom i malo vodikova peroksida, pa očistim skorenu krv prvo iz njene kose, a onda oko rane.

„Zar si se udarila u glavu?”

„Ne.”

„Prilično je gadno.” Već je dosad trebala zacijeliti. Prošlo je već pola godine od Layline operacije, no svakih nekoliko tjedana rana se ponovno otvori. „Možda bi ovaj tjedan trebala otići na pregled.”

„Ne boli me”, kaže ona. „Bit će sve u redu. Dobro sam.”

Očistim do kraja ranu, pa nanese na nju antiseptičku mast. Ne gnjavim Laylu da mi kaže zašto krvari. Ne bi mi nikad priznala da si to sama radi, no više od jedanput sam vidio kako čeprka po ožiljku.

Počistim nered i zatvorim kutiju prve pomoći dok Layla obavlja nuždu u kabini wc-a. Zatim priđe umivaoniku i opere ruke. Ja sam naslonjen na vrata i promatram je u zrcalu.

Što ako sam ja dio problema? Možda je na neki način unazađuje to što se ja prema njoj ne ponašam kao prije?

Često vodimo ljubav, ali je drukčije nego prije. Onih prvih nekoliko mjeseci naše veze bili smo kombinacija svega što seks čini dobrim. Bio sam pažljiv i nježan prema njoj, ali i nagao i grub, katkada čak istodobno. Nisam ju tretirao kao da je krhka. Tretirao sam ju kao da je neslomljiva.

Možda u tome griješim. Trebam se ophoditi s njom kao s osobom kakva je bila i ponovno želi postati. Kao s onom Laylom koja je bila puna snage i spontanosti, prije nego što joj je to grubo oduzeto.

Ona me gleda u zrcalu dok odlažem kutiju prve pomoći pokraj nje na umivaonik. Ne prekidamo kontakt očima dok moje ruke zadižu Laylinu haljinu, a onda polako klize između njenih bedara. Vidim kako joj se grlo pomiče kad zakačim prstom njene gaćice i naglo ih povučem dolje.

Desnu ruku položim na njezin potiljak i gurnem je naprijed dok otkopčavam traperice.

A onda, prvi put nakon pola godine, nisam nimalo nježan prema njoj.

Poglavlje 5

Ukucam šifru koju mi je dala agentica za nekretnine. Dvorišna vrata su od kovanog željeza i tresu se dok nesigurno klize po makadamskom kolnom prilazu, kao da se s mukom prisjećaju kako se to radi.

„Naš” pansion nalazi se u staroj viktorijanskoj dvokatnici koja gleda na zemljište prekriveno gusto posađenim drvećem. Kuća je potpuno bijela s crvenim ulaznim vratima i, koliko se sjećam, gore je šest soba, i još nekoliko dolje.

Na prvi pogled, posjed izgleda identično kao lani - samo praznije. Parkiralište je potpuno prazno. Nema gostiju koji hodaju naokolo.

Kad sam prvi put došao ovamo, sjećam se kako je cijelo mjesto odisalo užurbanom energijom i uzbuđenjem dok su se svi pripremali za Aspenino i Chadovo vjenčanje. Bio je vrhunac ljeta pa je trava bila zelena, a travnjak uredno pokošen.

Okućnica trenutačno izgleda kao da je u čistilištu, kao da čeka proljeće pa da opet oživi sve što je zima ubila.

„Izgleda jednako”, kažem dok parkiram auto, iako zapravo uopće ne izgleda jednako. Izgleda... usamljenije.

Layla ne kaže ništa.

Otvorim vrata auta, i ne mogu ne primijetiti prazninu u zraku.

Nema nikakvih mirisa ni zvukova, čak ni cvrkuta ptica. Sada tu vlada tišina, i to mi se pomalo sviđa. Privlačna mi je pomisao da ću ponovno boraviti u srcu države s Laylom, s dodatnim bonusom potpune izolacije.

Izvadimo kovčege iz prtljažnika. Dok se penjem ulaznim stubama noseći oba kovčega, Layla otključava vrata s digitalnom bravom šifrom koju nam je dala agentica za nekretnine.

Čim kročim unutra, primijetim da kuća drukčije miriše. Ne sjećam se da je mirisala na naftalin kad se lani ovdje održavala Aspenina svadba. Nadam se da tu ima svijeća koje možemo upaliti i prekriti taj neugodan miris.

Layla prijeđe preko praga i smjesta zadrhti. Podigne ruku i osloni se na zid, kao da je na trenutak izgubila ravnotežu.

„Jesi li dobro?”

Ona kimne glavom. „Da. Samo...” Zatvori oči na nekoliko sekunda. „Ovdje je hladno. I boli me glava. Mislim da želim malo odrijemati.”

Nije uopće hladno. Zapravo je čak malo sparno, ali koža na Laylinim rukama je naježena.

„Potražit ću termostat. Ostavi tu kovčeg, začas ću ti ga donijeti u našu staru sobu.” Uputim se prema kuhinji u potrazi za termostatom. Nije u kuhinji, ali mi lakne kad vidim da je agentica donijela namirnice. Inače ne bih zamolio nekoga da mi kupuje osnovne potrepštine, no ona se sama ponudila, a ja sam joj dao dobru napojnicu.

Nisam bio siguran da će nam dopustiti da odsjednemo ovdje, pa sam natuknuo da sam zainteresiran za kupnju ovog mjesta te da bi nam ovaj odmor bio nešto poput probne vožnje. No Layli to nisam spomenuo. Htio sam prvo provjeriti jesmo li još zaljubljeni u ovo mjesto - jednako kao i kad smo prvi put bili tu.

Nisam, međutim, siguran da izraz Laylina lica otkako smo ušli na ovaj posjed pokazuje da želi ovdje živjeti. Naprotiv, djeluje kao da je već spremna otići.

Hodam prema Glavnoj sobi da vidim nalazi li se ondje termostat. Drago mi je vidjeti da je polukoncertni klavir još ovdje. Poklopac je spušten i prekriven tankim slojem prašine, i to me rastuži. Ovako lijep klavir zaslužuje da ga netko svira, no sudeći prema njegovu izgledu, nakon mene ga vjerojatno nitko nije ni taknuo.

Prijeđem prstom po površini klavira, ostavljajući trag u prašini. Nisam znao što očekivati kad mi je rečeno da je ovo mjesto prazno. Bojao sam se da su vlasnici iznijeli klavir, no svi komadi pokušstva su još ovdje.

Layla zna da je ovo za mene radni odmor. Moram napisati pjesme za svoj album pa planiram koristiti ovaj klavir koliko god budem mogao, pazeći da se Layla ne osjeća zapostavljenom te da ne pomisli da mi je glazba važnija od nje.

Zapravo, ona će me vjerojatno tjerati da radim. Layla želi da dovršim taj album više nego što ja to želim.

Izađem iz Glavne sobe nakon što ni ondje ne pronađem termostat. Bacim pogled niz hodnik i ugledam Laylu kako viri u jednu od soba. Zatvori vrata pa nastavi hodati, a onda otvori vrata druge prostorije. Djeluje zbunjeno - kao da se ne može sjetiti gdje je bila naša soba. Počne zatvarati vrata.

„Gore je, Layla.”

Ona se trzne kad to kažem i naglo se okrene prema meni. „Znam.” Pokaže prema prostoriji čija je vrata maloprije htjela zatvoriti i krene unutra. „Samo... moram prvo na zahod.” Uđe u kupaonicu i zatvori vrata za sobom.

Bila je nedavno na zahodu, kad smo prije dvadeset minuta stali na benzinskoj crpki.

Katkada mi se čini da ima više problema s pamćenjem nego što želi priznati. Mislio sam je testirati - možda spomenuti nešto što se uopće nije dogodilo, samo da vidim hoće li se pretvarati da se sjeća.

No to bi bilo podmuklo. I ovako se već osjećam dovoljno krivim.

Iz kupaonice se začuje povlačenje vode točno kada pronađem termostat blizu stubišta. Piše da je dvadeset i jedan stupanj. Nisam siguran da želim da bude toplije od toga, ali svejedno pojačam termostat za nekoliko stupnjeva ne bi li toplina ublažila hladnoću koju Layla iz nekog razloga osjeća.

Uputim se prema dnevnoj sobi, želeći istražiti dijelove kuće u koje nisam nijednom ušao kad sam prošli put bio tu.

Ova prostorija odiše vrlo hladnim ugođajem - kao da uopće nije predviđena za stanovanje. Kauč bež boje i odgovarajući dvosjed postavljeni su pod pravim kutom ispred kamina. Nezgrapni naslonjač od smeđe kože smješten je pokraj stola koji je strateški zatrpan knjigama.

Soba ima samo jedan prozor, no zavjese su navučene pa je unutra mračno. Kad sam zadnji put bio ovdje, prošao sam nekoliko puta pokraj ove sobe, no nikad je nisam koristio. Uvijek je bilo ljudi unutra, ali sada su te figure zamijenjene sjenama.

Ova mi se soba manje sviđa od Glavne sobe. Možda zato što smo se Layla i ja povezali u Glavnoj sobi. Ondje je počela naša priča.

S ovom sobom nismo ni na koji način povezani. Ako je ova kuća srce države, onda je ova prostorija njezin žučni mjehur.

Ako kupimo ovaj posjed, prvo ću potpuno renovirati ovu prostoriju. Srušit ću dio zida i dodati još prozora. Napunit ću je pokuštvom po kojem Layla može prolijevati mlijeko sa žitnim pahuljicama, ili crno vino.

Učinit ću je udobnom za život.

Otkako je Layla puštena iz bolnice u studenome, nigdje se nismo osjećali kao doma. Ni ona ni ja nismo se htjeli vratiti u moj stan u Franklinu. Što je razumljivo. No nisam htio kupiti novi stan prije nego što se konzultiram s Laylom tako da sam privremeno unajmio stan blizu bolnice, i onamo sam je odveo nakon što je puštena doma. Otad odugovlačim s kupnjom nečeg trajnog. Nisam siguran da želim živjeti u Franklinu. Čak ni u Nashvilleu.

Pogledao sam mnogo kuća, no dok nisam vidio da je ovo mjesto na prodaju, ništa me nije privuklo.

Ova me kuća iz nekog razloga privlači. Možda zato što sam tu upoznao Laylu. Možda zato što se čovjek doista osjeća uzemljeno kad se nalazi u doslovnom srcu države. A možda zato što odavde do Nashvillea ima cijeli jedan dan vožnje, a ja stvarno želim biti što dalje od toga grada.

Koji god bio razlog, nisam ovdje samo zato što mi je trebao odmor. Došao sam ovamo jer sam se htio fokusirati na svoju glazbu, i htio sam da Layla pronađe mir. Imam osjećaj da je ovo jedino mjesto koje nam to može pružiti. Ova će izolacija biti savršena za nas. Layla će se tu osjećati sigurnom.

Naglo se okrenem na Laylin vrisak.

Začujem zvuk razbijanja stakla i smjesta potrčim prema kupaonici.

„Layla?” Gurnuvši vrata, banem unutra, a ona me pogleda prestrašenim očima. Odmah posegnem za njenom rukom jer su joj zglobovi krvavi. Dno umivaonika prekriveno je komadićima zrcala. Podignem pogled i ugledam razbijeno kupaonsko zrcalo. Izgleda kao da je netko udario šakom posred njega. „Što se dogodilo?”

Layla odmahne glavom. Pogleda u razbijeno zrcalo, pa u komadiće stakla u umivaoniku. „Ja... ne znam. Samo sam prala ruke, i zrcalo se razbilo.”

U zrcalu se jasno vidi udubljenje, kao da je netko udario u njega šakom, no ne mogu zamisliti zašto bi Layla to učinila. Možda je već bilo razbijeno prije nego što je počela prati ruke, pa se staklo raspalo jer ga je ona slučajno dodirnula.

„Idem po kutiju prve pomoći iz auta.”

Kad se vratim od terenca, Layla je u kuhinji. I baš kao i prije, pobrinem se za njene ozljede ne postavljajući nikakva pitanja. Djeluje potreseno. Ruke joj drhte. Kad završim, uzmem kutiju prve pomoći i jedan od naših kovčega. „Poslat ću e-mail agentici za nekretnine u vezi sa zrcalom”, kažem joj. „Mogla si ozbiljno nastradati.”

Ona uzme drugi kovčeg i krene za mnom na kat. Vidim da ju je ovaj incident prilično uzdrmao.

No moram se prestati ponašati prema njoj kao da nije sposobna brinuti se o sebi. Jer jest. Layla je snažna. Layla je nevjerojatna. A ja ću je morati podsjetiti na to, jer je ona očito zaboravila.

Poglavlje 6

Da nisam odlučio biti glazbenik, bio bih kuhar.

Ima nečeg umirujućeg u kuhanju. Prije Layline operacije nisam baš dobro kuhao. Ona me naučila pripremati nekoliko jela kad se uselila k meni, no nakon boravka u bolnici nisam htio da se previše napreže pa sam ja preuzeo kuhanje. Postao sam majstor za juhe, uglavnom zato što se Layli samo to jelo dok se oporavljala.

Sad se gore raspakirava. Meni je samo bilo bitno da sam izvadim svoje tenisice i spremim ih u ormar kako ne bi vidjela prsten. A onda sam došao dolje pristaviti večeru. Htio sam započeti ovaj odmor u dobrom raspoloženju, pa sam odlučio napraviti gustu juhu s tjesteninom i graham. Njezino omiljeno jelo.

Puno sam toga naučio od njoj otkako je puštena iz bolnice. Uglavnom od Gail, njezine majke. Ona je prvih nekoliko tjedana boravila kod nas. Htjela je odvesti Laylu natrag u Chicago, no srećom, Layla nije htjela otići. Ja nisam htio da ode. Osjećao sam da je moja dužnost pomoći joj da se oporavi, jer se ono joj što se dogodilo nikad ne bi dogodilo da sam je bolje zaštitio.

Moram priznati da prilagodba nije baš bila laka. Prije nego što je provela mjesec dana u bolnici, Laylu sam poznavao tek dva mjeseca. A odmah nakon toga, u naš se ionako tijesni novi stan privremeno uselila njezina majka. U manje od tri mjeseca, od nekoga tko je u svojim odraslim godinama uvijek živio sam, pretvorio sam se u tipa koji stanuje s curom, njezinom majkom, a u nekoliko navrata i s njenom sestrom Aspen. Stan koji sam unajmio imao je samo jednu spavaću sobu, tako da je kauč stalno bio zauzet, a ostatak naše dnevne sobe zauzimao je madrac na napuhavanje.

Odahnuo sam kad se Gail napokon vratila u Chicago, ali ne zato što mi nije draga. Jednostavno mi je sve to bilo previše. Nakon svega što smo prošli nisam se baš osjećao kao da imamo vlastiti prostor, a još sam pritom gledao Laylu kako se muči nastojeći ponovno uhvatiti korak sa životom - jednostavno sam čeznuo za normalnošću. Oboje smo čeznuli za time.

No nije sve bilo loše. Barem sam imao priliku upoznati Laylinu obitelj i ubrzo shvatio zašto sam se uopće zaljubio u nju. Oni su svi karizmatični, otvoreni ljudi. Čak mi se i Chad Kyle pomalo sviđa. Nakon vjenčanja vidio sam ga samo jedanput i, baš kao što je Layla natuknula, pomalo jest sirovina, ali zabavan.

Malo se čak i veselim što će nam u petak doći u posjet.

Čim ubacim sve sastojke u lonac, obrišem ruke kuhinjskom krpom i otrčim gore da provjerim kako je Layla. Kad sam odlučio početi kuhati bila je usred raspakiravanja, no to je bilo prije više od pola sata i otad se odozgo nisu čuli nikakvi zvukovi. Nisam je čuo kako hoda po sobi.

Kad otvorim vrata, ugledam Laylu kako spava na krevetu, a kovčezi su još otvoreni i neraspakirani. Tiho hrče.

Danas je bio naporan dan. Ovo je njezino prvo putovanje otkako je puštena iz bolnice. Mogu zamisliti koliko ju je to iscrpilo pa tiho počnem raspakiravati kovčege dok spava.

Svako toliko pogledam u nju, i u mislima se vratim u one dane koje smo proveli ovdje kad smo se tek upoznali. Svaka sekunda s njom činila mi se kao buđenje. Kao da nikad zapravo nisam posve otvorio oči, sve dok ona nije ušla u moj život.

Bio sam slijep, ali sada sam progledao.

Tako sam se osjećao kad sam upoznao Laylu. Kao da je netko vratio sav zrak u mene, a ja nisam ni imao pojma da se gušim.

Sve bih dao da se mogu vratiti u to vrijeme i ponovno iskusiti taj osjećaj koji nam je tako nepravедno oduzet. Bilo nam je ugodno u mojoj kući u Franklinu. Layla nije imala problema sa spavanjem noću. Nije se nervozno osvrkala oko sebe kad god bismo izašli na neko javno mjesto.

Priđem dijelu kreveta na kojem Layla leži i spava. Dotaknem joj kosu i nježno je gurnem iza njenog uha. Morali su joj obrijati dio glave kad su je operirali, pa sada nosi razdijeljenu kosu kako bi prekrila ovu koja je tek počela ponovno rasti. Odmaknem joj kosu i pogledam u ožiljak.

Zahvalan sam na njemu.

Znam da ga ona mrzi i na sve ga moguće načine pokušava prekriti, ali ja katkada promatram taj ožiljak dok spava jer me podsjeća na ono što sam zamalo izgubio.

Layla se lagano trzne, pa odmaknem ruku. U sobu dopre smrad nečeg zagorjelog. Zbunjeno pogledam prema vratima, jer nema šanse da je juha već mogla zagorjeti. Tek sam prije deset minuta uključio plinski štednjak.

Dođem do vrha stubišta i ugledam oblak tamnog dima koji vodi iz ulaznog hodnika prema kuhinji.

Čim se počnem spuštati stubama, začujem tresak iz kuhinje.

Toliko je glasan da ga osjetim u grudnom košu.

Sjurim se niz ostatak stuba, a kad uđem u kuhinju, cijela je prekrivena juhom. Ima je na štednjaku, podu, stropu. Mašući tjeram dim od lica dok pokušavam ustanoviti što treba prvo spasiti.

Ali nema vatre. Samo puno dima i stravičan nered.

Šokirano zurim u prizor ispred sebe kad Layla dotrči niz stube.

Zastane na pragu kuhinje kad ugleda nered. „Što se dogodilo?”

Priđem štednjaku kako bih ga isključio, no kad posegnem za upravljačkim gumbom, plamenik uopće nije uključen. Gumb je okrenut na nulti položaj.

Ruke mi padnu na bokove. Pogledam prema plameniku, pa prema loncu na drugom kraju kuhinje.

„Zašto curi voda u sudoperu?” upita Layla.

Slavina na sudoperu je otvorena i iz nje izlazi mlaz vode. Ne sjećam se da sam je ostavio otvorenu. Priđem sudoperu da zatvorim vodu i opazim nešto na njegovu dnu.

Spaljenu krpu.

Istu onu kojom sam obrisao ruke prije nego što sam pošao gore.

Krpu je očito zahvatio plamen jer je potpuno izgorjela, no kako je završila u sudoperu? Tko je otvorio slavinu? Tko je isključio štednjak?

Tko je prevrnuo lonac pun juhe?

Smjesta odem do ulaznih vrata, ali zaključana su iznutra. Layla me prati. „Što to radiš?”

Znam da postoji i stražnji ulaz, no ako je netko srušio lonac sa štednjaka dok sam silazio niz stube, vidio bih ga kako odlazi prema stražnjem dijelu kuće. Nema drugog ulaza u kuhinju.

Vratim se u kuhinju i pogledam prema prozoru. Također je zatvoren iznutra.

„Leeds, plašiš me.”

Odmahnem glavom. „Sve je u redu, Layla”, kažem umirujućim tonom. Ne želim je zabrinuti. Budem li se ponašao kao da ne znam objasniti što se dogodilo, nepotrebno će se brinuti. „Krpa se zapalila. Slučajno sam srušio lonac sa štednjaka dok sam pokušavao ugasiti vatru.” Protrljam joj nadlaktice. „Oprosti. Počistit ću to.”

„Pomoći ću ti”, kaže.

I ja joj dopustim da mi pomogne. Radije bih da smo oboje u istoj prostoriji jer ne znam koji se kurac upravo dogodio.

ISPITIVANJE

Kazeta dođe do kraja pa je istražitelj izvadi, preokrene i nastavi snimati.

Pitam se je li svjestan koliko bi bilo lakše kad bi koristio svoj mobitel. Vjerojatno je teoretičar zavjere koji toliko sumnja u vlast da ne želi ni imati mobitel.

„Želim vidjeti štednjak”, kaže. Uzme diktafon i ponese ga natrag u kuhinju. Ostanem na trenutak sjediti na kauču - pitajući se jesam li pogriješio kad sam ga zamolio da dođe ovamo. Većina bi me proglasila ludim kad bi čuli moju priču. A ja bih trebao vjerovati da ovaj čovjek neće razglasiti moju priču svim tim normalnim ljudima.

Iskreno? Zapravo me boli kurac. Moja potencijalna karijera, moja malobrojna sljedba, imidž koji je Layla pokušavala izgraditi za mene - ništa mi od toga više nije važno. Sve se to čini tako nebitno sad kad sam vidio za što je ovaj svijet sposoban.

Kao da sam cijeli život proveo u plicaku, no tijekom proteklih nekoliko tjedana potonuo sam na samo dno Marijanske brazde.

Kad uđem u kuhinju, istražitelj zuri u štednjak - nakošene glave. Pritisne upravljački gumb, okrene ga, i čeka da iskra zapali plin. Kad se to dogodi, pusti da plamenik gori nekoliko trenutaka. A onda ga isključi.

Mahne rukom prema štednjaku. „Morate ga pritisnuti da ga namjestite na nulti položaj. Kako ste si to objasnili?”

Slegnem ramenima. „Nisam si to mogao objasniti.”

On se kratko nasmije. Sada je prvi put pokazao neku emociju. Sjedne natrag za stol i smjesti diktafon između nas.

„Je li se Layla doimala uznemirenom zbog toga?”

„Ne pretjerano”, kažem. „Preuzeo sam krivnju za to, a ona me nije ispitivala. Zajedno smo očistili kuhinju, i na kraju sam skuhaio tjesteninu umjesto juhe.”

„Je li se te noći dogodilo još nešto čudno?”

„Ne kao to sa štednjakom.”

„Ali se dogodilo još nešto neuobičajeno?”

„Tijekom sljedećih par dana nekoliko me događaja natjeralo da se zapitam gubim li možda razum.”

„Kakvih događaja?”

„Takvih da bi netko drugi nakon toga bez razmišljanja pobjegao iz ove kuće.”

Poglavlje 7

Layla više prčka vilicom po tjestenini nego što je jede. Izgleda kao da se dosađuje.

„Ne sviđa ti se?”

Ona se ukoči kad shvati da je promatram. „Dobra je”, kaže i uzme mali zalogaj.

U zadnje vrijeme nema baš apetita. Rijetko jede, a i kad jede, izbjegava ugljikohidrate. Možda je zato pojela tek nekoliko malih zalogaja - jer su u njenoj zdjelici sami ugljikohidrati.

Tjedan dana nakon što su je pustili doma iz bolnice stala je na vagu. Sjećam se toga jer sam prao zube za umivaonikom, a vaga je bila pokraj mene. Prošaptala je sebi u bradu „*O, moj Bože*”, i otad nisam vidio da je ijedan obrok pojela do kraja.

Pažljivo žvače hranu dok zuri u zdjelicu ispred sebe. Otpije gutljaj vina i nastavi gurati tjesteninu po tanjuru.

„Kad dolaze Aspen i Chad?” upita.

„U petak.”

„Koliko će ostati?”

„Samo jednu noć. Idu na ono putovanje.” Layla kimne glavom kao da zna o čemu govorim, no kad sam nazvao Aspen da joj kažem kako dolazimo ovamo, rekla mi je da se dva tjedna nije čula s Laylom. Kasnije te večeri, provjerio sam Laylin mobitel i vidio da ima nekoliko propuštenih poziva, i od svoje majke i od sestre. Ne znam zašto ih izbjegava, no češće pušta da njihovi pozivi završe u govornoj pošti nego što se javlja.

„Jesi se čula danas sa svojom mamom?” upitam je.

Layla odmahne glavom. „Ne.” Podigne glavu i pogleda u mene. „Zašto?”

Ne znam zašto sam je to pitao. Jednostavno mi nije drago što izbjegava većinu majčinih poziva. Onda Gail počne slati meni poruke, pitajući se što nije u redu s Laylom. Pa zatim pošalje poruku Aspen, pa se i Aspen zabrine. Onda Aspen pošalje poruku meni pitajući me zašto se Layla ne javlja na telefon.

Bilo bi puno lakše za sve uključene kad bi ih Layla češće izvještavala o svojem stanju, da se toliko ne brinu. Ali one se brinu. Svi se brinemo. Što vjerojatno također usporava njezin oporavak.

„Da bar moja majka pronađe neki hobi, onda možda ne bi očekivala da ju svaki dan zovem”, kaže Layla ispustivši vilicu na tanjur. Otpije još malo vina, spusti čašu i zatvori oči na nekoliko dugih trenutaka.

Kad ih ponovno otvori, šutke zuri u tjesteninu ispred sebe.

Duboko udahne, kao da jednostavno želi zaboraviti ovaj razgovor.

Možda je previše bila s njima nakon izlaska iz bolnice. Vjerojatno joj treba malo odmora od obitelji, kao što meni treba odmor od ostatka svijeta.

Layla podigne vilicu i pogleda u nju; zatim ponovno spusti pogled na zdjelicu s tjesteninom. „Ovo tako *divno* miriše.” Riječ *divno* izgovori kao da stenje. I zaista ponjuši tjesteninu. Nagne se naprijed i zatvori oči, udišući miris umaka. Možda je ovo njezin novi trik za skidanje tih sedam kila o kojima neprestano govori - njušenje hrane umjesto jedenja.

Layla stisne vilicu i okrene je u zdjelici. A onda uzme najveći zalogaj koji sam ikad vidio da je pojela. Zastenje kad joj je u ustima. „O, moj Bože. Ovo je tako dobro.” Uzme još jedan zalogaj, no prije nego što ga proguta, već ubacuje sljedeći u usta. „Želim još”, kaže punih usta. Dohvati čašu vina i prinese je ustima dok ja nosim njenu zdjelicu do štednjaka i vadim joj još tjestenine.

Praktički mi je istrgne iz ruku kad ponovno sjednem za stol. Isprazni cijelu zdjelicu u samo par zalogaja. Kad završi, zavalj se u stolici i pritisne dlanom trbuh, i dalje čvrsto držeći vilicu u desnoj ruci.

Počnem se smijati jer mi je laknulo što napokon jede, ali i zato što nikad nisam vidio da netko tako strastveno jede.

Ona zatvori oči i zastenje, naginjući se naprijed. Nalakti se na stol i podigne ruku od trbuha do čela.

Uzmem zalogaj tjestenine iz svoje zdjelice kad Layla otvori oči. Pogleda ravno u svoju praznu zdjelicu i na licu joj se pojavi prestravljeni izraz, kao da je požalila svaki ugljikohidrat koji je upravo pojela. Pokrije usta dlanom. „Leeds: Moja hrana je nestala.”

„Želiš još?”

Ona pogleda u mene - bjeloočnice su joj izraženije nego što sam ikad vidio. „*Nestala* je”, prošapće.

„Nije sve. Možeš pojesti i ostatak ako želiš.”

Ona djeluje užasnuto dok joj to govorim - kao da je vrijeđam.

Ona zuri u vilicu koja joj je i dalje u ruci i proučava je kao da ne shvaća da je to vilica. A onda je ispusti. Baci, zapravo. Vilica otkliže preko stola i udari o moju zdjelicu baš kad se Layla odmakne od stola i ustane.

„Layla, u čemu je problem?”

Ona odmahne glavom. „Ništa. Dobro sam”, kaže. „Samo sam... prebrzo jela. Malo mi je muka.” Okrene se i izađe iz kuhinje, a onda potrči uz stube.

Ja krenem za njom. Ponaša se kao da je na pomolu još jedan panični napad.

Kad uđem u sobu, ona kopa po ladicama komode i mrmlja: „*Gdje jer* Kad ne pronađe ono što traži, otvori vrata ormara. Malo se uspaničim - misleći da je možda slučajno pronašla prsten. Pridem joj i uhvatim je za ruke, odvlačeći joj pozornost od ormara i usmjeravajući je na sebe.

„Što tražiš?”

„Svoj lijek.”

Naravno.

Posegnem u gornju ladicu i izvučem Laylinu bočicu s tabletama. Otvorim je i dam joj jednu, no ona izgleda kao da mi želi oteti cijelu bočicu i progutati sve tablete. Nemam pojma što ju je tako prestrašilo, no čim uzme tabletu ode u kupaoonicu i otvori slavinu. Stavi tabletu na jezik, nagne se nad umivaonik i srkne gutljaj ravno iz mlaza vode. Zabaci glavu da proguta tabletu, i to me podsjeti na onu noć u bazenu kad joj je Aspen dala aspirin.

Ta mi uspomena izmami osmijeh na lice dok se naslanjam na okvir vrata. Layla djeluje mrvicu smirenije sad kad je popila Xanax, pa joj pokušam odvratiti misli od anksioznosti nastojeći zapodjenuti razgovor. „Sjećaš se kad sam mislio da mi je tvoja sestra dala drogu?”

Layla naglo okrene glavu u mojem smjeru. „Zašto bi ti Aspen davala drogu?” Čim to izgovori, vidim joj kajanje u očima. Glava joj se uvuče između ramena, ruke čvrsto stisnu rub umivaonika. „Oprosti. Naporan dan.” Glasno izdahne i odgurne se od umivaonika. Pridem mi, ovije ruke oko moga struka, pa nasloni čelo na moja prsa.

Ja je zagrlim, jer nemam pojma kakav je osjećaj biti u toj njenoj glavi. Ona se trudi pa ne dopuštam da mi njena raspoloženja smetaju. Držim je nekoliko minuta u zagrljaju - osjećajući otkucaje njezina srca koji polako usporavaju.

„Želiš ići u krevet?” prošapćem.

Ona kimne glavom, pa gurnem ruke ispod njene majice i svučem je s nje. Negdje između kupaoonice i kreveta, počnemo se ljubiti.

To je postala naša večernja rutina. Ona je uznemirena. Ja je smirujem. Vodimo ljubav.

Nakon što je Layla zaspala, otišao sam pod tuš. No ni nakon toga nisam mogao zaspati, pa sam se spustio u prizemlje i u roku od dva sata obavio poslove koje bih inače obavljao cijeli dan. Obrijao sam se, oprao posuđe, napisao tekst za novu pjesmu.

Sad je jedan u noći, i napokon sam se vratio u naš krevet, no misli su mi i dalje nemirne.

Zatvorim oči i pokušam se prisiliti zaspati, no mozak mi radi sto na sat. Mislio sam da će Layli današnji dan biti drukčiji. Bez stresa. Mislio sam da će biti kao

kad smo prvi put bili ovdje - ali nije. Današnji dan je bio kao i svi ostali dani nakon bolnice. Iako joj ne želim to ponovno predlagati, stvarno mislim da bi trebala krenuti na psihoterapiju. Njezin joj je liječnik to preporučio. Njena majka i njena sestra su joj to preporučile. No ona uporno tvrdi da će biti dobro. I dosad sam bio na njenoj strani. Mislio sam, budem li joj pružao potporu tijekom oporavka, njena anksioznost će proći sama od sebe. Ali sve je gora.

Zurim u budilicu, kad odjednom osjetim kako se Laylina strana kreveta udubljuje. Čujem je kako ustaje i hoda po parketu.

Isprva pomislim da možda ide u kupaoonicu. No zvukovi njezina hodanja prestanu, i neko vrijeme se uopće ne miče. No ne osjećam je pokraj sebe u krevetu pa se okrenem da vidim što radi.

Na zidu nekoliko metara od kreveta nalazi se zrcalo. Layla zuri u sebe. Ovdje je mračno, osim malo svjetlosti od mjesečine koja ulazi kroz prozor, pa nisam siguran što pokušava vidjeti. Okreće se slijeva nadesno, proučavajući svoj odraz u zrcalu. Čudno mi je koliko dugo bulji u sebe. Čekam još par minuta, misleći da će se vratiti u krevet, ali ona to ne učini.

Priđe bliže zrcalu, podižući ruku prema staklu. Prelazi kažiprstom preko njega, prateći obris svoga tijela.

„Layla?”

Glava joj se naglo okrene u mojem smjeru. Oči su joj širom otvorene od nelagode - kao da je uhvaćena u nečemu što nije smjela raditi. Požuri se natrag prema krevetu, uvuče se pod pokrivač i okrene mi leđa. „Samo dalje spavaj”, prošapće. „Dobro sam.”

Neko vrijeme piljim u njezin potiljak, a onda se okrenem na drugu stranu. No definitivno ne mogu spavati. Pogotovo sada.

Zurim u budilicu kad se brojke prebace na 1:13. Layla je već opet zaspala i tiho hrče.

Ja ne mogu spavati, koliko god dugo ležao ovdje.

Izvučem se iz kreveta, dohvatim mobitel i uputim se dolje. Sjednem na kauč u Glavnoj sobi. Ovdje je 1:35, no u Seattleu je tek 11:35. Moja majka nikad ne ide spavati prije ponoći, pa joj pošaljem poruku da provjerim je li budna. Ona mi odgovori telefonskim pozivom.

Naslonim glavu na rukohvat kauča i prijeđem prstom preko ekrana mobitela. „Hej.”

„Jeste stigli u Kansas?” upita.

„Aha. Oko pet popodne.”

„Kako je Layla?”

„Dobro. Isto.”

„Kako si ti?”

Uzdahnem. „Dobro sam. Isto.”

Moja majka se nasmije jer zna da lažem kao pas. Ali također zna da ću joj reći ono što joj želim reći kad budem osjetio potrebu za time.

„Kako je Tim?” To je prvi tip s kojim se moja majka viđa otkako mi je otac umro. Vidio sam ga nekoliko puta. Čini se okej. Blag. Dobročudan. Točno onakav tip kakvog bih poželio za svoju majku.

„Dobro je. Na njegova jutarnja predavanja nije se prijavilo dovoljno studenata, pa su ukinuta. Tako da sada ima još jedan slobodan sat ujutro. To mu se jako sviđa.”

„Drago mi je zbog njega”, kažem. A onda, prije nego što uopće stignem razmisliti o riječima koje mi izlaze iz usta, upitam je: „Vjeruješ li u duhove?”

„Ovo je bilo iznebuha.”

„Znam. Ali ne sjećam se da smo ikad razgovarali o duhovima.”

„Nekako sam ravnodušna prema njima”, kaže. „Nije da ne vjerujem u njih, ali ne znam jesam li ikad imala iskustvo koje bi me potaklo da vjerujem u njih.” Na trenutak zastane, pa kaže: „Zašto? Ti vjeruješ?”

„Ne”, kažem. Jer je to istina. „Ali večeras... Ne znam. Dogodilo se nešto čudno. Zamalo sam kuhajući izazvao požar u kući. Bio sam gore kad sam osjetio dim. Kad smo se vratili u kuhinju, krpa koju sam ostavio na štednjaku bila je u sudoperu, i voda je tekla po njoj. Netko je srušio lonac na pod i ugasio plamenik. Layla je cijelo vrijeme bila gore, tako da to nije mogla biti ona.”

„To bome jest čudno”, kaže mama. „Ima li to mjesto sigurnosni sustav?”

„Ne. Ali kuća je bila zaključana iznutra. Čak i prozori. Nitko nije mogao ugasiti vatru i neopaženo otići odavde.”

„Hmm”, kaže. „To je definitivno čudno. No ako je netko spasio kuću od požara, čini se da imate anđela zaštitnika, a ne duha.” Nasmijem se.

„Ili ukletog... *kućepazitelja*”, kaže moja majka, smijući se vlastitoj šali. „Što se još događa?”

Opet uzdahnem, ali ne objasnim joj zašto sam uzdahnuo. „Leeds, u redu je osjećati to što osjećaš.”

„Nisam rekao da nešto specifično osjećam.”

„Nisi ni morao. Ja sam tvoja majka. Čujem ti napetost u glasu. A bezrazložni osjećaj krivnje uvijek je bila tvoja najgora osobina.” Ima pravo u vezi s time. Pritisnem dlan na čelo. „Ne znam koji mi je vrag.”

„Da vidimo...” kaže ona. „Napadnut si u vlastitom domu. Djevojka koju voliš je zamalo umrla. Proveo si mjesec dana uz njezin bolnički krevet, i još dulje brinući se o njoj nakon toga. Rekla bih da je to prilično stresno”, kaže. „I povrh svega toga, sad imate i duha.” Nasmijem se, osjećajući kako mi napetost u ramenima polako popušta. Mama je uvijek znala opravdati sva moja emotivna stanja; ne moram joj ni govoriti što osjećam.

„Znaš što mi nedostaje?” upita moja majka.

„Što?”

„Ti. Nisam te vidjela šest mjeseci, a ono nisu baš bile dobre okolnosti. Kad ćete doći u Seattle?”

„Uskoro. Sad kad Layla smije putovati, vidjet ću što želi raditi. Odgovara li ti sljedeći mjesec?”

„Nije me briga kad ćete doći, samo dođite.”

„Okej. Nazvat ću te kad porazgovaram s njom.”

„Može. Nedostaješ mi i volim te. Zagrli Laylu u moje ime.”

„Hoću. I ja tebe volim.”

Prekinem poziv i ostanem u svojem nepomičnom, potištenom položaju na kauču. *Možda sam u depresiji. Možda meni treba psihoterapija.*

Koliko god to grozno zvučalo, pomalo se nadam da je sve što osjećam u zadnje vrijeme posljedica depresije. Nekakve kemijske neravnoteže u mojem mozgu. Mogao bih svaki dan piti tablete i onda se eventualno početi ponovno zaljubljavati u svoj život.

Ovo sve zvuči kao da bi se od toga mogla napraviti pjesma. Posegnem rukom prema drugom kraju stola, gdje sam ranije ostavio svoj laptop, i otvorim Word dokument. Počnem tipkati stihove.

*Da me udariš u srce, ne bih osjetio ništa
Još manje bih osjetio da me probodeš nožem
No nisam te prestao voljeti
Prestao sam voljeti svoj život*

Proučavam te stihove, uvjeren kako nikad nisam napisao istinitije riječi. Čini se da me više ništa ne uzbuđuje. Čak ni pisanje pjesama. Osjećam se kao da otvaram rane koje pokušavam zacijeliti.

Trebao bih jednostavno kupiti ovu kuću. Mogli bismo zauvijek ostati ovdje, posaditi vrt, nabaviti psa i nekoliko mačaka. Možda i kokoši. Mogli bismo ponovno otvoriti ovdje pansion i svake subote gledati ljude kako se vjenčaju u našem stražnjem dvorištu.

Spustim aplikaciju Microsoft Word i otvorim Google. Utipkam stranicu agencije za prodaju nekretnina i potražim oglas za ovu kuću. Spremio sam ga u favorite jer ga gledam gotovo svaki dan otkako sam otkrio da se prodaje. Teško je ne zamisliti Laylu i mene kako ovdje gradimo svoj život.

Možda bih mogao prihvatiti rad na razvijanju javnog dijela svoje karijere kad bih istodobno imao krajnje izolirani privatni život. Siguran sam da se nekako može pronaći dobra ravnoteža između to dvoje.

Ovdje bi njezin oporavak vjerojatno bio manje stresan, pogotovo ako bih postavio visoku ogradu kojom bih nas zaštitio od pogleda, i dvorišna vrata na daljinsko upravljanje. Ako bih je maknuo iz grada u kojem su počele sve naše ružne uspomene.

Kliknem na ikonicu elektroničke pošte kako bih poslao e-mail agentici za nekretnine. Imam neka pitanja o ovom posjedu i volio bih da se nađe s nama ovdje u kući kako bi Layla mogla sudjelovati u donošenju odluke.

Čim završim s tipkanjem e-maila, pomaknem kursor kako bih kliknuo na „pošalji”, no prije nego što stignem to učiniti, poklopac laptopa se naglo spusti - ravno na moje ruke.

Koji kurac?

Gurnem laptop od sebe. Instinktivno ga bacim, premda je bolno gledati kako s treskom pada na tvrdi, drveni pod.

Ali koji se kurac upravo dogodio?

Pogledam prema svojim rukama. Pogledam prema laptopu koji se nalazi jedan metar dalje od mojih nogu. Ovo ne mogu objasniti. Zatvorio se dovoljno snažno da su mi dva zgloba na šakama crvena.

Smjesta potrčim stubama na kat. Kad uđem u spavaću sobu, zaključam vrata za sobom.

Pokušam se sjetiti svega što bi moglo izazvati takvo što, no ne pronađem nikakav odgovor. Za ovo ne mogu okriviti slomljenu šarku, ni pokvareni uređaj, ni vjetar.

Ja ne vjerujem u duhove. Ovo je glupo. Jebeno glupo.

Možda sam u bunilu. Jučer sam se probudio u četiri ujutro u Tennesseeju da bih nas spakirao za putovanje ovamo. Već sam gotovo dvadeset i četiri sata budan.

Sigurno je to razlog. Jednostavno mi treba sna. Puno sna.

Uvučem se u krevet dok mi srce i dalje snažno lupa. Prekrijem se pokrivačem preko glave kao uplašeno dijete koje se pokušava sakriti od čudovišta.

Sutra ću potražiti neku trgovinu računalne opreme i vidjeti što je s laptopom. A kad već idem onamo, kupit ću i kamere. Nekakav sigurnosni sustav koji se može spojiti s aplikacijom na mobitelu.

Odsad će sve čudno što se dogodi u ovoj kući biti snimljeno.

Poglavlje 8

Već je gotovo devet ujutro kad se probudim. Sinoć sam jedva uspio zaspati. Osjećam da bih mogao još satima spavati, ali želim ustati prije Layle. Nakon prošle noći, u ovom trenutku samo želim malo samoće dok pijem kavu na verandi.

Nakon što stavim kuhati kavu, otvorim hladnjak da izvadim mlijeko, ali smjesta zastanem kad ugledam nešto krajičkom oka.

Moj laptop je na kuhinjskom stolu.

Nepomično buljim u njega - bojim se pomaknuti. Zar sam sinoć ono samo sanjao?

Mrzim što smjesta počnem sumnjati u sebe. Ja nikada ne brkam stvarnost sa snovima, no čini se da ih sada možda jesam pobrkao, jer znam da je noćas ovaj laptop bio na podu Glavne sobe. Bacio sam ga onamo nakon što mi je pričepio ruke.

Možda je Layla ustala iz kreveta nakon što sam zaspao. Samo ne znam zašto bi koristila moj laptop. Ona ima svoj.

Priđem stolu i sjednem ispred laptopa. Polako ga otvorim pa prijeđem prstom po dodirnoj pločici kako bih probudio računalo. Želim provjeriti povijest pregledavanja i vidjeti što je Layla mislila da radim.

Kad se računalo uključi, otvori se Word dokument na kojem sam noćas pisao tekst pjesme. Točno se sjećam da sam ga spustio prije nego što sam otvorio Google, što znači da je Layla definitivno koristila moje računalo nakon što sam zaspao.

Želudac mi se stisne od zebnje kad shvatim da je Layla pročitala onih nekoliko stihova koje sam upisao u taj dokument. Pretpostavlja li da su o njoj?

Počnem spuštati dokument, no prije nego što to učinim, opazim da u donjem lijevom kutu piše kako ima dvije stranice.

Ja sam napisao samo četiri rečenice.

Nisam napisao ništa drugo što bi otvorilo još jednu stranicu u ovom dokumentu.

Skrolam prema dolje dok ne ugledam nešto na drugoj stranici za što sam siguran da nisam ja napisao. Samo pet riječi, ali dovoljno da mi se sledi krv u žilama.

Oprosti što sam te prestrašila.

Barem dvadeset puta pročitam riječi utipkane u moj dokument do trenutka kad se Layla spusti s kata. Čim uđe u kuhinju, kažem: „Jesi li koristila sinoć moj laptop?”

Ona me čudno pogleda, kao da sam joj postavio glupo pitanje. „Ne.” Krene ravno prema vrču s kavom. Sad mi je okrenuta leđima, no nisam siguran da joj vjerujem.

Zar joj se ne sviđa ovdje? Želi li me preplašiti kako bismo što prije otišli?

Vjerojatno je provjerila moju povijest pregledavanja i boji se da ću kupiti ovu kuću. Možda Layla to više ne želi. No zašto bi toliko komplicirala i premještala mi laptop, a onda tvrdila da nije napisala ovih pet riječi? Zašto mi jednostavno ne kaže da ne želi živjeti ovdje?

Netko me očito zajebava, a budući da je Layla jedina u kući, to je zasigurno ona. No problem je u tome što je ona preosjetljiva i ne mogu je prozvati zbog toga. Bojim se da će se osjećati napadnuto ako je optužim za laganje i pobjeći gore popiti još jednu tabletu i isključiti mozak.

Prije nego što zatvorim dokument, pročitam još jednom te riječi, no ne spomenem ih Layli. Ona ili već zna za njih jer ih je napisala, ili će se izbezumiti od straha ako joj kažem da je netko premjestio moj laptop dok smo spavali.

Nijedan od ta dva ishoda nije dobar.

„Moraš danas nešto objaviti”, kaže. Stoji pokraj vrča s kavom i miješa kavu u šalici u koju je dodala zaslađivač. „Možda neku fotku na kojoj gol do pasa stojiš pokraj bazena”, kaže i namigne mi.

Ne mogu sada misliti na jebenu promociju na društvenim mrežama. Upravo sjedim nasuprot nekoga tko pokušava manipulirati mnom, ili sjedim u kući gdje se netko - ili *nešto* - opasno poigrava sa mnom.

U svakom slučaju, treba mi sigurnosni sustav. Guglam gdje bih ga mogao nabaviti, no do najbliže trgovine računalnom opremom ima nekoliko sati vožnje, a najbliži Walmart je udaljen stotinu kilometara. *Kvrugu, stvarno smo u pripizdini.* Mogao bih ga naručiti preko interneta, no dostavili bi mi ga tek za nekoliko dana.

„Želiš skoknuti sa mnom do grada?” upitam Laylu. „Trebaju mi neke stvari.”

Ona napravi grimasu. „Grad? Leeds. Ovdje nema nikakvog grada do kojeg možemo *skoknuti*.”

Zatvorim laptop. „Ima samo sat vremena vožnje do njega. Odvest ću te na ručak.”

Layla djeluje kao da razmatra moj prijedlog dok pijucka kavu. No kad malo bolje razmislim, mogla bi me početi ispitivati kad vidi da kupujem sigurnosni sustav za kuću u kojoj bismo navodno trebali ostati samo dva tjedna.

„Ili mogu otići sam”, kažem. „U redu je ako želiš malo biti sama.”

Ona na trenutak razmišlja o tome, a onda me nesigurno pogleda. „Nećeš se ljutiti ako ne odem s tobom? Noćas nisam mogla spavati. Vjerojatno ću se za nekoliko sati vratiti u krevet.”

„U redu je, bejbi. Neću se ljutiti.” Poljubim je u čelo i izađem iz kuhinje. „Vratit ću se nakon ručka. Pošalji mi poruku ako ti štogod treba.”

ISPITIVANJE

Nagnem se naprijed, laktova naslonjenih na stol. Ovaj razgovor mi postaje sve manje naporan. Možda je najgori dio prošao.

„Zašto ste kupili sigurnosni sustav?” upita me istražitelj. „Zašto niste jednostavno otišli odavde?”

Cupkam svoj okrhnuti nokat. „Nemam pojma. Možda zato što je to bio prvi događaj nakon dugo vremena koji sam uistinu osjetio.”

„Kako to mislite?”

„Bio sam umrtvljen iznutra. Već dulje vrijeme. No ono što se događalo u kući mi je istodobno bilo fascinantno i neobjašnjivo. Nisam otišao jer sam na neki poremećeni način... mislim da sam *uživao* u tome.”

„Znači, ostali ste iz dosade?”

Na trenutak se zamislim nad njegovim riječima. „Ne baš iz dosade. Imao sam Laylu. No svakako se nisam bojao toga što se događalo, što god to bilo. Teško je osjećati se ugroženo nečime u što ne vjerujete. Mislio sam da će sigurnosni sustav objasniti sve što se dogodilo.”

„A sada? Osjećate li se sada ugroženo?”

Prisjetim se svega što se dogodilo otkako smo došli ovamo. Bilo je trenutaka kad sam htio otići... pobjeći od svega. Događale su se neke stvari od kojih mi se doslovno dizala kosa na glavi. No čak i bez obzira na to, nepokolebljivo odgovorim: „Ne. Ne osjećam se ugroženo. Osjećam sažaljenje.”

„To nije uobičajena reakcija u takvim situacijama.”

„Znam. Zato sam vas i kontaktirao. Ne zato što sam se osjećao ugroženo, nego zato što tražim odgovore.”

„Je li vam sigurnosni sustav pomogao pronaći neke odgovore?”

„Isprva nije. Ali... s vremenom. Jest.”

Poglavlje 9

Jednu nadzornu kameru montiram u kuhinju, a drugu na policu za knjige u Glavnoj sobi. Kamere su spojene s aplikacijom na mojem mobitelu, tako da mi stigne obavijest kad god se nešto pomakne.

To je bilo prije dva dana i dosad se sustav aktivirao samo kad bismo Layla ili ja prošli ispred kamera. Došao sam ovamo kako bih se fokusirao na Laylu, no malo je reći da sam bio dekoncentriran. Stalno sam se nervozno osvrtao, čekajući da se nešto dogodi. Uolikoj mjeri da sam se počeo pretvarati kako radim do kasno u noć, a zapravo sam samo sjedio u Glavnoj sobi i pretraživao stranice o nadnaravnim pizdarijama. Sinoć sam toliko dugo ostao budan da sam zaspao na kauču.

Upravo sam se probudio. Vani je još mrak. Rekao bih da je oko pet sati ujutro. Još sam na kauču, no nisam se pomaknuo otkako sam otvorio oči.

Pokušavam se sjetiti u kojem sam položaju zaspao, što sam držao u rukama, činjenicu da nisam bio pokriven. Jer se ne sjećam deke koju upravo stišćem rukama. Sjećam se da je bila na naslonu kauča, ali se ne sjećam da sam se pokrio njome.

Kad sam sinoć zaspao na ovom kauču, ova deka je bila složena i prebačena preko njegova naslona.

Znam da se vrlo vjerojatno Layla spustila u prizemlje i pokrila me njome, ali svejedno u glavi prolazim kroz svaki svoj korak prije nego što otvorim aplikaciju.

Layla ne zna za nadzorne kamere. Ne pokušavam ništa sakriti od nje, no namjestio sam ih dok je spavala. Ako ih opazi i spomene u razgovoru, jednostavno ću joj reći da su bile ovdje kad smo došli, jer ne želim da se zabrine.

No gledanjem videa koji je ova aplikacija zabilježila zadirem u njen intimni prostor. Jaje samo neću nepotrebno zabrinjavati i zato joj ne želim reći da imam pristup tim snimkama. Također ne želim da se osjeća kao da je uhodim.

Ali na neki način radim upravo to. Namjestio sam kamere tako da je uhvatim na djelu. Jer koga bih *drugoga* nadzirao? Duha u kojeg ne vjerujem? Uljeza koji nekim čudom može ući kroz zakračunata vrata?

Tek se sada pomaknem, iako sam otvorio oči prije nekoliko minuta. Polako se pridignem u sjedeći položaj i posegnem za mobitelom. Otvorim aplikaciju i opazim da mi prsti drhti dok preskačem video snimku do trenutka kad sam zaspao. *Zašto mi ruke drhte ako mislim da je to samo Layla?*

Zaspao sam oko dva ujutro, pa namjestim video da krene otprilike u to doba. Ostanem sjediti na kauču, napola prekriven dekom, i pažljivo gledam snimku, gurajući je naprijed svakih nekoliko minuta.

U tri i trideset ujutro, na vratima Glavne sobe pojavi se nečija sjena.

Layle nema nigdje u kadru, ali prepoznajem njezinu sjenu.

Nekoliko sekunda poslije, polako uđe u Glavnu sobu. Zuri u mene dok spavam.. A onda me pokrije dekom.

Ipak je to bila Layla.

Ja sam idiot. Izluđujem samog sebe. Uspio sam se uvjeriti da se događaju stvari za koje nema objašnjenja.

Krenem prstom prema ekranu kako bih zaustavio video, ali ga zaustavim u zraku jer mi nešto što Layla učini na snimci privuče pozornost.

Nakon što me pokrila dekom, usmjerila je pogled ravno prema nadzornoj kameri u Glavnoj sobi.

Gledam video s knedlom u grlu. Layla zuri u kameru dobrih petnaest sekunda, a zatim krene prema njoj. Prelazi preko sobe znatiželjnog izraza lica, i stane ravno ispred kamere. Ne uzme je u ruku. Uopće je ne dotakne. Samo gleda u nju kao da želi da je vidim.

A onda se okrene i izađe iz sobe, ostavivši me da spavam na kauču.

Cijela ta interakcija između Layle i kamere potpuno je bizarna; vratim snimku i pogledam je ispočetka. No ovaj put nastavim gledati i nakon što Layla napusti sobu. Nekoliko se puta preokrenem na kauču, no osim toga, ništa se drugo ne događa u sobi.

Sve do trenutka kad se nešto dogodi.

Otprilike u 4:29 ujutro, kamera se naglo pomakne i video se zamračí.

Zaustavim snimku i pogledam prema nadzornoj kameri na jednoj od polica za knjige. Sada je okrenuta prema zidu.

Smjesta ustanem i pođem prema kameri. Namjestim je tako da opet bude usmjerena prema Glavnoj sobi.

Nema šanse da se kamera okrenula sama od sebe.

Pogledam video najmanje petnaest puta ne bih li otkrio kako se kamera mogla sama okrenuti, no ne pronađem odgovor. A tada u Glavnoj sobi nije bilo nikoga osim mene.

Počnem koračati po sobi.

Ne mogu to objasniti.

Nitko to ne može objasniti.

A kad bih to nekomu pokazao, bio bih optužen za lažiranje videa.

Možda i *jest* lažiran. Je li to moguće? Možda je kamera napravljena tako da se miče sama od sebe?

Ponovno pridem kameri. Uzmem je u ruku i nekoliko trenutaka je proučavam, kao da ću na njoj pronaći nešto što bi mi moglo objasniti kako se mogla pomaknuti sama od sebe.

Što ako za tvrtku koja je razvila tu aplikaciju radi neki haker? To mi se čini mogućim. Neki tip sjedi za svojim računalom i mijenja kutove snimanja kamera kako bi strašio ljude.

To je logičnije objašnjenje, no deset minuta poslije svejedno sjedim za laptopom u kuhinji i guglam o duhovima i ukletim kućama.

Napravim profil pod lažnim imenom na nekom forumu o paranormalnim pojavama. Čitam objave na forumu sve dok vani sunce posve ne izađe.

Kolutam očima na svaku od tih priča koje čitam. Ljudi koji tvrde da su vidjeli nekakvu sjenu, ili im je svjetiljka zatreperila. Sve stvari koje se mogu lako objasniti.

Ovo se ne može objasniti.

Kako se kamera može pomaknuti sama od sebe? Kako se plamenik na štednjaku može isključiti sam od sebe? Kako se krpa može premjestiti od štednjaka do sudopera? Kako može laptop tipkati poruke sam sebi i micati se iz jedne prostorije u drugu?

Osjećam kako čvrstina mojih uvjerenja sve više slabi dok sastavljam objavu na forumu. Naslovim je „Skeptik”.

A onda napišem:

Ja ne vjerujem u duhove. Niti malo. Ali nešto se dogodilo što ni skeptik poput mene ne može ignorirati. Uređaji se isključuju sami od sebe. Predmeti se miču sami od sebe. Laptop se zatvorio i pričepio mi ruke. Isprva sam mislio da se moja cura zafrkava sa mnom, no u vrijeme kad se to dogodilo ona nije mogla biti u tom dijelu kuće. Nisam siguran što očekujem od članova ovog foruma, kakav mi savjet možete dati. Vjerojatno samo želim da mi netko jednako skeptičan objasni kako je to moguće. No koliko se toga mora dogoditi da čovjek prestane tražiti logično objašnjenje?

Zatim kliknem na „objavi”, osjećajući se kao jebeni idiot.

Zatvorim laptop i zurim u njega.

Gubim razum.

Ne zato što se događaju čudne stvari - nego zato što sam si dopustio vjerovati da su neobjašnjive. Za sve postoji nekakvo objašnjenje. Samo ga moram otkriti.

„Rano si ustao.”

Cijelo mi se tijelo trzne na zvuk Laylina glasa. Nisam je uopće čuo dok je silazila niz stube. Nagne se i poljubi me pa krene prema vrču s kavom. Skuhao sam je jutros, no to je bilo prije dva sata - dok sam još bio onaj idiot koji cijelo jutro čita priče o duhovima na internetu.

Više nisam taj idiot. Sazrio sam tijekom zadnje dvije minute. Opametio sam se.

„Što planiraš danas raditi?” upita Layla. Gleda u svoj mobitel dok pijucka kavu.

„Ne znam. Mislio sam raditi na svojim pjesmama. Ti?”

Ona slegne ramenima. „Mislim da ću provesti dan u bazenu.” Layla odloži mobitel i kavu na pult i dođe do mene. Uvuče se između mene i stola, pa odgurnem malo stolicu kako bi me mogla opkoračiti. Na sebi ima usku majicu, koja joj uopće ne prekriva trbuh, i ružičaste gaćice.

Kad god je Layla tako oskudno odjevena, to je prvo što opazim. A čim to opazim, uglavnom ne ostane tako odjevena, jer završimo goli u krevetu, ili pod tušem, ili na kauču.

Ali... ovaj put to nisam opazio dok mi nije sjela u krilo.

Spustim ruke do njezina dupeta i zagnjurim lice u njezin vrat. Ovo je još jedan dokaz da mi je fokus potpuno poremećen otkako smo došli ovamo.

„Rekao si da je bazen zagrijan?”

„Aha.”

„Trebao bi predahnuti i provesti sa mnom dan u bazenu”, kaže ona.

To zapravo zvuči dobro. Predah izvan kuće zvuči dobro. Možda me dokoličenje s Laylom u vodi podsjeti na naše prvo zajedničko kupanje u tom bazenu, a to zvuči *jako* dobro.

Klizim dlanovima uz njena leđa i nasmiješim joj se. „Hoćemo li biti u kupaćim kostimima ili goli?”

„To je glupo pitanje.” Ona se nasmiješi, i to je prvi pravi osmijeh koji nakon dugo vremena vidim na njenom licu. Toliko mi je divan da je poljubim u taj osmijeh.

No istodobno nalazim taj osmijeh varljivim. Zašto me nije pitala za kameru?

Možda misli da pripada vlasniku kuće.

Pustit ću je da i dalje to misli.

Layla je pronašla ogroman, plutajući madrac na napuhavanje, s držačima za čaše i Bluetooth zvučnikom, tako da smo sada zajedno na njemu nasred bazena. Ona leži na trbuhu i pokušava se sunčati, iako je trenutačna temperatura zraka oko 15 stupnjeva. Možda je i zaspala. Ja ležim na leđima i, sram me je priznati, potajice komuniciram s ljudima na forumu o paranormalnim pojavama.

Kasno je poslijepodne i, premda sam odlučio da više nisam ista osoba koja je jutros stavila onu glupu objavu na taj forum, i dalje halapljivo čitam komentare.

Koliko dugo živite u toj kući?

Stari, bježi odatle.

Je li netko ubijen u toj kući?

Objavim jedan odgovor na više pitanja:

Ne živimo tu. Kuća je na prodaju, ali mi smo je samo unajmili na kraće vrijeme. Mislio sam je kupiti, no sada više nisam siguran. I ne znam što se dogodilo u ovoj kući. Kako da to saznam?

Pritisnem „objavi” točno u trenutku kad Layla zastenje. „Već si dva sata na mobitelu”, kaže. Istrgne mi mobitel iz ruke, i ja joj ga pokušam preoteti jer je paranormalni forum još otvoren, no ona ne pogleda u ekran. Samo ispruži ruku i odloži ga na betonski rub bazena, da ga ne mogu više koristiti.

Zapeče me savjest. Layla ima pravo. Danas cijeli dan nisam ispuštao mobitel iz ruku.

Layla se preokrene na leđa. Plutajući madrac se zanjiše od njenog micanja. Oči su joj zatvorene i djeluje opušteno dok lijeno prebacuje ruke preko glave. Na trenutak samo zurim u nju - prelazim očima preko cijelog njenog tijela. Užasno mi je seksi u ovom trenutku.

„Jesi li se ikada ševila na plutajućem madracu?” upitam je.

Ona ne otvori oči. Samo se naceri i odmahne glavom. „Ne. Ali sam definitivno spremna za taj izazov.”

Manjak hrane u kombinaciji s alkoholom upropastio je naš pokušaj jebanja na plutajućem madracu. Tripot smo pali s njega. No nismo odustali. Samo smo se preselili na obližnje ležaljke i ondje dovršili.

Vjetar se pojačao kad je sunce počelo zalaziti, i koliko god bilo toplo u vodi, zrak je postao prehladan da bismo mogli ostati vani.

Sad smo već nekoliko sati unutra i ljenčarimo na krevetu. Layla gleda filmove, a ja istražujem forume na laptopu, no ona se neprestano miče i teško mi je skrivati ekran od njezina pogleda.

Konačno odlučim poći dolje i ondje nastaviti pretraživanje. Ispružim ruku i isključim svjetiljku na svojoj strani.

„I ti ideš spavati?” upita Layla glasom prigušenim jastukom koji je privila uz lice.

„Radit ću malo na jednoj pjesmi.” Nagnem se i poljubim je. „Pošalji mi poruku ako je klavir preglasan.”

Ona kimne glavom, zatvorenih očiju. „Možeš li, molim te, isključiti TV?”

Isključim ga i krenem dolje.

Danas je bio ugodan dan. Layla je djelovala opušteno. Zadovoljno. U jednom trenutku nakon seksa zamalo sam joj rekao da razmatram kupnju ovog posjeda. Ljubio sam joj vrat, razmišljajući o tome kako je danas bio lijep dan. I kako bi svi naši budući dani mogli biti lijepi. Htio sam čuti njeno mišljenje o kupnji ove kuće, no riječi nisu izlazile iz mene.

Kupovanje kuće velika je obveza.

Kupovanje kuće s djevojkom koju poznaješ manje od godinu dana, još je *veća* obveza.

Danas je bio gotovo savršen dan. Ali još postoji određena dvojba, ne samo zbog svih tih čudnih stvari koje su se događale u kući, nego i zato što nisam siguran je li Layla spremna donijeti tako krupnu odluku.

Odlučio sam, joj to prešutjeti. Barem zasad.

Uđem u Glavnu sobu i sjednem za klavir, no večeras zapravo uopće nisam raspoložen za skladanje. Stavim laptop na poklopac klavira kako bih provjerio poštu, no ne učinim to. Odem ravno na onaj forum gdje sam jutros napisao objavu i počnem čitati odgovore ispod nje.

Zašto se ta kuća prodaje? Trebali biste pitati prijašnje vlasnike zašto su otišli odatle.

Taj komentar me zaintrigira. Ovo mjesto se nije prodavalo kad smo zadnji put bili tu. I sjećam se da mi je Layla rekla kako ga je Aspen morala rezervirati za svoju svadbu godinu dana unaprijed. Ako su bili toliko zauzeti, znači da im je posao dobro išao. Zašto bi ga tako iznenada zatvorili i stavili na prodaju?

Nastavim čitati komentare, i naiđem na nekoga s korisničkim imenom Razotkrivanje D.D, Kliknem mu na profil, i nasmijem se na opis. *I duhovi su ljudi.*

Ideš. Ova ekipa stvarno ozbiljno shvaća te pizdarije.

Vratim se na njegov komentar i pročitam ga.

Jeste li pokušali komunicirati sa svojim duhom?

Taj jedan komentar pokrenuo je lavinu ostalih komentara.

Ne mogu ih ni pročitati. Ne mogu nikoga od njih shvatiti ozbiljno kad tvrde da su razgovarali s duhovima.

Zatvorim laptop, osjećajući sažaljenje prema svim tim ljudima koji provode toliko vremena na tom forumu.

Čak i da duhovi stvarno postoje, kako bih, dovraga, *komunicirao* s duhom?

No iako želim misliti da sam inteligentniji od svih ljudi na tom forumu, i dalje se protiv svoje volje osvrćem oko sebe i prelazim pogledom po Glavnoj sobi. Gledam iza sebe, gledam ispred sebe.

Provjerim da Layla nije nigdje u blizini, i prošapćem: „Ima li tu koga?”

Ništa se ne dogodi.

Nitko mi ne odgovori.

Zato što jebeni duhovi ne postoje, Leeds.

„Isuse Kriste”, promrmljam. Počeo sam se ponašati kao ti luđaci s foruma.

Ustanem i istegnem ruke iznad glave. Prijeđem pogledom preko cijele sobe i pričekam još nekoliko trenutaka, kao da će netko stvarno odgovoriti na to pitanje.

Naposljetku odmahnem glavom na apsurdnost svojih misli tijekom zadnjih nekoliko dana. Hodam prema vratima i posegnem za kvakom, a onda me neki neočekivani zvuk natjera da zastanem usred koraka.

Jedna od tipki na klaviru je upravo zasvirala.

Bilo je toliko glasno da sam točno prepoznao tipku koja je proizvela taj zvuk. Cl.

Zatvorim oči.

Ovo se nije upravo dogodilo.

Polako se okrenem, očiju i dalje zatvorenih, ne znajući što mogu očekivati kad ih otvorim. Možda mi je laptop pao na tipke? Puls mi divljački bubnja - osjećam ga u vratu.

Otvorim jedno oko... pa drugo.

Nema nikoga za klavirom. Nikoga u sobi, osim mene.

Smjesta izvadim mobitel iz džepa, otvorim aplikaciju za nadzorne kamere i gledam snimku zadnjih trideset sekunda.

Aplikacija pokaže mene kako stojim ispred klavira. Istežem se. Pogled mi je usmjeren prema klaviru. Čim posegnem za kvakom na vratima, nota Cl na klaviru pritisne se sama od sebe.

Ta tipka je... sama *zasvirala*.

Nije bilo ničega ispred klavira. Apsolutno ničega.

Ovo je .nemoguće objasniti.

Moj prvi poriv je da pobjegnem, ali sljedeći poriv - onaj koji ovo nalazi fascinantnim - pobijedi.

„Učini to još jednom”, kažem prilazeći klaviru.

Prođe nekoliko sekunda, a onda ista nota zasvira sama od sebe.

Brzo ustuknem jedan korak.

Osjećam se kao da će me koljena izdati. „*Jebote.*” Sagnem se i zapiljim se u klavir. Polako udahnem.

Želim postaviti još jedno pitanje. Želim postaviti milijun pitanja. No preteško mi je prihvatiti stvarnost ovog trenutka. I očito tu podvlačim crtu jer hodam prema vratima. Žurim se. Trčim. Negdje na pola stubišta zastanem i priljubim leđa uza zid.

Sjetim se svih priča o duhovima kojima sam se smijao. Svih bajki u koje nisam vjerovao.

Zar sam doista bio u zabludi?

U meni počne tinjati nevjerica, ili možda strah. Kako sam cijeli život mogao biti u takvoj zabludi? Uvijek sam bio u stanju sve objasniti. Ovih proteklih nekoliko dana mi se prvi put u životu dogodilo da nisam uspio nešto racionalizirati.

Mogu nastaviti bježati od toga, ili se mogu suočiti s time. Pokušati shvatiti o čemu se zapravo radi. Vidjeti na čemu sam.

Sjetim se onih idiota u filmovima strave koji nikad ne bježe i kad bi trebali, ali trenutno suosjećam s njima. Potreba za razotkrivanjem nečega što te plaši jača je od potrebe da pobjegneš od opasnosti koja ti potencijalno prijeti.

Ja ne mislim da bih se trebao ovoga plašiti. Mislim da bih to trebao istražiti.

Kad se vratim u sobu, zatvorim se unutra. Svjestan sam da bi većina normalnih ljudi već bila u unajmljenom autu i vozila se što dalje od ovog mjesta. Još nisam siguran da neću i sam to učiniti za nekoliko minuta.

„Tko si ti?” upitam, zureći u klavir, leđima naslonjen na vrata, za slučaj da moram brzo pobjeći.

Čekam odgovor dok ne shvatim da se na takvo pitanje ne može odgovoriti pritiskom na klavirsku tipku.

Neko vrijeme oklijevam pa konačno priđem klaviru. Pogledam iza njega. Ispod njega. U njega. Nema nikakvih žica... nikakvih instalacija koje bi nekome omogućile da ovo radi.

„Pritisni neku drugu tipku.”

Ovaj put zasvira nota D, gotovo trenutačno.

Prekrijem usta rukom i promrmljam „Bog te jebo” u dlan. Mora da sanjam. To je jedino objašnjenje.

„Pritisni tipku A.”

Tipka A proizvede zvuk.

Ne znam što se događa, ali skeptik u meni potpuno je potisnut, i sada slijedim samo svoj instinkt. „Imam pitanja”, kažem. „Pritisni C1 za odgovor *da*. D za *ne*. A ako ne znaš odgovor.”

Tiho se oglasi C1, što znači *da*. Glas mi lagano podrhtava kad upitam: „Jesi li opasan?”

Ne znam zašto ga to pitam. Svaki bi opasni entitet zasigurno zanijekao da je opasan.

Tipka D pritisnuta je za odgovor *ne*.

„Jesi li duh?”

Ne znam.

„Jesi li mrtav?”

Ne znam.

„Poznaješ li me?”

Ne.

Počnem nervozno koračati po sobi. Više nemam gotovo nikakav osjećaj u nogama, osjećam se kao da lebdim. Koža mi se naježila od uzbuđenja. Ili straha. Ponekad ne mogu razlikovati ta dva osjećaja.

„Razgovaram s klavirom” promrmljam. „Koji se kurac događa?” Sigurno sanjam. Ja sada zapravo spavam. Ili to, ili me netko zajebava. Vjerojatno me snimaju skrivenom kamerom. Layla nas je možda prijavila na neku takvu emisiju kako bi mi porasla popularnost.

Možda se netko izvan ove sobe silno zabavlja gledajući moje reakcije. Trebao bih postaviti neko pitanje na koje bi samo netko tko je sa mnom u sobi znao odgovor. Podignem pogled prema nadzornoj kameri. *Možda je to posrijedi?* Netko u zaštitarskoj tvrtki misli da je ovo smiješna psina? Skinem jastučnicu s jednog od ukrasnih jastuka na kauču i prekrijem njome kameru.

Podignem pet prstiju.

„Jesam li podigao tri prsta?”

Ne.

„Jedan?”

Ne.

„Pet?”

Da.

Spustim ruku. „Počinjem li gubiti razum?” prošapćem sebi u bradu.

Ne znam.

„To pitanje nije bilo za tebe.” Sjednem na kauč i protrljam rukama lice. „Jesi li sam?”

Da.

Pričekam par trenutaka prije nego što postavim sljedeće pitanje. Nastojim apsorbirati sve što se dogodilo u zadnjih pola sata, ali i dalje pokušavam pronaći racionalno objašnjenje.

Nijedna tipka na klaviru ne zasniva svoju notu dok sjedim u tišini. Adrenalin mi nikada nije bio ovako visok. Želim probuditi Laylu i reći joj što se događa, no ja reagiram na ovo kao da sam nabasao na psa lutalicu, a ne na neku potpuno drukčiju... *dimenziju*. Layla je to jednom rekla. Da misli kako postoje različite dimenzije. Jebote. Možda je imala pravo.

Sada još više želim podijeliti ovo s njom, ali me strah da bi se nasmrtno preplašila. Možda bi htjela otići. Morali bismo se spakirati, sjesti u auto i otići, i nikad ne bih dobio odgovore na tisuću pitanja koja su se u zadnjih par minuta oblikovala u mojoj glavi. Kao, što je točno ovo? *Tko* je ovo?

„Možeš li mi se pokazati?”

Ne.

„Zato što ne želiš?”

Ne.

„Zato što ne znaš kako?”

Da.

Provučem ruke kroz kosu i uhvatim se za potiljak dok hodam prema jednoj od polica za knjige koje se protežu uza zidove. Treba mi još dokaza da ovo nije nekakva psina. Nije lako odbaciti sve u što si vjerovao cijeli život u samo jednom danu.

„Izvuci knjigu s jedne od ovih polica”, kažem. Hakerana nadzorna kamera ne bi mogla izvesti takvo što.

Strpljivo buljim u policu ispred sebe.

Nakon deset vrlo tihih i nepomičnih sekunda, knjiga na koju sam se usredotočio izvuče se iz police i padne na pod uz tupi tresak. Gledam u knjigu u potpunoj nevjerici.

Otvorim usta, no ništa ne izađe iz njih.

Nekoliko minuta samo nervozno koračam po sobi. Razmišljam o svemu što se dogodilo do ovog trenutka, i mislim da sam možda obamro. Od nevjerice.

„Imaš li ime?”

Da.

„Kako se zoveš?”

Ništa se ne dogodi. Nikakvo pritiskanje klavirskih tipki. Tada mi sine da na to pitanje nije moguće odgovoriti pritiskom jedne tipke na klaviru. Taman sam počeo smišljati kako slovati riječi koristeći klavirske tipke kad začujem neki zvuk. Pogledam prema laptopu, koji se nalazi na klaviru. I koji se upravo otvara.

Zatim se podigne moj Word dokument.

Na stranici se počnu pojavljivati slova.

W...i...l...l...o...w...

Brzo se odmaknem od laptopa.

Osjećam se užasno nelagodno.

Prije, tijekom onog testa s klavirom, imao sam osjećaj kao da ipak postoji mrvica nade u racionalno objašnjenje. Pokvarena tipka klavira. Miš u žicama. *Nešto.*

No nakon onoga s knjigom, i sada ovoga... Ovo je pravi dvosmjerni razgovor... *ni sa čime.* Ovdje nema nikoga osim mene, što znači da mi preostaje samo jedno objašnjenje.

Duhovi su stvarni.

I ovaj se zove Willow.

Zurim u računalo toliko dugo da se ekran zamrači. A onda se moj laptop zatvori, sam od sebe, bez prikačenih žica, bez objašnjenja - ovo je jebeno suludo, *laku noć.*

Napustim sobu.

Kad se popnem u spavaću sobu, otvorim ladicu u kojoj Layla drži svoje lijekove. Ima tri bočice s tabletama. Jedna je za anksioznost, druga je da lakše zaspi, treća je za bolove.

Iz svake popijem po jednu tabletu.

ISPITIVANJE

„Zašto ste otišli kad vam je rekla svoje ime?”

Nasmijem se. „Zašto nisam otišao kad se štednjak sam ugasio? Ili kad mi je laptop pričepio ruke? Ne znam. Meni je teško bilo što prodati, valjda zato. Nije lako promijeniti cijeli sustav vjerovanja u roku od pola sata.”

Diktafon je još uključen kad istražitelj kaže: „Je li se još štogod dogodilo te noći?”

Zaustim kako bih rekao *ne*, ali obojica pogledamo prema stropu kad začujemo tresak. Izađem iz kuhinje i potrčim uz stube.

Layla je još zavezana za krevet, no svjetiljka na noćnom ormariću je prevrnut. Gleda me smirenim pogledom. „Pusti me ili ću još nešto razbiti.”

Odmahnem glavom. „Ne mogu.”

Ona podigne nogu i gurne noćni ormarić, koji otkliže tridesetak centimetara po parketu, a onda ga šutne i ormarić se prevrne.

„Upomoć!” prodere se. „POMOZITE MI!”

Zna da je netko dolje, no premda zna da je netko u kući, nema pojma da ta osoba nije ovdje da njoj pomogne pobjeći. „Taj čovjek nije tu da bi ti pomogao, Layla”, kažem. „Došao je da nama pomogne pronaći odgovore.”

„Ja ne želim odgovore! Želim *otići!*”

Već sam je vidio uznemirenu otkako je sve ovo počelo, ali nisam siguran da je bila *ovoliko* uznemirena. Najradije bih je oslobodio i pustio da ode, no kad bih to učinio, imao bih ozbiljnih problema. Layla bi otišla ravno na policiju. I koje bi bilo moje opravdanje? Duh me prisilio na to?

Ako me ne bi uhitili, poslali bi me u psihijatrijsku bolnicu.

Obujmim dlanovima Laylino lice. Stisak mi je čvrst, no ona ne želi mirovati, a ja želim da mi pogleda u oči. „Layla. Layla, *slušaj* me.”

Niz obraze joj teku suze. Diše teško, udišući drhtavo i dahtavo. Bjeloočnice su joj pocrvenile od toliko plakanja.

„Layla, znaš da je ovo izvan moje kontrole. *Znaš* to. Vidjela si video.” Obrišem joj suze s obraza, ali nove poteku iz njenih očiju. „Čak i da te odvežem, ne bi mogla otići.”

„Ako ne mogu otići, zašto onda moram biti zavezana?” Glas joj je plaćan - grleni, bolni vapaj. „Odveži me i pusti me da odem dolje s tobom. Možeš me vezati za stolicu, nije me briga. Samo više ne želim biti sama ovdje gore.”

Želim to učiniti. Ali ne mogu. Ne želim da Layla čuje sve što ću uskoro priznati čovjeku koji me čeka u kuhinji. Znam da se boji, ali ovdje je na sigurnom. Iako se ne osjeća tako.

„Okej. Povest ću te dolje sa sobom.” Oči joj se ispune nadom, no ta nada ispari kad joj kažem: „Uskoro. Treba mi još dvadeset minuta, a onda ću doći po tebe.” Utisnem joj poljubac u čelo. „Dvadeset minuta. Obećavam.” Noćni ormarić stavim pokraj kreveta, a razbijenu svjetiljku na njega, pa krenem natrag u kuhinju. Noge kao da su mi još teže dok se spuštam niz stube. Što dulje držim Laylu zvezanu protiv njene volje, to se više osjećam krivim, i to će njoj trebati više vremena da mi oprosti.

Isplati li se ovo uopće? Je li moja i Willowina potraga za odgovorima toliko važna da može opravdati bol koju nanosim Layli?

„Je li dobro?” upita me istražitelj kad se vratim u kuhinju.

„Ne, nije dobro. Zavezana je za krevet.” Tresnem kao vreća na stolicu i zagnjurim lice u dlanove. „Hajmo privesti ovo kraju pa da mogu odlučiti što ću s njom.”

„Zna li ona zašto sam ovdje?”

„Ne.”

„Zna li uopće išta?”

„Malo. Ali misli da je povezano s njenom ozljedom glave. Gubitkom pamćenja. Ne zna da to nema nikakve veze s njom.”

„Što misli, zašto je držite zarobljenu u ovoj kući?”

„Misli da sam čudovište.”

„Zašto ju jednostavno ne pustite da ode?”

To je tako jednostavno pitanje, a ima toliko složenih odgovora. „Jer možda ima pravo. Možda jesam čudovište.”

On kimne glavom, gotovo sućutno. Ne znam kako me može gledati bez osude, no on me upravo tako gleda. Gotovo kao da je to već vidio. „Nakon incidenta s klavirom, jeste li opet te noći razgovarali s Willow?”

Odmahnem glavom. „Ne, zaspao sam. Spavao sam dvanaest sati jer sam popio one tablete. Kad sam se probudio, Layla je odlučila provesti još jedan dan pokraj bazena, usprkos opeklinama od sunca. Ostala je ispod strehe i čitala knjigu u hladu. Ja sam joj se pridružio jednostavno zato što sam se htio maknuti iz kuće. Osjećao sam nelagodu nakon onoga što se dogodilo prethodne noći. No i dok smo bili vani, cijelo sam vrijeme visio na mobitelu. Provjeravao kamere, čekao da se još nešto dogodi. Razgovarao s ljudima na forumu.

„Jeste li taj dan opet razgovarali s Willow?”

„Chad i Aspen su se na kraju pojavili u pet popodne. Nisam ni pokušao razgovarati s Willow. Pokušao sam zaboraviti da se to uopće dogodilo, no Willow mi je to onemogućila.”

„Kako?”

„Pridružila nam se za večerom.”

Poglavlje 10

„Imate li kakve planove za godišnjicu braka?” upitam. Trudim se sudjelovati u razgovoru - pretvarati se da sam mentalno prisutan na ovoj večeri. No moj um nije nimalo usredotočen na večeru.

„Samo vježbanje začinjanja djece na ovom izletu”, kaže Chad nacerivši se prema Aspen.

„Nećemo začinjati djecu. Još koristim kontracepciju”, kaže Aspen.

„Zato sam rekao da *vježbamo*”, kaže Chad, pa pogleda u mene. „Na putu ovamo skrenuli smo nakratko u muzej rudnika soli u Hutchinsonu. Jesi li ikad bio ondje?”

Otpijem dugi gutljaj piva, a onda kažem: „Ne.”

„Seksali smo se u tom rudniku”, kaže Chad i opet pogleda u Aspen uz cerek. Ja pogledam u Laylu, koja djeluje zgroženo.

Aspen zastenje i kaže: „Molim te, prestani govoriti o našem seksualnom životu.”

„Da”, kaže Layla. „Molim te.”

Ja ga također želim zamoliti da prestane, ali, iskreno, jedva pratim ovaj razgovor. Chad je bio podnošljiv kad su stigli ovamo prije nekoliko sati, ali otad je popio osam piva.

„Jedva čekam da izađemo iz faze novopečenih mladenaca”, promrmlja Aspen. „Iskrpljuješ me.”

Chad se nasmije i podigne njenu ruku prema svojim usnama, pa je poljubi u nadlanicu. Aspen se malo rastopi na njegovu gestu.

Layla još drži vilicu u ruci i mršti se na Chada.

„Kako vam je dosad ovdje?” upita Aspen. „Čudno mi je vidjeti ovo mjesto tako prazno.”

„Dobro”, kaže Layla, djelujući kao da joj je laknulo zbog promjene teme. „Najdraže mi je to što imamo bazen samo za sebe, iako ću vjerojatno dobiti plikove od sunca ako ne ostanem unutra.”

„Ne mogu vjerovati da se sada ovo mjesto prodaje”, kaže Aspen. „Baš bi bilo fora imati vlastiti pansion.”

„Zvuči naporno”, kaže Layla.

Malo potonem na taj njezin komentar pitajući se misli li Layla sada stvarno tako. Upravo reže sićušne komade pizze. Domaće pizze - Aspen ju je ispekla. Layla je prije često radila pizzu, no nakon operacije je potpuno prestala kuhati. Tijesto pizze je debelo, a sloj priloga visok oko dva centimetra, pa ju je teško jesti rukama. Chad je jedini za stolom koji ju ne jede vilicom.

„Meni bi bilo grozno živjeti ovdje”, kaže Chad. „Znate li koliko je udaljena najbliža prodavaonica alkoholnih pića? Puno. A *nemamo* više piva.”

Aspen dohvati bocu vina sa sredine stola i doda je svome mužu. „Pij ovo, ostalo je još par boca”, predloži mu.

„Radije bih da mi ne popijete sve vino”, kaže Layla. „Ima žestice u ormariću iznad sudopera.”

Chad zainteresirano načuli uši na njezin komentar. Da barem nije to rekla. Chad je još prije tri pive prekoračio svoj limit, ali svejedno ustane i krene ravno prema ormariću sa žesticom.

Aspen si natoči još vina.

Ja gledam u Laylu, jer se upravo ukočila u stolici. Katkada se to dogodi zbog njezine anksioznosti.

Zadržim fokus na njoj, prateći svaki njezin pokret, nadajući se da ovo nije početak paničnog napada - no nešto me u njezinom držanju brine.

Layla spusti vilicu i podigne prstima krišku pizze. Odgrize golemi zalogaj. Pa još jedan. Drži pizzu desnom rukom, a lijevom podiže čašu i otpije gutljaj vina.

„Ovo je *tako* dobro”, kaže. Zvuči gotovo kao da stenje, kao da nije danima jela. To privuče pozornost svih za stolom. Layla strpa posljednji komad pizze u usta.

Aspen gleda u nju kao što je Layla maloprije gledala u Chada - s blagim gnušanjem. Layla se pridigne iz stolca i posegne rukama prema pladnju s pizzom te izvadi još jedan komad.

Spusti guzicu natrag na stolicu i strpa u usta pizze koliko god može. Opet se ponaša kao neki dan - jede kao da joj život ovisi o tome. Aspen i dalje zgroženo zuri u Laylu koja gura pola kriške pizze u usta.

„Ovo je odvratno”, kaže Aspen. „Daj uzmi vilicu.”

Layla zastane i pogleda u Aspen, a onda usmjeri pozornost na mene. Njene me oči odjednom gledaju kao da mi se ispričava. Kao da se srami. Brzo odgrize još jedan veliki zalogaj, a onda iskapi cijelu čašu vina.

Čim spusti čašu na stol, Layla nesigurno zastane. A onda joj ruka poleti prema čelu i ona zastenje stisnutih očiju. „O, Bože. Boli me glava.” Promasira si čelo pa spusti ruku, otvori oči i... *zavrišti*.

Svi poskočimo u svojim stolcima od tog neočekivanog zvuka.

Zbog njezina vrištanja Aspen također zavrišti. „Što je bilo?” kaže Aspen odgurujući se od stola. „Zar si vidjela pauka?” Popne se na svoj stolac. „Gdje je?”

Layla odmahuje glavom, ali ništa ne govori. Zuri u svoj prazan tanjur. Ustane i odmakne se od stola s izrazom čistog užasa na licu.

„Donesi joj malo vode”, kažem Aspen dok i sam ustajem. Pridem Layli, čija su leđa sada priljubljena uza zid, a tijelo joj drhti.

Duboko udahne pa vrlo polako izdahne, no pogled joj je i dalje prikovan za stol.

Nježno položim dlan na njezin obraz i privučem joj pogled prema svojim očima. „Layla, jesi li dobro?”

Ona kimne, no ruke joj drhte dok uzima čašu vode koju joj je Aspen donijela. Ispije je do dna, a onda zamalo ispusti čašu dok joj je vraća.

„Ne osjećam se dobro”, kaže i okrene se da ode iz kuhinje.

Ja je pratim uza stube, i čim stignemo u našu sobu, Layla se uputi ravno prema komodi te drhtavim rukama počne otvarati bočicu s tabletama. Ruke su joj nestabilne pa prospe nekoliko tableta kad napokon skine poklopac.

Sagnem se i pokupim ih s poda, a onda joj uzmem bočicu iz ruku i vratim tablete unutra. Dok zatvaram ladicu, Layla se uvlači u krevet.

Sjednem pokraj nje. Sklupčana je u položaj fetusa na sredini madraca. Pokrijem je poplunom i pomilujem je umirujućim pokretom po kosi. „Što se dogodilo dolje?”

Ona odmahne glavom kao da joj se ne odgovara na moje pitanje. „Ništa. Jednostavno se ne osjećam dobro.”

„Misliš da si prebrzo jela?” nagađam.

Ona se okrene na drugu stranu i povuče poplun do brade. „Nisam *uopće* jela”, odsječno kaže - svaka od te tri riječi puna je bijesa i zbunjenosti. Želim je pitati što je pod time mislila, no zapravo već znam.

Imala je sinkopu. Ili možda apsans? Već je imala jedan - u bolnici. No to se dogodilo samo jedanput, pa su zaključili da ne treba uzimati lijekove za to. Trebao bih sutra nazvati Laylinog neurologa.

Isključim svjetiljku pokraj kreveta i poljubim je. „Doći ću uskoro provjeriti kako si.”

Ona kimne pa se zatim prekrije poplunom preko glave.

Ovih dana puno spava. Više nego inače. Kad tomu dodamo sinkope i čudno ponašanje - stvarno mislim da bi trebala otići k neurologu.

No istodobno me strah da to nema nikakve veze s njenom ozljedom glave.

Nekoliko minuta sjedim pokraj nje jer se bojim vratiti dolje. Nekako je ne želim ostaviti samu, ali moram ići počistiti kuhinju. Dok se polako spuštam stubama, u glavi mi se okreću kotačići.

Kad uđem u kuhinju, Aspen upravo slaže posuđe u perilicu. Chadova glava leži na stolu dok u ruci drži čašu nekakve žestice. Nije se još posve onesvijestio jer mrmlja nešto nerazgovijetno.

„Je li dobro?” upita Aspen.

Ja ni ne pokušam lagati o Laylinu stanju jer sam zbunjen i imam puno pitanja. „Ne znam, Kaže da je boli glava.”

„Sigurno će imati migrene do kraja života”, kaže Aspen. „To je, nažalost, posljedica metka u glavi.”

Aspen to najbolje zna. Ona je, naime, medicinska sestra. Siguran sam da je vidjela i teže oporavke od ovog Laylinog.

Aspen stavi i posljednji tanjur u perilicu. „Moram odvesti Chada gore. Možeš mi pomoći?”

Protresem Chada dok ne otvori oči, a onda ga povučem za ruku i kažem: „Idemo u krevet, pajdo.”

On zastenje. „Leeds, ja ne želim ići s tobom u krevet.” Pokuša me odgurnuti od sebe, no ja prebacim njegovu ruku preko svojih ramena.

„Vodim te u krevet tvoje žene.”

Nakon tog me komentara prestane gurati. Podigne glavu i osvrne se oko sebe, a onda ugleda Aspen sa svoje druge strane. „Jesam li prepijan za jebanje?”

Aspen kimne glavom. „Da, ljubavi. Definitivno si prepijan. Možda sutra.”

On klonulo spusti glavu kao da je razočaran u sebe, no nekako ga uspijemo podići sa stolice i osoviti na noge. Ne prestaje se duriti dok mu pomažemo doći do njegove sobe na katu. Kad ga smjestimo u krevet, Aspen me isprati do vrata spavaće sobe. „Vjerojatno ćemo krenuti na put prije nego što se probudite. Ako ne uspijem vidjeti Laylu, reci joj da smo se ugodno zabavili.”

„Nije bilo baš toliko zabavno”, kažem kroz smijeh.

Aspen slegne ramenima. „Nije, ali pokušavam biti pristojna. Možda ćemo u povratku opet svratiti ovamo prije nego što odete. Nije toliko daleko od Wichite.”

Zaželim joj laku noć i izađem iz sobe pa odem provjeriti kako je Layla. Ne znam je li već zaspala, no poplun joj je još prebačen preko glave. Vrata sobe ostavim otvorena jer je želim čuti ako me pozove. Spustim se u Glavnu sobu, izvadim mobitel iz džepa i sjednem na kauč.

Triput pogledam video današnje večere na aplikaciji s kojom su povezane nadzorne kamere. Svaki put opazim neku novu sitnicu koja cijeli taj događaj učini još čudnijim. Promjenu u Laylinu držanju. Razliku u njezinu ponašanju; prvo je bila posve udubljena u razgovor, a onda se odjednom prestala obazirati na sve oko sebe. Položaj njezine glave prije nego što je završala. Sve je to bilo jako čudno.

No je li išta više normalno?

Možda je stvarno doživjela sinkopu. Ili apsans. Ali te dvije minute su bile tako nekarakteristične za nju. Baš kao i onaj trenutak kad je poludjela nakon što je pojela tjesteninu.

Ne mogu prestati misliti na one tri riječi koje je izgovorila kad sam je ušuškao u krevet.

„Nisam uopće jela.”

Uzmem laptop i preselim se u kuhinju. Otvorim onaj isti Word dokument u kojem piše *Oprosti što sam te prestrašila* i ime Willow.

Na nekoliko trenutaka potisnem svu svoju nevjericu i utipkam pitanje.

Jesi li ono bila ti?

Odgurnem laptop nekoliko centimetara od sebe i pozorno gledam u njega. Gotovo istog trenutka na ekranu se pojave slova.

Da.

Dva slova koja osjetim kao udarac u trbuh, leđa, čeljust.

Mislim da sam napokon prihvatio da ova kuća dolazi u paket aranžmanu s neakvom utvarom, ali vjerovati da ta utvara može zaposjesti Laylino tijelo posve je novi moment koji moram procesirati.

Ovo je stvarno. Ovo je jebeno stvarno, ne mogu to više poricati.

Počnem se prisjećati svih dana otkako smo ovdje. One prve noći - kad je Layla zurila u sebe u mraku. One večere kad je Layla pojela više ugljikohidrata u dvije minute nego što je dotad pojela u šest mjeseci. Njenog ponašanja za *današnjom* večerom.

Ni u jednom od tih trenutaka to nije bila Layla.

Koliko je još bilo drugih trenutaka kada to nije bila Layla?

Srce mi počne snažno bubnjati. Ne brže - samo snažnije i glasnije, tako da ga ne osjećam samo u grudima. Čini mi se kao da bih trebao biti uplašen, kao da bi mi srce trebalo tući nekontrolirano brzo. No ja sam samo bijesan. Što god ovo bilo - tko god ovo bio - ne sviđa mi se što koristi Laylu na takav način.

Ali sam i ljut na sebe, jer želim to ponovno vidjeti. Želim biti siguran da Layla ne gubi razum. Želim biti siguran *da ja* ne gubim razum.

Želim dobiti odgovore na sva pitanja za koja nisam ni znao da ih imam.

Želim da to ponovno učiniš, utipkam. *Želim razgovarati s tobom oči u oči.*

Zatvorim laptop, ne pružajući priliku tom nekome s kime razgovaram da odbije moj prijedlog. Ali se ni ne pomaknem. Ako se ovo stvarno događa - želim da mi dokaže svoje postojanje na neki drugi način. Želim svojim očima vidjeti promjenu u Layli znajući točno što se događa.

Ne odem na kat. Želim da taj netko dođe k meni pa ostanem sjediti u kuhinji nekoliko minuta. Srce mi samo kuca još snažnije i snažnije dok čekam.

Ne čujem otvaranje vrata, ali čujem korake dok se spušta niz stube. Silazi polako, i svaka stuba zaškripi pod težinom tog nekoga tko se približava kuhinji.

Ne pogledam iza sebe kad taj netko uđe u prostoriju. Pogled mi je i dalje paralizirano zalijepljen za stol ispred mene.

Osjetim miris Laylina parfema i prije nego što je ugledam, tako da znam da to nije ni Aspen ni Chad. Leđima mi prođu ledeni trnci i prošire se preko ramena

i ruku dok hoda prema meni. Još ne gledam u nju. Sada prvi put otkako je sve ovo počelo osjećam istinski strah, jer ne znam što mogu očekivati.

Je li to Layla? Je li slučajno, neobično preciznim odabirom trenutka, baš sada odlučila sići u kuhinju?

Ili Layla spava negdje unutra?

Konačno susretnem njezin pogled kad odmakne stolicu od stola kako bi sjela. Da, to je Layla.

Ali i nije.

Nešto je drukčije na njoj - zuri u mene kao da sam joj nepoznat, baš kao što je i ona meni nepoznata. Djeluje uplašeno. Ili to možda nije strah, nego radoznalost.

Podigne nogu i položi boso stopalo na stolicu, pa ovije ruke oko koljena. Nasloni bradu na koljeno i samo zuri u mene.

„Layla?” upitam šaptom, ali ne zato što nastojim biti tih. Jednostavno u ovom trenutku nemam dovoljno snage u glasu jer mi je grlo više ispunjeno strepnjom nego zrakom.

Ona odmahne glavom.

„Willow?”

Ona kimne.

Nagnem se preko stola i glasno ispustim dah, masirajući si rukom čelo. *Koji kurac?*

„Nećeš pobjeći?” upita. Njezin glas je Laylin glas, ali zvuči drukčije. Njezin glas je veseo, za razliku od Laylinog.

„Trebam li?”

„Ne.”

Ovo je tako čudno. Kako je moguće da gledam u Laylu, a pogled mi uzvraća neka posve druga osoba?

Definitivno sam izgubio razum. Nisu li rane dvadesete prosječna dob za početak šizofrenije kod muškaraca? Možda se o tome radi. Možda sam jednostavno šizofreničar. Prije bih u to povjerovao nego prihvatio da je ispred mene tijelo koje je zaposjeo duh. „Jesam li poludio?”

Ona slegne ramenima. „To si me već pitao. I dalje ne znam odgovor.” Pogleda preko ramena prema hladnjaku. „Smijem dobiti malo soka?”

Soka?

Ona želi sok?

Kimnem glavom i počnem se odmicati od stola, no ona podigne ruku. „Sama ću ga uzeti.” Priđe kuhinjskom ormariću i izvadi čašu. Otvori hladnjak i izvuče bocu soka od naranče. Ja je promatram, pomalo opčinjen cijelim prizorom. Kreće

se drukčije od Layle. U njenim pokretima ima nečeg gotovo kapricioznog, kao da u njoj nema ni trunčice anksioznosti koja bi je sputavala.

Nasloni se na kuhinjski pult i popije sok do zadnje kapi. Zatim uzdahne i na trenutak prisloni praznu čašu na obraz. Oči su joj zatvorene kao da uživa u okusu soka na svojem jeziku. „Ovo je tako dobro.” Opere čašu i vrati je u ormarić.

„Radiš li to često?”

„Što?” Sjedne natrag za stol i ponovno podigne nogu. „Kradem vaše namirnice?”

Kimnem glavom.

„Ne. Za to mi treba tijelo. Ne volim koristiti Laylino tijelo, osim ako ne moram. To je malo čudno.”

„Malo?”

„Moje normalno i tvoje normalno nije isto.”

„Što je tvoje normalno?”

Zamišljeno pogleda prema stropu. „Ništa.”

„Kako to misliš?”

„Moje normalno je ništa. Ja jednostavno... postojim. Ali zapravo *ne* postojim. Ne znam - teško je to objasniti.”

„Jesi li duh?”

„Ne znam.”

„Koliko si dugo ovdje?”

„Ne znam. Vrijeme je čudno. Kao da ne postoji za mene.” Prelazi prstom preko stare ogrebotine na stolu. „Jednom sam osam kalendarskih dana buljila u sat na zidu u dnevnoj sobi samo da vidim koliko dugo mogu buljiti u zid.”

„Zar nikad ne spavaš?”

„Uvijek sam umorna, ali ne spavam. Ne jedem, ali sam uvijek gladna. Ne pijem, ali sam uvijek žedna. Počinjem misliti da je možda ovo pakao jer nema gorega od vječne gladi.”

Ovo je nestvarno. Iako je sada u Laylinu tijelu, toliko je različita od Layle s kojom sam proveo cijeli dan. „Ima li drugih poput tebe?”

Odmahne glavom. „Ne u ovoj kući. Sama sam.”

„Možeš li otići?”

Slegne ramenima. „Ne znam. Previše se bojim pokušati.”

„Čega se bojiš?”

Willow slegne jednim ramenom. „Drugih poput mene, možda?”

Ja podignem obrvu. „Duh koji se boji drugih duhova?”

„Nije to tako nezamislivo”, kaže. „Ljudi se boje drugih ljudi.”

„Bojiš li se mene?”

Ona ponovno podigne rame. „Ne znam. Mislim da ne. No to je možda zato što sam sada u Laylinu tijelu pa osjećam neke od njenih osjećaja. S tobom joj je ugodno.”

To je dobro znati. „Kako si se osjećala kad smo došli ovamo?”

Willow spusti nogu i zavalila se u stolicu. „Nervozno. Nisam htjela da ostanete. Zato sam ti zatvorila laptop kad si pisao agentici za nekretnine o kupnji ove kuće.”

„Znači, to si bila ti?”

„Obično ne radim takve stvari. Nastojim držati naše svjetove odvojenima.”

„Sada to ne radiš.”

„Zato što si mi rekao da to učinim - da razgovaram s tobom kroz Laylu. Ja *ne želim* ovo raditi.”

„Ali si svejedno to učinila. Već dvaput. Možda i triput. Točno?”

Frustrirano puhne. „Da, ali samo zato što je to ponekad pravo mučenje. Ne mogu odoljeti.” Ustane i počne kopati po ladicama. Pronađe vrećicu čipsa i vrati se do stola, ali ovaj put sjedne *na* stol, a noge stavi na stolicu. Ubaci jedan komadić čipsa u usta. „Isprva nisam znala da mogu to raditi”, kaže. „Sve do one večeri kad ste vi došli. Prije vas su dolazili još neki ljudi, no u njih nisam nikad pokušala ući. Nisam ni znala da *mogu*. Ali bila sam tako gladna.” Pojede još jedan komadić čipsa. „Nemaš pojma kakav je osjećaj biti tako gladan... i žedan... a ne moći jesti ni piti. A ovo mjesto dugo nije bilo otvoreno. Nedostajao mi je miris hrane. Očito najviše volim tjesteninu jer dok sam gledala kako Layla prčka po njoj, toliko sam je silno željela kušati da se ono jednostavno dogodilo. Nisam namjeravala to učiniti.”

„Koliko si puta to učinila?”

„Samo nekoliko puta”, kaže, brišući mrvicu s prstiju o Laylinu majicu. „Dvaput za večerom. Jednom dok si spavao na kauču. I jednom dok sam je gledala u zrcalu gore u sobi. Nastojim biti neupadljiva, no ti svaki put opaziš.”

„Nisi neupadljiva. Kad si u njoj, promjena je očita.”

„Što da ti kažem? Loša sam glumica.”

„Kako izgledaš kad nisi u Laylinu tijelu?”

Ona se nasmije. I to je *Laylin* smijeh, zbog čega mi se srce malo stisne. Čudno je slušati nekog drugog kako se smije Laylinim smijehom. Odavno ga nisam čuo.

„Ne izgledam nikako. Ja ne postojim u tjelesnom obliku. Kad gledam u zrcalo, ne vidim ništa. Nisam poput onih duhova u filmovima, u lepršavim bijelim haljinama. Ja sam jednostavno... *ništa*. Ja sam misli. Osjećaji. Ali nisu baš spojeni ni sa čim opipljivim. Pretpostavljam da je to čudno, ali to je sve što znam.”

Pokušavam se sjetiti još nekih pitanja koja sam joj htio postaviti, ali teško je kad sam ovoliko pun adrenalina. Osjećam se kao da sam dešifrirao nekakav kod komunicirajući na ovakav način. Ili sam možda samo prekršio neko nepisano pravilo.

Volio bih biti uzbuđen zbog svega toga, no nije lako samo tako otpustiti dvadeset pet godina nevjerovanja u nadnaravno.

„Layla... ako je ovo nekakva šala...”

Ona odmakne glavom. „Nije. Ja nisam Layla. Ja sam Willow.”

Pomisao da bi mi Layla lagala bez ikakvog razloga nekako mi je manje vjerojatna od pomisli da ju je zaposjeo duh. Mogu samo vjerovati ovoj djevojci - ili se barem *pretvarati* da joj vjerujem - dok pokušavam izvući još informacija. „Koliko imaš godina?”

„Ne znam. Ne znam ni starim li uopće, ako to ima ikakvog smisla. Kao što sam maloprije rekla, vrijeme za mene zapravo ne postoji.”

„Znači, nemaš osjećaj da će tvojem životu jednom doći kraj?”

„Jednostavno ne razmišljam o tome. Ne razmišljam o tome onako kao što ljudi razmišljaju o životu. Kad doslovno nema ničega što mogu raditi, čemu se mogu veseliti... čak ni hrani ili spavanju. Kad ne postoje ni važnije stvari, kao što su starenje i smrt... koliko je onda vrijeme uopće bitno?”

U tišini pojede još nekoliko komadića čipsa. A onda izvadi gazirani sok iz hladnjaka i sjedne natrag na stolicu dok ga pije. Kad god otpije malo pića ili pojede zalogaj hrane, čini se kao da svaki od milijun okusnih pupoljaka na njenom jeziku zahvalno uživa u tome. To me natjera da pomislim kako sam sve što sam ikada okusio uzimao zdravo za gotovo.

„Osjećaš li se drukčije kad si u tijelu?”

Ona smjesta kimne glavom. „Da. Vrlo je zbunjujuće. Unutra su neka sjećanja koja ne pripadaju meni. Ali u tome i jest stvar - kad *nisam* u njoj, ne osjećam gotovo ništa, i nemam nikakva sjećanja. Tako da mi se pomalo sviđa biti u njoj, iako imam osjećaj da to nije u redu, kao da ne bih smjela to raditi.”

„Imaš Laylina sjećanja?”

Willow kimne glavom. „Da, ali nastojim ne biti nametljiva.”

„Sjećaš li se svega što se dogodilo između mene i Layle?”

Ona spusti pogled prema limenci gaziranog pića. Obrazi joj se lagano zarumene od stida, i pitam se kakva su sjećanja izmamila taj osjećaj.

„Ovdje ste se upoznali.”

Kimnem glavom dajući joj do znanja da je to točno.

Ona se nasmiješi. „Layla te voli.”

„Možeš to osjetiti?”

„Da. Jako te voli. Ali je i zabrinuta.”

„Zbog čega?”

„Brine se da te voli više nego što ti voliš nju.”

Osjećam da mi se lice snuždilo na to priznanje.

Ne želim da se Layla tako osjeća. Ne želim da misli kako je ne volim dovoljno, ne želim da bude puna tjeskobe, ili straha.

„Hoće li se sjećati ovog razgovora? I činjenice da si zaposjela njeno tijelo?”

Ona odmahne glavom. „Ne. Nije se sjećala ni kad sam pojela svu njenu hranu. Samo misli da ima problema s pamćenjem.” Oči joj se stisnu. „Nešto joj se ružno dogodilo. I promijenilo je. Jako.”

„Da. Jest.”

Gore se otvore vrata i to mi odvuče pozornost. Oboje pogledamo prema vratima kuhinje. *Sranje*. Zaboravio sam da su Aspen i Chad još ovdje. „Možeš li napustiti Laylino tijelo? Ovo je vjerojatno njena sestra.”

Willow odmahne glavom. Odjednom djeluje kao da joj je jako neugodno. „Nisam sigurna da je to dobra zamisao. Layla će poludjeti ako sada napustim njeno tijelo. Bit će u kuhinji kad se probudi i neće imati nikakva sjećanja na to kako je došla ovamo.”

Aspen se pojavi na vratima. „Učinilo mi se da sam vas čula.” Priđe Layli - Willow - i oduzme joj vrećicu čipsa. Aspen sjedne pokraj Willow. „Chad se popišao u krevet. Promijenila sam posteljinu, no prilično sam sigurna da će trebati očistiti i madrac.” Pogleda u Willow. „Ti si kriva jer si mu pokazala gdje je žestica.”

Willow panično pogleda u mene, kao da se boji bilo što reći Aspen.

Odmaknem svoju stolicu od stola. „Sutra ću to riješiti. Nije to ništa strašno.” Pogledam u Willow. „Layla, jesi spremna za krevet?”

Ona kimne i počne ustajati, no Aspen je uhvati za ruku i nadureno napući usne. „Ne, ostani. Više se gotovo uopće ne družimo, a i ne mogu zaspati.”

Willow pogleda u mene, pa u Aspen, pa opet u mene. Nevoljko se spusti natrag na stolicu. Ne želim je ostaviti ovdje samu pa i ja sjednem s njom. Aspen djeluje kao da joj je laknulo što ima društvo, ali Willow izgleda kao da se boji progovoriti - kao da bi Aspen smjesta znala da to nije Layla.

„Jeste li pojeli pizzu do kraja?” upita Aspen.

„Ne, ima je još u hladnjaku.”

Aspen ode do hladnjaka kako bi izvadila pizzu, a Willow se nalakti na stol, uhvati se za čelo i upita me bez glasa *Što da radim?*

Iskreno, nemam pojma. A najčudnije je to što ona *mene* pita kako da se ponaša u ovoj situaciji, kao da ja imam ikakvog iskustvo s takvim stvarima. Pokušam joj odvratiti misli jedinim što znam o njoj. Willow voli hranu. „Želiš malo pizze?”

Na trenutak zastane, a onda kimne glavom i lagano se naceri. „Da, želim. Još dvije kriške. I još jednu limenku gaziranog soka.”

Cijelih sljedećih nekoliko minuta je nadrealno. Poslužim Willow pizzu na tanjuru, a Aspen sjedne pokraj nje. Aspen cijelo vrijeme brblja, dok Willow uglavnom jede. Ja održavam razgovor s Aspen kako Willow ne bi morala previše

govoriti. Sad je malo opuštenija nego što je bila kad je Aspen tek došla u kuhinju. Uglavnom je fokusirana na hranu ispred sebe.

To potraje sve dok Aspen ne kaže: „Jesi li rekla Leedsu što se dogodilo dok sam radila pizzu?”

Pogledam u Willow, i ona razrogači oči.

„O, moj Bože”, kaže Aspen. Počne se smijati mašući rukom od Layle prema meni. „Reci mu, Layla. Bilo je užasno smiješno.”

Vidim strah u Laylinim očima - kao da ćemo biti razotkriveni. Znam da je Willow rekla kako ima pristup Laylinim sjećanjima, no nisam siguran koliko su točna. A ako Willow nije bila u kuhinji dok su radile pizzu, onda se ni ona toga ne sjeća.

„Već mi je rekla”, kažem. Nemam pojma na što je Aspen mislila, ali ne želim dovesti Willow u neugodan položaj. Ustanem od stola. „Stvarno bismo trebali otići spavati.”

Willow kimne glavom i odgurne se od stola. „Da, krepana sam. I još me muči ona prokleta glavobolja.” Nagne se i zagrlji Aspen. „Laku noć. Hvala što ste došli.”

Aspen podigne ruku u zrak. „Ozbiljno? Samo sam te dvaput vidjela nakon svojeg vjenčanja.”

Vučem Willow za ruku dok napuštamo kuhinju. „Zašto sutra ne ostanete malo dulje?”

Aspen zakoluta očima. „Ne možemo. Trebali bismo do sutra navečer stići u Colorado, a Chad će biti previše mamuran pa ću većinu puta morati ja voziti.” Mahne prema stubama. „Ođite vas dvoje u krevet. Ja ću počistiti.”

Willow ne gubi vrijeme. Još jednom joj zaželi laku noć i žurno se popne stubama na kat. Ja krenem za njom, no kad uđemo u sobu i zatvorim vrata, moram se nasloniti na njih i nekoliko puta duboko udahnuti da smirim živce.

Proteklih petnaest minuta s Aspen držalo me u većoj napetosti od činjenice da duh po imenu Willow koristi tijelo moje cure.

„Ono je bilo napeto”, kaže ona koračajući po sobi. „Moram biti opreznija.”

„Sutra ujutro odlaze, a onda ćemo opet tu biti samo Layla i ja. Nećeš se morati brinuti zbog drugih ljudi.”

Ona zastane. „Zar... ostajete?”

Kimnem glavom. „Da. Odlazimo tek sljedeću srijedu.”

„Ne ljutiš se na mene?”

„Zbog čega?”

Ona pokaže rukom prema svojem tijelu. „Zbog ovoga. Zato što iskorištavam Laylu.”

Zar bih trebao biti ljut? Ne znam.

Ne srdim se na Willow - pomalo je žalim. Ovo je veće od bilo čega što uopće mogu pojmiti, tako da moje reakcije vjerojatno nisu nimalo primjerene ovome što se ovdje zapravo događa.

„Nisam ljut. Zapravo bih volio ponovno razgovarati s tobom ako to ne škodi Layli. Ne želim da sazna za tebe, ne još. Nisam siguran da bi razumjela.”

„Razumiješ li ii?”

Odmahnem glavom. „Zaboga, ne. Osjećam se kao da ću se sutra probuditi i smijati se ovom suludom snu.”

Willow pogleda prema krevetu, pa prema meni. „Ne mogu izaći iz nje dok ne zaspe. Ne želim da se preplaši.”

Kimnem glavom. „U redu je. Sjedit ću u stolici dok ne zaspeš.”

„Jesi li siguran?”

„Da. Ali želim ponovno razgovarati s tobom. Možda sutra navečer?”

Ona kimne, ali ne kaže više ništa. Samo se uvuče u krevet, prekrije se poplunom i zatvori oči.

Promatram je pola sata. A onda, polako, Laylino tijelo se opusti. Nisam vidio ništa što bi mi dokazalo da Willow više nije u njoj, ali znam da nije. Jednostavno se promijenila, premda neznatno, i sada Layla mirno spava. Izgleda kao ista ona Layla koju sam ranije večeras ušuškao u krevet.

Osvrnem se oko sebe, znajući da me Willow vjerojatno još vidi i čuje. Prošapćem „Laku noć”, pa se uvučem u krevet pokraj Layle.

Sljedećih sat vremena kroz glavu mi prolazi pitanje za pitanjem. Pitam se hoće li se Layla ičega sjećati.

I što to znači za Willow? Što će se dogoditi kad Layla i ja sljedeći tjedan napustimo ovo mjesto? Hoće li opet biti posve sama?

Zaspem osjećajući kako me više ispunjava sažaljenje nego strah ili krivnja.

ISPITIVANJE

Prošlo je puno više od dvadeset minuta otkako sam zadnji put vidio Laylu gore u sobi. Layla mi to daje do znanja urlajući neprekidno moje ime.

Istražitelj zaustavi diktafon. „Zvuči bijesno.”

Kimnem glavom. „Rekao sam joj da ću je dovesti dolje. Želi vas upoznati.”

„Layla me želi upoznati?”

„Da. Je li to u redu?”

„Koji ste joj razlog naveli za moj dolazak ovamo?”

„Zapravo joj još nisam gotovo ništa rekao. Zna da se nešto čudno događa s njenim ponašanjem. Rekao sam joj da vi možda imate odgovore.”

On kimne. „Dovedite je onda dolje.”

Natočim si još gutljaj burbona, pa se vratim gore da je odvežem.

Kad uđem u sobu, Layla pokušava dosegnuti čvor na užetu, ali ne može. Pobrnuo sam se za to kad sam je zavezao, no divim se njezinoj upornosti.

Čim začuje zvuk zatvaranja vrata, naglo okrene glavu prema meni. „Dvadeset minuta? Prošlo je *sat* vremena.”

„Oprosti.” Počnem joj odvezivati ruke i opazim da su se od njezina povlačenja užeta pomakli zavoji. Zapešća joj sada izgledaju još gore. Ne znam čime bih je još mogao sputati, a da je pritom ne ozlijedim. Nemam lisice, a nemam dovoljno povjerenja da neće pobjeći ako ih odem kupiti. „Molim te, obećaj mi da nećeš učiniti ništa glupo. Sakrio sam sve noževe.”

„Jesi li sakrio i vilice? I one mogu izazvati povredu.”

Uopće ne reagiram na taj komentar. Kad je odvežem, Layla kaže: „Moram prvo piškiti.” Ode u kupaonicu, a ja pođem za njom kako bih je držao na oku.

Nije tako uplašena kao prije. Sad više djeluje razdraženo. Pokreti su joj puni bijesa dok otvara slavinu da opere ruke.

„Onda, tko je taj tip?” upita me kad izađemo iz kupaonice. „Pronašao sam ga na internetu.”

Ona zastane dok otvaram vrata spavaće sobe. „Zezaš me?”

„Što sam trebao učiniti, Layla? Pozvati policiju i zatražiti njihovu pomoć?”

„Doveo si nekog internetskog šarlatana da riješi ovu situaciju?” Položim dlan na donji dio njezinih leđa i izvedem je iz sobe. „Trudim se najbolje što mogu. Sad se već hvatam za slamke. To je sve što mogu učiniti.”

Ona ljutito topće nogama dok silazi niz stube, a ja joj i dalje držim ruku na leđima, ne zato što se bojim da će pasti, nego zato što se bojim da bi mogla pobjeći. Dodao sam nekoliko zasuna na sva vrata koja vode van, tako da ih ne stigne otključati dovoljno brzo da pobjegne. To je jedini razlog zašto sam joj uopće dopustio sići u prizemlje.

Layla uđe u kuhinju i zastane kad ugleda istražitelja. Pogleda u njega, pa u mene, pa u njega? „Vi ste privatni istražitelj?”

„Neke vrste”, kaže on pružajući ruku da se rukuje s njom. „Ja sam Richard.”

„Randall”, ispravim ga.

On spusti pogled prema svojoj majici. „Ah, da. Randall. Zovem se Randall.”

Ovo je bila loša zamisao.

„Ne znate ni vlastito ime?” upita Layla.

„Zovem se Randall Richard”, kaže on, prikrivajući svoju laž.

Layla polako okrene glavu tražeći me pogledom. Podigne obrvu pa ponovno pogleda u njega. „Vi ste liječnik?”

„Pomalo.”

Layla se bezvoljno nasmije. „*Neka vrsta istražitelja. Pomalo doktor. Ili jeste ili niste*”

„Bio sam liječnik. Sad sam istražitelj.”

„Naravno”, cinično će Layla.

On sjedne natrag za stol, pokazujući prema stolici nasuprot njemu.

Layla kaže: „Radije bih stajala.” Usmjeri pozornost na mene. „Jesi li provjerio ovog tipa prije nego što si ga doveo ovamo?”

Ne želim joj lagati pa samo odmahnem glavom.

Layla se nasmije. „Ovo je sjajno.” Krene prema izlazu iz kuhinje. „Jednostavno fantastično.” Zastane i pogleda u mene, i sada me prvi put gleda s mržnjom u očima. „Ja *odlazim*. I ako me opet pokušaš zaustaviti, ovaj put ću vrištati dok me netko ne čuje ili dok ne umrem. Zapravo me nije briga što će se od toga prvo dogoditi.”

„Layla, nisam te ja zaustavio prošli put kad si pokušala otići.”

Ostanem stajati na mjestu dok prolazi pokraj mene, ali je promatram dok hoda preko predvorja prema prednjim ulaznim vratima. Uspije otključati gornju bravu, a onda se zaustavi, zastane, i udalji se od vrata.

Okrene se prema meni, i smjesti mi postane jasno da me trenutačno ne gleda Layla, nego Willow.

„Jako je uzrujana”, kaže Willow. Oči su joj pune brige. „Morat ćeš je ponovno svezati.”

Kimnem glavom i krenem s Willow uza stube i natrag u spavaću sobu. Ona sjedne na krevet, a ja opazim da joj se niz obraz kotrlja suza dok podiže ruke prema meni.

„Nemoj se gristi' zbog toga”, kažem, iako znam da osjeća krivnju. Baš kao i ja.

„To je jače od mene. Osjećam se grozno zbog ovoga što joj radimo. Layla misli da si zao i da gubi razum.”

Omotam joj ruke zavojem prije nego što ih zavežem užetom, nadajući se da će Willow ostati dovoljno dugo u Layli da stigne zaspati. „Jesi li ti cijelo vrijeme bila s nama dolje?” upitam je.

Willow kimne glavom. „Da, ali taj čovjek ti nije dao nikakav savjet. Nikakva objašnjenja.”

„Znam, ali hoće uskoro. Ja sam pri kraju svoje priče, a onda će možda točno znati kako ti može pomoći. Zato moramo zadržati Laylu ovdje dok ne završimo. Možda ćemo je trebati.”

Willow sada malo jače plače. Njezine suze su različite od Laylinih. Layla plače iz bijesa i straha. Willow plače jer osjeća sažaljenje prema Layli.

Bože, kakvu smo to zamršenu mrežu ispleli.

Dohvatim papirnati rupčić iz kutije pokraj kreveta i obrišem joj suze s obraza. Podignem joj lice prema sebi. „Riješit ćemo ovo. Obećavam ti. Možeš li pokušati uspavati Laylu?”

Ona kimne. Nagnem se naprijed i poljubim je u tjeme; a onda se vratim dolje. Osjećam krivnju dok ulazim u kuhinju, no sada je popraćena s malo više nade nego proteklih dana. Ovaj čovjek je vidio Laylu. Vidio je što Willow može učiniti. Međutim, čini se da ga ništa od toga nije uznemirilo, i to me ispunjava laganim optimizmom. Ako ga to nije uznemirilo, možda je i prije viđao takve stvari. A ako je već viđao takve stvari, možda nam stvarno može pomoći.

„Je li vas Willow natjerala na ovo?” upita me kad sjednem.

Nisam siguran kako da mu odgovorim na to. Ona nikako ne želi da odemo. To mi je jasno dala do znanja. Ali joj također nisam baš jako proturječio. „Ne znam. Mislim da smo jednako krivi, nažalost.”

„Zašto ni vi ni ona ne želite pustiti Laylu da ode?”

Ne odgovorim mu na to pitanje, jer bih ispao čudovište kad bih mu rekao istinu.

On se nagne prema meni i nakosi glavu. „Jeste li zaljubljeni u nju?”

„Naravno. Zavezana je samo zato što želim paziti na nju, što ne bi bilo moguće kad bi otišla.”

„Nisam mislio na Laylu.”

Pogled mi se spusti na stol kad shvatim na što aludira. Osjećam kako se vrućina u mojim grudima širi mojim vratom... mojim obrazima. „Ne. Ne radi se o tome.”

„O čemu se ne radi?”

„Nisam... ne znam. Stalo mi je do Willow. Ali ja sam zaljubljen u Laylu.”

„No razvili ste odnos s Willow. Dovoljno čvrst da izložite Laylu opasnosti kako biste spasili Willow.”

„Ne bih rekao da je Layla u opasnosti”, kažem.

„Svakako je ne čuvate od opasnosti prisiljavajući je da ostane ovdje.”

„Ali ja to ne radim zato što mi nije stalo do nje.” Njegova pitanja me počinju uznemiravati. „Slušajte, nije bitno zašto sam odlučio zadržati Laylu ovdje. Previše je vidjela. To je dovoljno dobar razlog.” Mahnem rukom prema njemu. „Pitajte me nešto drugo.”

On lagano zakoluta očima. „U redu. Koliko često vi i Willow koristite Laylino tijelo bez njezina znanja?”

„Ne toliko često kao u početku.”

„Koliko ste često to radili u početku?”

„Jako često.”

Poglavlje 11

Način na koji se ljudi ujutro bude otkriva mnogo toga o životnom stadiju u kojem se trenutačno nalaze. Prije nego što sam upoznao Laylu, izrazito sam se teško budio. Pet puta bih prekinuo budilicu kad god bih ujutro imao neke obveze. A kad ih nisam imao, spavao bih dok me tijelo ne bi počelo boljeti; a onda bih se izvukao iz kreveta kao krepana mačka i jedva se dovukao do tuša. Vodio sam život u kojem me malo toga uzbuđivalo.

Nakon što sam upoznao Laylu, veselio sam se jutarnjem buđenju. Otvorio bih oči i smjesta je potražio pogledom. Ako bi na budilici bio namješten alarm, ušutkao bih ga na prvi zvuk, bojeći se da ne probudi Laylu jer sam je ja želio probuditi. Poljubio bih je u obraz i prelazio joj prstima uz ruku dok se ne bi nasmiješila. Želio sam je vidjeti prije nego što ona vidi mene, ali sam također htio biti prvo što će ugledati kad se probudi.

Danas sam se probudio na sličan, ali i posve novi način - koža mi već vibrira od iščekivanja, iako još nisam posve razbuđen. Naglo otvorim oči i smjesta potražim pogledom Laylu, ali ne zato što je želim probuditi. Upravo suprotno. Želim se iskrasti iz kreveta neopaženo, da se mogu sakriti u kupaonicu i pregledati snimke od sinoć.

Zaključam vrata kupaonice, pustim vodu u tuš kabini da prigušim zvukove iz mobitela, pa se naslonim na umivaonik. Odvrtim snimku natrag do trenutka kad je Willow ušla u kuhinju i sjela za stol. Pogledam ponovno cijeli svoj razgovor s Willow kako bih bio siguran da se to uistinu dogodilo, da nisam sve to samo sanjao.

Nisam to uopće sanjao.

Zatvorim aplikaciju na mobitelu i zurim u kupaonsko zrcalo. Ne mogu vjerovati da sam se do prije samo dva dana budio siguran u svoj pogled na svijet. No ta je uvjerenost nestala i zamijenila ju je znatiželja, fascinacija i neka nova, intenzivna potreba za otkrivanjem svega ostalog čega nisam svjestan u ovom svemiru.

Znajući da se ovaj život ne sastoji isključivo od onoga što možemo vidjeti, sve ostalo oko mene postaje nekako beznačajno. Moja karijera mi se čini beznačajnom. Moja ljubav prema Layli kao da je manje važna na vremenskoj crti moga života nego što je bila prije dva dana.

Većina onoga što mi je prije izazivalo stres čini mi se nebitnim sada kad znam da postoji puno više od onoga u što sam vjerovao.

Vlastito mi *se postojanje* sada čini manje bitnim.

U protekla dvadeset i četiri sata posve su mi se promijenili prioriteti, ali nemam pojma koji su moji novi prioriteti. Dugo je to bila Layla, no čak mi se i sve što smo Layla i ja pretrpjeli čini manje traumatičnim uzevši u obzir ne samo činjenicu da je drugim ljudima teže nego nama - nego da je i drugim dimenzijama postojanja gore nego nama.

Ja uvijek sve govorim Layli, ali još nisam siguran želim li joj ovo spominjati. Na neki način, međutim, vjerujem da bi Layli nekako pomoglo kad bi znala istinu o ovome. Kad bi pouzdano znala da postoje druge razine postojanja pored ove u kojoj trenutačno obitavamo, možda bi joj ono što nam se dogodilo činilo manje važnim. Možda bi, na neki izvitopereni način, njoj ovo bilo jednako intrigantno kao meni, i možda bi joj pomoglo da se izvuče iz tegoba s kojima se bori.

Mene je definitivno izvuklo iz praznine koju sam u zadnje vrijeme osjećao. Nemam pojma što sada osjećam, možda samo znatiželju i gomilu pitanja. No odavno se nisam probudio s ovoliko entuzijazma za novi dan.

Spreman sam ponovno razgovarati s Willow.

Osvrnem se pogledom po kupaonici, pitajući se je li Willow sada ovdje. Promatra li nas stalno? Što radi cijelu noć, ako uopće ne spava? Što sada radi?

Imam toliko puno pitanja za nju; ne želim čak ni gubiti vrijeme na tuširanje. Zatvorim slavinu i izađem iz kupaonice. Layla još spava ležeći na trbuhu.

Ostavim je u krevetu i siđem u kuhinju. Pristavim kavu i pogledam oko sebe, pitajući se je li Willow ovdje. Treba nam neki način komuniciranja dok ne koristi Laylino tijelo.

„Jesi li tu?” upitam.

Kažem to tiho jer nisam siguran da ću se ikada osjećati normalno obraćajući se ničemu.

Ne dobijem nikakav odgovor pa ponovim: „Willow? Jesi li tu?”

Naglo se okrenem na zvuk kapanja vode iz slavine na sudoperu. Promatram kako se kapljice vode pretvaraju u neprekidni mlaz, isprva tanak, a zatim snažan.

A onda voda sasvim prestane teći.

Znam da bih trebao biti ukočen od straha, no trenutačno osjećam samo nestrpljenje. Želim nastaviti ondje gdje smo sinoć prekinuli naš razgovor. Prijeđem pogledom po kuhinji - pitajući se kako bismo to mogli izvesti. Mobitel mi je u rukama. Mogu koristiti svoj mobitel. Willow može koristiti moj laptop.

Uzmem laptop i sjednem za kuhinjski stol.

„Ne znam koliko se dobro služiš tehnologijom”, kažem naglas. „Ali znam da znaš tipkati, pa možemo komunicirati preko Messengera.” Otvorim aplikaciju i pokažem prema ekranu, pretpostavljajući da me Willow prati ako je sa mnom u prostoriji. „Ja ću koristiti mobitel. Ti možeš pisati na laptopu.” Gurnem ga lijevo od sebe i nalaktim se na stol, držeći mobitel u rukama. Zurim u tipke na laptopu

koje se počnu ubrzano utiskivati, jedno slovo za drugim. Willow brzo tipka. To bi mogla biti indikacija čime se bavila u prošlom životu.

Na mojem mobitelu se pojavi poruka. *Jako se dobro služim tehnologijom.*

Ne mogu suspregnuti osmijeh na njenu poruku.

Ovo je nestvarno. Neizmjerno značajnije od svega što sam ikada zamišljao da će se dogoditi tijekom mogega života. Pomisao na brak, djecu, glazbenu karijeru - sve mi se to sada samo čini kao dodatak. Što ako imam nekakvo šesto čulo? Što ako bih trebao nešto učiniti s time? Što ako mi je suđeno biti još nešto osim glazbenika?

Tipke na mojem laptopu opet se pokrenu. Willow tipka novu poruku.

Znam neke stvari - kuhati, na primjer. Koristiti računalo. Služiti se mobitelom. Ali nemam pojma kako sve to znam.

Ne odgovorim joj preko mobitela. Jednostavno govorim naglas jer Layla još spava gore u sobi. „Pitam se je li to možda znak da si nedavno umrla. Pretpostavljam da bi govorila i ponašala se drukčije da je tvoja smrt nastupila prije više desetljeća.”

Činiš se toliko sigurnim da sam nekoć bila živa. Što ako sam jednostavno oduvijek bila ovdje?

„Možda jesi, i usput si štošta naučila. Kažeš da ponekad gledaš televiziju, točno?”

Da.

„Postoje razni načini kojima možemo pokušati odrediti u kojem si vremenskom razdoblju živjela.”

Zar ti je to važno? Znati jesam li nekoć bila živa?

„Tebi nije važno?”

Ne znam. Ne baš. Zašto bi to trebalo biti važno?

„Kad bi znala kakav ti je bio život, možda bi otkrila zašto si zaglavila ovdje.”

Ne osjećam se nužno zaglavljenom.

„Ali jesi li sretna?”

Ne. Već sam ti rekla kako mi je ovdje. Tvoj i Laylin dolazak ovamo jest najuzbudljivije iskustvo kojeg se sjećam.

„A što ako sam ja ovdje kako bih ti pomogao? Želiš li uopće to otkriti?”

Prilično je egocentrično od tebe pretpostavljati da sam ja ona kojoj treba pomoć. Što ako ja trebam pomoći tebi?

Nekoliko trenutaka zurim u taj komentar, puštajući da se pomiješa s mojim ostalim mislima. „To mi nije palo na pamet.” Naslonim se na stol i podignem prste prema bradi. „Možda imaš pravo - možda smo oboje točno ondje gdje trebamo biti. Ali ako je to istina, zašto onda ti prelaziš u ovaj svijet? Tebi nedostaje ono što ja već imam. Hrana. Voda. Spavanje. U svojem svijetu nikad nisi sita. Sve što

je opipljivo nalazi se u ovoj dimenziji, i čini se da ti nedostaju te stvari, a to znači da si ih nekoć imala.”

Laptop otkliže nekoliko centimetara po površini stola, i sad je ravno ispred mene. Trznem se zbog tog naglog pokreta.

„Zašto si me pustio da toliko dugo spavam?” upita Layla. Brzo podignem pogled prema njoj. Stoji na ulazu u kuhinju i isteže ruke iznad glave. Zijevajući krene prema vrču s kavom.

„Nije kasno”, kažem spuštajući polako poklopac laptopa.

Layla si natoči kavu u šalicu. „Jedanaest je sati.”

„Najsmrtonosnije doba dana”, kažem u šali.

Ona me znatiželjno pogleda. „Što?” Sada je obujmila šalicu objema rukama i polako pijucka kavu iz nje. Priđem joj i poljubim je u čelo.

„Jedanaest sati ujutro - najsmrtonosnije doba dana”, kažem, ponavljajući jedan od mnogih podataka koje je podijelila sa mnom.

Ona zbunjeno zaškilji. „Čudno. Čovjek bi rekao da je to noć.”

Osjećam se kao da mi je ramena prekrpio plašt krivnje. Toliko toga uzimam zdravo za gotovo dok se Layla još polako oporavlja - naše razgovore, sjećanja, sve one savršene trenutke koje smo proveli zajedno. Kao da je netko uzeo uredske škare, izrezao komadiće života iz njezina uma i ostavio ih razbacane na stolu.

Mislim da ponekad nisam svjestan ozbiljnosti njenih ozljeda. Proteklih pola godine proveo sam hodajući po jajima, nastojeći ne naglašavati očito, ne želeći da se Layla osjeća kao da je izgubila puno, iako jest. Ali što ako sam udovoljavajući njezinoj želji da ne razgovaramo o toj noći nesvjesno pogoršao situaciju?

Ozljeda mozga sigurno je slična tjelesnoj ozljedi. Tjelesna ozljeda zacjeljuje vježbanjem. Ako želiš vratiti svu prijašnju snagu, moraš jače vježbati. Zbog rane u ramenu morao sam tri mjeseca odlaziti na fizikalnu terapiju, ali ondje smo radili upravo suprotno od ovoga što radimo s Laylinom ozljedom.

Mi ne treniramo njezin mozak... samo ga odmaramo.

Izbjegavali smo štetu - dali predah njenim povredama u nadi da će zacijeliti same od sebe. Ali nisu. Tjelesne povrede, da. Ali mentalne - nisam baš siguran.

„Jesi li upravo telefonirao?” upita me.

„Ne. Zašto?”

„Učinilo mi se da čujem kako razgovaraš s nekim dok sam silazila s kata.”

„Jesam”, brzo kažem. „Sa samim sobom. Ne na telefon.”

Ona prihvati moje objašnjenje i otvori hladnjak. Zuri u police, a onda zatvori vrata ne izvadivši ništa.

„Hoćeš da ti napravim doručak?” upitam je.

Ona zastenje. „Ovaj tjedan sam dobila jedan kilogram. Više ne doručkujem.”

„Na odmoru si. Moraš nabaciti još barem tri i pol kile, i tek ćemo onda ovo moći proglasiti uspješnim izletom.”

Ona se nasmiješi. „Sladak si. Ali ako dobijem još tri i pol kile, nećemo se više izležavati goli pokraj bazena. Ne bih podnijela pogled na svoje tijelo.”

Priđem joj i privučem je k sebi. Ne volim slušati kad tako govori. Ne sviđa mi se što je brine nešto tako nebitno poput laganog debljanja na odmoru. Nastojim se prisjetiti svih razgovora tijekom naše veze - bilo čega što sam možda izgovorio i zbog čega je pomislila da mi je više stalo do njezina tijela nego do nje. Istina, često joj govorim da je seksi, ali to mislim na najpozitivniji način. No možda zbog tog isticanja činjenice da me privlači njezino tijelo Layla misli da mora više paziti na izgled nego što bi trebala.

Uzmem joj lice u svoje dlanove. „Ja te volim, Layla. Ta ljubav se ne mijenja s brojevima na vagi.”

Ona se nasmiješi, no osmijeh joj ne dopre do očiju. „Znam to. Ali svejedno želim biti zdrava.”

„Preskakanje obroka nije zdravo.”

„Ni industrijski proizvedeni kolačići i grickalice nisu zdravi, ali u ovoj kuhinji nema ničega osim nezdrave hrane.”

„Na odmoru smo”, kažem. „To ljudi rade na odmoru. Jedu nezdravo smeće, ljenčare i predugo spavaju.” Poljubim je. „Moraš se ufurati u tu vibru prije nego što odmoru dođe kraj.”

Ona me obgrli rukama oko struka i nasloni čelo na moje rame. „Imaš pravo. Moram se opustiti i uživati u ovih preostalih tjedan dana.” Odmakne se. „Znaš što nisam u stanju odbiti? Meksičku hranu. Pogotovo tacose.”

„Tacos zvuče super.”

„I margaritama. Gdje ovdje možemo otići na tacose i margarite?”

Nisam baš presretan njezinim prijedlogom da izađemo iz kuće. Ne radi se o tome da je ne želim izvesti, i drago mi je da se veseli tacosima, no istodobno imam još pedeset tisuća pitanja za Willow. Pitanja koja joj neću moći postaviti ako izađemo i ako budem vozio i brinuo se zbog Layle.

„Jesi li sigurna da želiš izaći? Do najbližeg restorana ima oko sto kilometara.”

Layla odlučno kimne glavom. „Da. Moram izaći iz ove kuće.” Podigne se na nožne prste i poljubi me. „Idem se tuširati.”

Čim izađe iz kuhinje, krenem ravno prema laptopu i otvorim ga.

„Jesi li još tu?” upitam nadajući se nekakvom odgovoru.

Zurim u laptop, no ništa se ne dogodi. Strpljivo čekam sve dok se odozgo ne začuje šuštanje vode iz tuša. Ponovim pitanje. „Willow? Jesi li još tu?”

Sekunde sporo prolaze dok se ništa ne događa. A onda se tipke počnu utiskivati same od sebe, i ja odahnem dok mi Willow nešto piše.

Oprosti. Sad sam tu. Napustila sam kuhinju kad je Layla sišla s kata. Osjećam se neugodno kad vas promatram zajedno bez vašeg dopuštenja, pa radije to ne činim.

„Kamo si otišla kad si napustila kuhinju?”

Bila sam u Glavnoj sobi.

„Ideš li ikada gore?”

Ponekad. Ali ne kad ste oboje u sobi.

To nije posve točno. „Bila si gore one noći kad si ušla u Laylino tijelo i ustala iz kreveta kako bi se gledala u zrcalu.”

Mislila sam da oboje spavate. Nastojim vas ne uhoditi dok ste zajedno. To mi se nekako čini pogrešnim. Noja imam slabosti... kao kad nanjušim hranu koju jedete.

„Ali nas uhodiš kad smo sami?”

Uhođenje je tako gruba riječ. Znatiželjna sam. Usamljena. Izato, da, ponekad vas promatram kako živite svoje živote. Ovdje nema drugih razonoda.

„Što ćeš raditi kad sljedeći tjedan odemo odavde?”

Žalostiti se. Možda pokušam oboriti vlastiti rekord osmodnevnog zurenja u sat.

Ne nasmijem se njezinoj šali na vlastiti račun. Od pomisli da će ostati posve sama sažalim se nad Willow. Čudno je to - osjećati sažaljenje prema duhu. Duši bez tijela. Što god ona jest.

Pitam se što se to dogodilo u mojem djetinjstvu da zbog toga preuzimam na sebe toliko krivnje, čak i kad se radi o nečemu za što nisam odgovoran. Preuzimam na sebe teret Layline patnje. A sada i Willowine.

Možda bih *trebao* kupiti ovu kuću. Znam da Layla ne bi željela živjeti ovdje cijelo vrijeme, no mogli bismo dolaziti ovamo na odmor, pa Willow ne bi uvijek bila sama.

„Uskoro izlazimo, ali vratit ćemo se navečer.”

Kamo idete?

Očito stvarno nije bila ovdje kad smo Layla i ja razgovarali o tome. Pomalo mi je komično da duh ima jednake moralne vrijednosti kao ljudi. Willow ne želi biti nametljiva, iako nismo svjesni njene prisutnosti.

„Layli se jedu tacosi. I siguran sam da će htjeti ići u kupovinu kad smo već u gradu. Neće nas biti cijelo poslijepodne.”

Tacos i zvuče dobro.

„Hoćeš da ti donesem par komada?”

To je lijepa gesta, ali mislim da si zaboravio da ja ne mogu jesti.

„Mogla bi večeras. Nakon što Layla zaspi.” Uslijedi trenutak tišine, a onda ponovno počne tipkati.

Dopuštaš mi da opet koristim Laylu?

Ne bih trebao, no čini se da Layli to uopće ne škodi. Štoviše, od toga dobiva prijeko potrebne kalorije. „Naravno. Tacosi su važni. Želiš junetinu ili piletinu?”

Iznenadi me.

Zatvorim laptop i krenem gore, preskačući svaku drugu stubu. Veselim se što ću provesti dan s Laylom. Ali mislim da se još više veselim večerašnjem razgovoru s Willow.

Ovdje se definitivno odvija neka vrsta prijevare - potpuno sam svjestan toga. Ali je teško znati gdje treba podvući crtu kada te crte uopće nisu u istim svjetovima.

Poglavlje 12

U Nebraski je bilo više izbora nego bilo gdje drugdje na sat vremena udaljenosti od Lebanona u Kansasu, pa smo prešli državnu granicu i otišli u grad koji se zove Hastings.

Kad smo konačno stigli onamo, ja sam već umirao od gladi, no Layla je prvo htjela obaviti kupovinu pa smo obišli nekoliko butika i tek nakon toga otišli u restoran. Bila je to mudra odluka jer je popila četiri margarite i pojela samo jedan taco, tako da je na kraju večere jedva mogla samostalno stajati.

No nije bila toliko pijana da me ne pita zašto sam naručio tacose za van. Rekao sam joj da to radim zato što nije dovoljno pojela za večeru pa želim ponijeti hranu doma ako poslije ogladni.

Kad sam to rekao, nasmiješila se i nagnula se preko stola da me poljubi, ali je pritom prevrнула jednu od čaša za margaritu. Čaša je pala na pod i razbila se, a Layli je bilo toliko neugodno da se ispričavala svima u restoranu dok su čistili za njom. Ispričala se čak i čaši koju je razbila. Tada sam znao da je premašila svoju granicu.

Odatle ima samo sat vremena vožnje, no morali smo dvaput stati jer se Layli piškilo od svih tih margarita. Cijelim sam putem razgovarao s njom nastojeći je održati budnom. Bilo je još prilično rano poslijepodne dok smo se vraćali u Lebanon pa nisam htio da zaspe u autu i onda navečer ostane dugo budna.

Zbog toga me malo zapekla savjet - zato što jedva čekam da Layla navečer zaspi kako bi Willow mogla preuzeti njeno tijelo.

Ali nije me dovoljno zapekla da se prestanem svim silama truditi razgovorom održati je budnom.

Vratili smo se kući točno dok je sunce zalazilo. Layla je htjela sjesti vani i gledati zalazak, pa to upravo radimo. Sjedimo na travi pokraj stabla hikori oraha i promatramo kako zemlja proždire sunce.

To je bolno usporeni proces.

Neprestano na mobitelu provjeravam koliko je sati, kao da moram nekamo otići. Ne moram nikamo otići, ali nikada nisam toliko silno želio da Layla pođe na počinak kao u ovom trenutku. No ona je još pijana. Još se smije svemu i ničemu.

Imam toliko pitanja za Willow i samo želim da uđemo u kuću, no Layla ima druge planove.

Položi dlan na moja prsa i gurne me na leđa čim iščezne i zadnji tračak sunčeve svjetlosti. Nadvije se iznad mene, istodobno spuštajući ruku do gumba na mojim trapericama i svoja usta na moja usta. Na jeziku joj još osjećam kiseli okus limete.

Uzvratim joj poljubac jer se to očekuje od mene. Trebao bih žudjeti za njom, željeti njezin jezik u svojim ustima, svoje ruke na njenom tijelu, čeznuti da uđem u nju. No to nije ono što trenutačno osjećam. Sada samo osjećam silnu nestrpljivost.

Više ne znam razdvajati svoje želje. Došao sam ovamo da bismo se Layla i ja ponovno zbližili, no imam osjećaj da ćemo se, što dulje ostanemo ovdje, samo još više udaljiti jedno od drugoga. Postajem sve opčinjeniji tim drugim svijetom u kojem ne živimo i to će se odraziti na naš odnos. Nekako. Ne znam još kako, ali znam da ovo što radim nije u redu. Dopuštati Willow da koristi Laylino tijelo grozan je oblik prijevare. No kad god počnem preispitivati svoje postupke, pronađem neko opravdanje za tu prijevaru.

Laylina ruka klizne između mojih traperica i mojeg trbuha. Osjetim njeno razočaranje kad me obujmi i shvati da trenutačno nisam ni približno napaljen kao ona.

„Jesi dobro?” upita. Ovo se inače ne događa. Kad me Layla želi, treba me samo poljubiti i to je dovoljno da se ukrutim. No sada nije dovoljno. Moje misli su svugdje samo ne tu, a u pogledu joj vidim kako strahuje da je to odraz mojih osjećaja prema njoj. Ali nije. Samo sam previše zaokupljen mislima.

Podignem ruku prema Laylinu obrazu. „Dobro sam”, kažem prelazeći palcem preko njenih usta. „Samo mi se u leđa zabio kamen ili nešto.” Preokrenem je na leđa tako da sada ja gledam dolje u nju. „Možda možemo ovo dovršiti kasnije večeras. U našem krevetu.”

Layla se nasmiješi. „Ili *sada* u našem krevetu.” Odgurne me od sebe i zatim ustane. Zatetura čim se osovi na noge pa i ja ustanem da je pridržim. Ona podigne ruku prema čelu. „Ideš. Stvarno sam pijana.”

Pomognem joj ući u kuću, nadajući se da je prepijana da bi htjela nastaviti s ovime gore.

Ali ona nije zaboravila.

Počne me ljubiti čim uđemo u kuću. Uvuče ruke u moje traperice i gura me prema Glavnoj sobi. „Hajmo se ševiti na kauču”, kaže.

Ja zastanem, pitajući se gdje je Willow u ovom trenutku. Osjećam se nelagodno znajući da nas možda upravo gleda.

Ne želim jebati Laylu u Glavnoj sobi. Trenutačno se uopće ne želim jebati s njom. Neugodno mi je jer znam da je još netko s nama u kući. Layla je glasna tijekom seksa kad misli da smo sami. I, da, tehnički jesmo sami, ali zapravo nismo.

No naš odmor nije gotov i ne mogu do kraja našeg boravka u ovoj kući izbjegavati seks s Laylom. Znat će da nešto nije u redu. Shvatit će to osobno. A zadnje što želim jest da se Layla zbog mene počne opet osjećati kao što se osjećala u zahodu aviona.

„Idemo gore” kažem odvlačeći je od vrata Glavne sobe i prema stubama. Ona nadureno napući usne, ali mi dopusti da je vodim za ruku. Dok se penjemo na kat, cijelo se vrijeme drži za ogradu stubišta. Ja ju pridržavam jer ne želim da padne.

Kad stignemo do sobe, zatvorim vrata siguran da je Willow ostala dolje.

Layla svuče traperice i šutne ih prema krevetu. Zatim pokušava skinuti majicu preko glave, ali se zapetlja u nju i zamalo padne. Pomognem joj da se izvuče iz majice. Ona se smije kad je bacim na pod.

I u tom se trenutku sva moja pozornost usredotoči na Laylu. Dobro je raspoložena. *Smije* se. Trenutačno je pijana i bezbrižna, a Layla se u zadnje vrijeme vrlo rijetko ponaša ovako razuzdano. Mogu nabrojati na prste jedne ruke koliko sam je puta nakon operacije čuo da se hihoće.

To mi se sviđa. To mi *nedostaje*.

Možda nam ova kuća i ovaj odmor stvarno pomažu.

Ovaj put ja poljubim nju i pritom osjetim olakšanje jer se *žudnja* vratila u moje tijelo. Istjeram Willow iz svojih misli i fokusiram se na Laylu koliko god mogu. Ona strgne majicu s mene i sada stojimo pokraj kreveta dok joj otkopčavam grudnjak. Layla se priljubi uz mene. Ljubimo se dok ne osjetim da gubi ravnotežu jer joj se tijelo zanosi u desnu stranu.

Iznenadeno dahne kad je okrenem i polegnem potrbuške preko madraca. Zatim se zahihoće i *o, moj Bože, kako obožavam taj zvuk*. Uopće joj ne svučem gaćice. Jednostavno ih odmaknem u stranu i zabijem se u nju kao da se bojim da će ovaj osjećaj proći ako se ne požurim.

Ona glasno zastenje, no večeras ne želim da bude glasna. Posegnem rukom ispred nje i prekrijem joj usta dok je jebem. Svi zvukovi koje ispušta prigušeni su mojim dlanom.

Ja ne ispustim ni glasa dok svršavam.

A kad je okrenem na leđa i spustim ruku između njenih nogu, ne prestajem je ljubiti dok je diram.

Willow možda jest u pozadini mojih misli, ali to znači da i dalje razmišljam o njoj, a iz nekog razloga ne želim da ovo čuje.

Kad završimo, srušim se na Laylu, teško dišući. Ona prelazi prstima preko mojih leđa, no moje oči su zatvorene, lice pritisnuto u madrac.

Trebao bih se osjećati tromo i zadovoljeno, no i dalje sam užasno nestrpljiv.

Želim otići dolje i razgovarati s Willow.

Razmišljam o tome. O tome kako sam doveo Laylu ovamo da bih se mogao sasvim usredotočiti na nju, no moj fokus postaje sve zamagljeniji.

Layla ima pravo znati što se događa oko nje u ovoj kući. Ona nije svjesna Willowina postojanja. Ne zna da Willow noću koristi njeno tijelo. Ne zna da sam ja sukrivac u toj situaciji.

No svejedno ništa ne poduzimam da to promijenim.

Layla stavi ruke na moja prsa, gurne me sa sebe i ja se preokrenem na leđa. Ona se ode oprati u kupaonicu. Ja ležim na leđima i zurim u strop, pitajući se koliko će Layli trebati da zaspi. Nije još jako kasno. Inače bi nakon četiri margarite sigurno otišla ranije spavati, no jutros je spavala do jedanaest.

Čujem zvukove otvaranja tuša u kupaonici i zastenjem. Kad je pijana, tuširanje je samo još više razbudi. Kao da joj udahne novi život u tijelo. Vjerojatno će nakon tuširanja predložiti da gledamo neku Netflixovu seriju od početka do kraja. Sad će možda proći i nekoliko sati prije nego što zaspi.

Zakopčam traperice i uputim se prema komodi. Proučavam bočice s Laylinim lijekovima, čitam im imena tražeći one koje obično uzima da lakše zaspi.

Otvorim bočicu Ambiena, istresem jednu tabletu na dlan, a onda vratim bočicu natrag u ladicu.

Siđem u kuhinju da natočim Layli čašu vina. Vino pomiješano s margaritama sigurno će je učiniti pospanom. Tablete će to pojačati. Ionako ih i sama svaku noć pije. Ja samo ubrzavam proces.

Stražnjim dijelom žlice zdrobim tabletu na kuhinjskom pultu. Pokupim dobiveni prah, ubacim ga u vinsku čašu i miješam dok se posve ne rastopi.

Okrenem se i pođem prema vratima kuhinje, ali ne dospijem daleko.

Čaša mi izleti iz ruke i razbije se na kuhinjskom podu nekoliko metara dalje od mene.

Pogledam u svoju praznu ruku, a onda pogledam u kapljice crnog vina koje prljaju bijele kuhinjske ormariće klizeći prema podu.

Sve je poprskano vinom. Ja samo nepomično stojim, potpuno šokiran. Smjesta me užasno zapeče savjest. Čaša mi je izbijena iz ruke dovoljno snažno da odleti na drugi kraj kuhinje i postoji samo jedno objašnjenje zašto se to dogodilo.

Willow je vidjela što sam radio i to ju je očito uzrujalo.

Konačno mi dopre do mozga koliko je ozbiljno to što sam se spremao učiniti. Podignem pogled prema stropu i prijeđem dlanovima preko lica.

Gdje mi je bila pamet?

Izađem iz kuhinje i vratim se gore u sobu, stideći se jer je Willow vidjela što sam učinio. Stideći se što sam uopće pomislio uvaliti Layli njezin lijek kako bi brže zaspala.

Smjesta me prođe volja za razgovorom s Willow, a zamijeni je gomila srama. Otvorim vrata spavaće sobe točno u trenutku kada Layla izađe iz kupaonice omotana u ručnik. Pokaže prema podu blizu mojih nogu. „Dobaci mi svoju majicu.”

Uhvati majicu i navuče je preko glave, i pritom ispusti ručnik. Rub majice doseže joj do polovice bedara, i ja se zamislim nad činjenicom da joj je moja odjeća toliko velika. Layla je sitna i vrlo vjerojatno pothranjena sad kad gotovo ništa ne jede, a ja sam joj namjeravao uvaliti tabletu za spavanje, i to pomiješanu s još alkohola, ne znajući kako će to djelovati na nju. Pogotovo ako bi uz to popila svoju uobičajenu večernju tabletu.

Ovo nisam ja.

Ovijem ruke oko Layle i privučeni je k sebi, ispričavajući joj se u sebi zbog nečega što nikad ne bih priznao da sam zamalo učinio. Zatvorim oči i zagnjurim lice u njene vlažne uvojke. „Volim te.”

„I ja tebe volim”, kaže ona. Moja koža prigušuje njene riječi.

Dugo je tako držim u zagrljaju. Nekoliko minuta, kao da će me to nekim čudom osloboditi krivnje.

To se naravno ne dogodi. Krivnja se samo pojača.

Layla zijevne na mojim prsima, a onda se odmakne od mene. „Tako sam umorna”, kaže. „Mislim da sam previše popila. Idem u krevet.”

„I ja”, kažem. Layla ostavi moju majicu na sebi i uvuče se ispod popluna. Ja skinem traperice i navučem donji dio trenirke. Inače spavam u boksericama, no ne znam hoće li se Willow večeras pojaviti. Želim biti spreman ako se to dogodi.

Nisam bio umoran kad sam legao pokraj nje i premda je prošlo sat vremena otkako smo se uvukli u krevet, i dalje nisam umoran. Nisam čak ni zatvorio oči. Promatram Laylu dok spava, čekajući da Willow preuzme njeno tijelo, no još to nije učinila.

Možda se ljuti na mene. Ili možda mora čekati da Layla dublje zaspi. Ne znam. Nisu mi poznata ta pravila. Ne znam ni *postoje* li pravila.

Želim opravdati svoje postupke Willow, no ne mogu to učiniti ako ne uđe u Laylu, i ne mogu to učiniti odavde jer mi treba laptop da komuniciram s njom.

Polako se izvučem iz kreveta, pazeći da ne probudim Laylu, pa pođem dolje, prema kuhinji.

Zastanem na vratima, šokiran onime što vidim. Točnije, onime što *ne* vidim.

Nema ni traga onoga što se ranije dogodilo. Proliveno vino je obrisano. Krhotine stakla su nestale. Kao da se ništa nije dogodilo.

Priđem kanti za smeće i podignem poklopac. Na samom vrhu nalaze se komadići stakla kojih je prije sat vremena bilo po cijelome podu.

Willow je sve počistila dok sam ja bio gore s Laylom.

Sjednem za kuhinjski stol, no ne otvorim laptop. Prvo otvorim aplikaciju na svojem mobitelu, spojenu s nadzornom kamerom. Odvrtim snimku unatrag i gledam kako čaša sama izlijeće iz moje ruke. Premotam brzo naprijed i otprilike

deset minuta nakon što sam večeras otišao u sobu, video prikaže kako se poklopac smeća podiže sam od sebe.

Opčinjeno gledam kako nevidljiva sila polako čisti kuhinju. Mrlje od vina nestaju. Komadići stakla miču se po podu prema kanti za smeće. Na kraju se poklopac kante spusti i u kuhinji više nema ni traga razbijenog stakla.

Zatvorim aplikaciju i spustim mobitel na stol zaslonom prema dolje.

Dan nakon što smo stigli ovamo prestao sam pokušavati shvatiti svijet koji me okružuje. Gledanje video snimke duha koji čisti kuhinju više me uopće ne uznemiruje. Barem u ovom okružju.

Ne znam što to govori o meni.

Baš kao što ne znam što o meni govori činjenica da sam zamalo uvalio Layli tabletu za spavanje bez njezina znanja.

Možda mi ova kuća pomućuje razum. Mrsi konce moje moralnosti.

Ne znam ni odakle započeti razgovor s Willow. *Kako* ga započeti? Trebam li se ispričati? Ne želim da me Willow doživljava kao tipa koji je u stanju drogirati svoju curu, ali... to je upravo ono što sam se spremao učiniti prije nego što me spriječila u tome.

Ne znam je li Willowino ponašanje bilo nesebično ili sebično, no ja definitivno nemam pravo suditi o tome, s obzirom na to da je moje ponašanje bilo potpuno sebično.

Začujem zvuk otvaranja vrata naše spavaće sobe.

Kralježnica mi se ukruti, smjesta ustanem sa stolice. Ne znam tko to upravo silazi niz stube, Layla ili Willow, no u čije god oči uskoro pogledam, bit će me jednako sram.

Odjednom ne znam kako se ponašati prirodno ni što da radim s rukama. Uхватim se za pult iza sebe i naslonim se na njega pa se zapiljim u vrata.

Ona skrene prema kuhinji. Odmah mi je jasno da se radi o Willow. Navukla je par Laylinih kratkih hlača i još ima na sebi moju majicu. Znam da je to Willow prema načinu na koji me gleda - kao da sam joj dužan štošta objasniti.

„Oprosti”, smjesta kažem.

Ona podigne ruku pa izvuče stolicu i sjedne. „Ne još. Jako je pijana; moram malo sjesti.” Prekrije lice dlanovima. „Možeš li mi natočiti čašu vode?”

Okrenem se i izvadim čašu iz ormarića. Napunim je ledom i vodom, pa je pružim Willow i sjednem za stol. Ona iskapi vodu i spusti čašu na stol ispred sebe.

Na trenutak šutke zuri u čašu, držeći je čvrsto objema rukama. „Što je ono bilo?”

„Što je bilo što?” upitam, ne shvaćajući pitanje.

Ona usmjeri pogled na moje lice. „Kakvu si joj tabletu ubacio u vino?”

Vilica mi se trzne. Zavalim se u stolicu i prekrižim ruke na prsima. „Ambien. Tabletu za spavanje. Ja ne... nisam to nikad prije učinio. Jednostavno nisam mogao dočekati da zaspi.”

„Zašto? Da bi razgovarao sa mnom?”

Kimnem glavom.

„Leeds, to je opasno. Layla je bila pijana. Što bi se dogodilo da je popila još jednu tabletu povrh te koju si joj već dao?”

Nagnem se naprijed, provlačeći ruku kroz kosu. Uхватim se za šiju i glasno izdahnem. „Znam. Nisam uopće razmišljao. Bila je to impulzivna odluka.”

„Ako te potreba za razgovaranjem sa mnom nagoni na tako impulzivno ponašanje, nisam sigurna da bismo trebali nastaviti s ovim.”

Osjetim stezanje u prsima od pomisli da će Willow prestati razgovarati sa mnom. Imam još tako puno pitanja. „Nikada ne bih namjerno naudio Layli. To se više neće ponoviti.”

Willowin pogled traži istinu u mojim očima. Očito joj je to što vidi u njima prihvatljivo, jer kimne glavom i kaže: „Dobro.” Potom se nagne naprijed i pritisne dlan na svoj trbuh koji krali. „Jede li ona ikada? *Kriste*. Neprestano umire od gladi.”

Ustanem sjetivši se tacosa. „Donio sam ti tacose.” Izvadim kutiju s hranom iz hladnjaka. Tražio sam da mi priloge i meso zapakiraju odvojeno od tortilja, da ih lakše podgrijemo i serviramo. „Layla je pojela samo jedan taco u restoranu, no to je vjerojatno zato što je popila četiri margarite.” Dok podgrijavam hranu, Willow i dalje sjedi za stolom. „Što želiš piti?”

„Može još malo vode. Mislim da njeno tijelo trenutačno ne može podnijeti ništa jače od toga.”

Natočim joj još vode u čašu, a onda joj složim tacose. Kad ih stavim ispred nje, oči joj praktički blistaju. Uzme jedan taco u ruku i odgrize zalogaj.

„Jebote”, kaže punim ustima. „Ovo je tako dobro.” Smiješno mi je koliko su očite razlike u načinu na koji Layla i Willow jedu hranu, iako se radi o istom tijelu. „Je li te Layla pitala zašto si tražio tacose za doma?”

„Jednostavno sam joj rekao da nije dovoljno jela.” Nagnem glavu u stranu zamislivši se nad Willowinim pitanjem. „Ti imaš Laylina sjećanja kad si u njenom tijelu, točno? Zar se sjećaš naše večere, iako nisi bila ondje?”

Willow dohvati ubrus i obriše usta. Otpije gutljaj vode. „Sigurna sam da bih se mogla sjetiti, no to mi predstavlja preveliki napor. Layline misli su vrlo... kaotične. Nastojim se držati podalje od njenog mozga kad sam u njoj.”

„Kako ti to uspijeva?”

Willow se malo nagne naprijed i spusti glas kao da bi nas netko mogao čuti. „To je kao kad čitaš knjigu. Ponekad pročitaš cijelu stranicu i na kraju shvatiš kako nisi ništa zapamtio jer su ti misli bile negdje drugdje. Tako se osjećam kad

sam u njenoj glavi. Ako želim, mogu se jače fokusirati i doći do svih informacija. No radije bih ostala dekoncentrirana.” Podigne čašu i iskapi ostatak vode. „Njena glava ponekad nije zabavno mjesto za boravak.”

„Kako to misliš?”

Willow slegne ramenima. „Ne mislim pod time ništa negativno. Svi imamo misli koje nikada ne bismo izgovorili naglas. Čudno je biti u stanju vidjeti te misli i zato ih radije ne gledam. Mislim na druge stvari kad sam u njoj.”

Želim je pitati koje su neke od Laylinih neizgovorenih istina, ali to ne učinim. Mislim da sam danas prevršio svaku mjeru s onom tabletom Ambiena. Da ne spominjem mjeru koju sam upravo prevršio - dopuštajući da Willow koristi Laylino tijelo kako bi mogla jesti tacose. Tacosi mogu biti isprika za mnogo loših odluka, ali nisam siguran da mogu opravdati zaposjedanje tijela.

„Možemo li ići plivati?” upita Willow.

Zatečen sam njenim pitanjem. „Želiš izaći iz kuće? Mislio sam da ne možeš.”

„Nikad to nisam rekla”, kaže ona. „Rekla sam da nikad nisam napustila ovaj posjed. Pomisao na to me uznemiruje, no otkad znam za sebe maštam da mogu plivati u bazenu.”

Ne znam što sam večeras očekivao, ali svakako nisam očekivao da će Willow izraziti želju za plivanjem u bazenu. No voda je zagrijana, pa zašto ne? „Može”, kažem, odobrovoljen ovim preokretom. „Idemo plivati.” Pojela je dva tacosa i ostavila jedan na tanjuru, ali ga odgurne od sebe kao da je sita. Uzmem tanjur i bacim hranu u smeće. „Layla ima gore nekoliko kupaćih kostima.” Odložim tanjur na kuhinjski pult, pa pođem u spavaću sobu, a Willow me slijedi.

Otvorim treću ladicu i izvučem par kupaćih gaća za sebe. Layla je ponijela dva kupaća kostima, no iako smo često u bazenu, još nije odjenula nijedan. „Koji želiš? Crveni ili crni?”

„Svejedno mi je”, kaže Willow.

Pružim joj crni kostim jer nije toliko oskudan kao crveni. To doduše nije bitno - ionako sam već vidio sve na njoj. I dirao.

Ali jest bitno. Ona nije Layla pa mislim da ne bih smio gledati njeno tijelo na jednak način kao kad Willow nije u njemu.

Willow se presvlači u kupaonici dok se ja presvlačim u sobi. Izađe iz kupaonice noseći dva ručnika. Pogled mi i protiv moje volje odluta niz njeno tijelo - no teško je ne biti fasciniran činjenicom da ovo nije njeno tijelo, a opet mu nekako daje svoj pečat. Koraci su joj dulji, leđa uspravnija dok hoda. Čak i glavu drži drukčije.

Kad nam se oči susretnu, smjesti se nelagodno nakašljem i odvratim pogled. „Spremna?”

Izađem iz sobe, hodam niz stube i nastavim dalje prema bazenu izbjegavajući joj ponovno pogledati u oči.

Čim stignem do bazena, skočim u dublji dio, u nadi da će mi osvježavajuća voda preusmjeriti fokus. Neko vrijeme ostanem pod vodom, dovoljno dugo da vidim kako Willow uranja stopala u vodu.

Noge joj vise s ruba dubljeg dijela bazena. Izronim iz vode i ugledam je kako sjedi blizu mjesta na kojem sam sjedio kad sam prvi put razgovarao s Laylom.

Tada sam još mislio da je najgore u životu to što sviram bas u umjereno popularnom bendu koji ne mogu podnijeti.

Otad se mnogo toga dogodilo. Promijenio sam se kao osoba u svakom pogledu. *To se obično dogodi kad si prisiljen oduzeti život drugoj osobi.*

Ne dopuštam si razmišljati puno o tome. Učinio sam što sam morao učiniti, no to svejedno umanjuje krivnju, koliko god bilo opravdano.

Opet potonem ispod površine vode, ljut na samog sebe jer sam se vratio mislima u tu noć. Ne želim razmišljati o tome. Ne želim sada ni o čemu razmišljati. Želim samo da Willow uživa u mogućnosti da prvi put osjeti vodu.

Odgurnem se s dna bazena i izronim na površinu. Ona još sjedi na istom mjestu i zuri u vodu oko svojih gležnjeva. „Hoćeš li ući?” upitam je.

Ona pogleda u mene i kimne glavom. „Da, ali malo se bojim. Što ako ne znam plivati?”

„Postoji samo jedan način da to saznaš.” Doplivam do nje i pružim joj ruku. „Hajde. Pomoći ću ti.”

Willow malo oklijeva, pa prihvati moju ruku. Polako uđe u vodu i potone do brade, a onda vrisne i drugom se rukom čvrsto uhvati za moje rame. Počne micati noge kako bi se održala na površini, ali je previše uplašena da bi me pustila.

No nasmijana je, pa znam da se zapravo ne boji. Ovo je jednostavno novo za nju. Pusti moje rame i počne pomicati ruku, ali me i dalje drži za drugu.

„Možeš li?” upitam.

Ona kimne, i slučajno proguta malo vode dok jedva održava glavu iznad površine. Ispljune je i kaže: „Mislim da mogu.” Zadihana je, ali i ushićena. Osjećam se kao da gledam dijete koje prvi put pokušava plivati. Pustim joj ruku, ali ostanem blizu nje. Kad ne potone istog časa, uzbuđeno raširi oči. „Uspjela sam!” uzvikne. „Plivam!”

Njezin ponos me nasmije. Willow raširi ruke ispred sebe i razdvoji njima vodu. Možda je plivanje prirodni nagon, čak i za duhove, ali ona se odgurne od zida i dopliva sama psećim stilom do sredine bazena. Okrene se i dopliva natrag. Brzo se ufurala, što znači da je ovo već radila.

„To je kao vožnja bicikla”, kažem.

Ona se nasmije. „Ne bih znala. Ni to nikad nisam radila.”

„Vjerojatno jesi - samo se ne sjećaš da si prije bila živa.”

Moje riječi joj izbrišu osmijeh s usana.

Ostane na istom mjestu pomičući ruke i noge da se održi na površini. „Stvarno misliš da sam umrla?”

Pita me znatiželjnim tonom, ne zvuči uvrijeđeno. „Ako su teorije o duhovima točne, mislim da si možda imala život prije ovoga. Samo ga se ne sjećaš.”

Ona me promatra na trenutak, a onda otpлива do ruba bazena i uhvati se za njega. „Misliš li da sam stereotipni duh, zaglavljen između smrti i zagrobnog života?”

„Ne znam zašto bi inače bila ovdje. Što ti misliš?” upitam je. „Ne znam. Zapravo nisam uopće razmišljala o tome prije nego što si se ti pojavio ovdje i počeo pokušavati odgonetnuti što sam.”

„Je li ti žao što sam se pojavio?”

Ona ne odgovori na to pitanje.

Umjesto toga, odvрати pogled od mene i nasloni leđa na betonski rub. Zabaci glavu i zagleda se u zvijezde. „Pomalo se bojim otkriti zašto sam tu. Zato nikad nisam napustila ovaj posjed i krenula u potragu za odgovorima, ili potražila druge poput sebe. Što ako sam zaglavila između života i smrti?” Njene oči ponovno potraže moje, ali ovaj put izgleda uplašeno kad nam se pogledi susretnu. „Što ako pronađem odgovore, i onda sve prestane?”

„I onda što prestane?”

„Ovo. *Ja*. Što ako pronađem izlaz iz svoje razine postojanja i otkrijem da nakon toga nema ničega? Što ako jednostavno... nestanem? Zauvijek.”

„Bi li te to rastužilo?” upitam. „Prema tvom opisu, to je žalosna razina postojanja.”

Ona zuri u mene nekoliko dugih trenutaka, a onda kaže: „Bila je žalosna.” Pa potone ispod površine vode čim to izgovori.

Njezin odgovor je bio bremenitiji nego što sam očekivao.

Kad izroni, bliže je meni. Znatiželjno promatra moje rame, pa posegne rukom prema njemu i dotakne ga. „Ovdje si upucan?”

„Da.” Osjećam se čudno dok Willow dodiruje moj ožiljak. Layla ga nikad nije dotakla. Niti jednom. Kad god vodimo ljubav, namjerno prelazi rukama oko njega, blizu njega, no nikad ga ne dotakne. Uvijek sam se pitao je li to zato što taj ožiljak budi u njoj ružna sjećanja ili se jednostavno boji da će me povrijediti ako ga dotakne.

„Tko te upuca?”

„Sable. Ona ista djevojka koja je pucala u Laylu.” Podignem njenu ruku i prinesem je ožiljku na Laylinjoj glavi. „Osjećaš ovo?” Willow dotakne Laylin ožiljak, prelazeći vrhovima prstiju preko njega. Zatim vrati ruku na moje rame i prijeđe mi prstom preko ožiljka.

„Tvoj djeluje zacijeljeno. Njezin ne.”

„Često prčka po njemu”, kažem.

„Zašto?”

„Ne znam. Ti si u njenoj glavi. Ti reci meni.”

Ona zuri u mene nekoliko trenutaka pa pomislim da možda upravo kopa po Laylinim sjećanjima. Želim je pitati čega se Layla sjeća, no ne želim iskoristiti Willow da zavirim u Laylin um bez njezine dozvole. Već je dovoljno pogrešno ovo što radimo Laylinom tijelu.

Willow otpliva natrag do ruba bazena i nasloni se na njega. Spusti bradu na ruke i zapilji se preko dvorišta. Doplivam do nje i učinim to isto. Gledam u nju, ali ona ne gleda u mene. Ne znam što je vidjela u Laylinoj glavi - i je li uopće išta vidjela - no njena me šutnja počinje uznemiravati.

Ona nasloni obraz na ruku i pogleda u mene. „U ovom se bazenu zaljubila u tebe.”

„Je li?”

Willow kimne glavom, no ne poprati to smiješkom niti toplim pogledom dok se prisjeća tih trenutaka. Samo prošapće: „Da”, a onda okrene glavu od mene. Položi drugi obraz na ruku i zagleda se u drugu stranu. Plivajući je zaobiđem, jer želim vidjeti izraz njezina lica. Kad nam se pogledi spoje, oči su joj vlažne od suza.

„Što je?”

Ona se posramljeno nasmije, pa obriše suze. „Samo sam zbunjena. Kad sam u njoj, osjećam njezine emocije. Pretpostavljam da je sada tužna.”

„Kako znaš da to nisu tvoje suze?”

Willow me promatra stoičkog izraza lica. „Imaš pravo, ne znam.” Potone ispod površine, a kad izroni, briše sve brojnije suze pomiješane s vodom.

U meni se bore konfliktni osjećaji.

Willow je u Laylinu tijelu, a ako je Layla sada tužna, želim je utješiti. Privući je k sebi i poljupcima joj odagnati bol.

Ali ona nije Layla pa se osjećam prazno jer ju želim utješiti, a znam da ne smijem. Taj osjećaj pomalo podsjeća na čežnju i to mi se nimalo ne sviđa. Ovo polako postaje sve zbrkanije.

„Trebali bismo se vratiti unutra”, kažem. „Moram oprati i osušiti Laylin kupaći kostim prije nego što odem spavati, kako ne bi opazila da je korišten.”

Willow pristane, iako djeluje kao da još želi plivati. Otpliva do ruba bazena i izađe iz vode. Dohvati ručnik i omota se njime, okrenuvši mi leđa. Zatim se uputi prema kući i nijednom se ne osvrne da provjeri jesam li krenuo za njom. Ja sam još nasred bazena i gledam kako se vrata zatvaraju kad uđe u kuću.

Duboko uzdahnem pa potonem na dno bazena držeći dah sve dok mogu.

Kad se vratim u spavaću sobu, Willow nosi moju majicu, ali je skinula kratke hlače. Zatvorim vrata i nakratko zadržim pogled na njenim bedrima.

„Vratila sam njene hlačice u ladicu gdje sam ih pronašla”, kaže Willow. „Ne želim da se pita kako se probudila u nečemu što nije imala na sebi kad je zaspala.”

„U redu je”, kažem. „Gdje je kupaći kostim?”

Ona pokaže prema kupaonici. „Objesila sam ga na vrata tuš kabine.”

Krenem prema kupaonici, no zastanem prije nego što uđem. Nisam siguran da je Willow spremna napustiti Laylino tijelo. „Želiš gledati televiziju dok se tuširam?”

Ona kimne glavom pa dohvatim daljinski i uključim televizor ispred kreveta. Zatim bacim daljinski na krevet i uđem u kupaonicu.

Dugo se tuširam - ne zato što pokušavam izbjegavati Willow, nego zato što mi treba vremena da razbistrim glavu. Sve mi se ovo čini pogrešnim, ali kako se ispravno komunicira s duhom? Pa ne postoji priručnik za to, ili ljudi koji bi mogli reći je li ovo što radim moralno iskvareno.

Koga bih mogao pitati? Psihijatar bi mi rekao da sam šizofreničan. Svaki bi me liječnik poslao k psihijatru. Moja majka bi mi rekla da mi se od stresa zbog svega što se dogodilo pomutilo u glavi i preklinjala me da se vratim doma.

Layla bi me vjerojatno ostavila kad bi znala što se zbiva dok spava. Tko ne bi? Da mi kaže da dopušta nekakvom duhu iz druge dimenzije da zaposjeda moje tijelo kako bi popunila golemu rupu u svojem životu, strpao bih je u ludnicu i pobjegao glavom bez obzira.

Ne postoji nijedna osoba s kojom bih mogao razgovarati o ovome.

Ali to također znači da mi nitko ne može reći kako je ovo što činim moralno neispravno.

Sad je već prošla ponoć, i ne da mi se čekati da perilica odvrta cijeli program samo zbog jednog kupaćeg kostima, pa ga operem u umivaoniku i odnesem ga dolje da ga ubacim u sušilicu. Kad sam već u prizemlju, ubacim vrećicu kokica u mikrovalnu.

Willow sjedi u krevetu, napola prekrivena dekom, pa joj priđem i donesem kokice i još jednu čašu vode. Djeluje oduševljeno kad ih ugleda. Uspravi se i posegne za zdjelom i prije nego što sjednem na krevet.

„Što to gledaš?” upitam.

Ona ubaci tri kokice u usta. „*Duha*.” Ja podignem obrvu, na što se ona nasmije. „Znam. Ja sam duh i gledam film koji se zove *Duh*. Kakva ironija.”

„Nisam ga gledao.”

Ona razrogači oči. „Nikad nisi gledao ovaj film?”

Slegnem ramenima i zgrabim šakom u kokice. „Izašao je prije mogeg rođenja.” Moj komentar me potakne da se zapitam je li to možda neki trag. Ako

je Willow već vidjela taj film, koliko je dugo u ovoj kući i gleda televiziju dok nema nikoga u blizini? „Što misliš, koliko imaš godina?”

„Već sam ti rekla da ne znam. Zašto?”

„Djeluješ mlado. Zbog načina na koji govoriš. I znaš se služiti računalom. A onda reagiraš kao da je suludo što nisam gledao film koji je izašao prije trideset godina.”

Willow se nasmije. „Ne bih rekla da je to trag. Ovaj film je neka vrsta inicijacije; praktički svi živi su ga gledali. Svi osim tebe. Čak sam ga i ja gledala, a ja zapravo uopće ne postojim.”

„Prestani to govoriti.”

„Što?”

„Da ne postojiš. Rekla si to barem triput otkako se znamo.”

„Ti govoriš da sam *mrtva*, zašto bi ovo bilo gore od toga?” Ubaci još kokica u usta i nasloni se na uzglavlje, ponovno fokusirana na film. Neko vrijeme ga gledam s njom, no moram prokomentirati ironiju naše situacije.

„Ovo je tako uvrnuto”, kažem.

„Film? Ili gledanje filma koji se zove *Duh* s pravim duhom?”

„Sve to.”

Ona podigne obrvu. „Znaš što bi bilo još uvrnutije?”

„Što?”

„Kad bi se pojavio još jedan duh”, kaže cereći se. „Onda bi duh gledao duha kako u tuđem tijelu gleda *Duha*”

Na trenutak je proučavam pa dohvatim pregršt kokica i bacim joj ih u lice. „Baš si čudna.”

Njena su majica i kosa pune kokica. Uzme jednu s majice i pojede je. Ja se zavalim i zapiljim se u televiziju, jer se u meni počinju buditi nekakvi osjećaji dok gledam u nju. S Laylom bih se nasmijao i poljubio je kad bi rekla nešto što mi je smiješno.

Ponekad zaboravim da Willow nije Layla dok je u njezinu tijelu.

Ne mogu se ponašati prema njoj kao što se ponašam prema Layli. No moja instinktivna reakcija jest da je uhvatim za ruku, ili da je poljubim. A onda se sjetim da to nije djevojka u koju sam zaljubljen, i to je vrlo zbunjujuće.

Možda se više ne bih trebao dovoditi u ovakve situacije. Intimne situacije kad sjedim s njom na krevetu u našoj spavaćoj sobi. Takve situacije sve opasno zakompliciraju.

Pustim Willow da pogleda film do kraja, ali ja siđem u prizemlje provjeriti sušilicu. Kupaći kostim je gotovo suh, pa namjestim još pet minuta sušenja i odem u kuhinju. Sjednem za stol i otvorim laptop te odem ravno na paranormalni forum.

Zanima me je li još tko napisao nešto što bi mi možda pomoglo shvatiti zašto je Willow ovdje.

Nisam obavijestio članove foruma da doista jesam razgovarao s duhom. I definitivno nisam podijelio s njima novost da komuniciram s Willow preko Layle. To mi se činilo previše nevjerojatnim, čak i za forum o nadnaravnim pojavama.

U gornjem desnom kutu ekrana ugledam obavijest o privatnoj poruci. Otvorim inbox foruma i kliknem na nepročitanu poruku člana po imenu Razotkrivanje D.D.

Jeste li uspjeli komunicirati sa svojim duhom?

Ne odgovorim na njegovu poruku. Nisam siguran da bi mi itko vjerovao kad bih rekao istinu. Izbrišem poruku i sad mi je inbox opet prazan, a onda začujem zvuk otvaranja prozorčića za čavrljanje u lijevom kutu ekrana. Obraća mi se taj isti član foruma.

Nestrpljivo čekam novosti. Vaš post me zaintrigirao.

Poruka je napisana uživo, upravo se pojavila u prozorčiću za čavrljanje. Pomaknem miša prema znaku X da zatvorim prozorčić, ali to ne učinim. Na ovom forumu sam ionako anonimn; ne može mi se ništa dogoditi ako odgovorim ovom tipu. Natipkam:

Recimo samo da više nisam skeptik.

Smjesta kliknem „pošalji” i vidim da lik nešto piše. Gledam u prozorčić za čavrljanje dok se ne pojavi njegova sljedeća poruka.

Znači, komunicirali ste?

Da.

I još ste u toj kući? Ili ste otišli?

Još sam tu.

Postoji li neki razlog zašto ste odlučili ostati? Većina ljudi bi pobjegla kad bi se našla u vašoj situaciji.

Ne čini se opasnom.

Nadajmo se da nije. Duhovi uglavnom nisu opasni.

Na trenutak zurim u tu zadnju rečenicu. Ova osoba nimalo ne oklijeva dok razgovara sa mnom. Što ako je taj netko imao slično iskustvo? Natipkam još jednu poruku:

Ona se ne sjeća svojeg života. Ne znam kako joj pomoći.

Nisam siguran ni da želi pomoć.

Duhovi nisu u stanju zadržati konkretna sjećanja. Samo osjećaje, tako da to nije neuobičajeno. No činjenica da nema potrebu saznati istinu mogla bi indicirati da je relativno nedavno postala duh. S vremenom se to promijeni i obično su kasnije više nego spremni prijeći na sljedeću razinu postojanja, jer u njihovoj nije nimalo ugodno.

Pročitam taj odgovor želeći vjerovati da ova osoba zna što govori, ali ovo je internet. Postoji velika vjerojatnost da se moj sugovornik upravo smije mojoj naivnosti.

Volio bih pomoći vašem duhu da pronađe odgovore.

Ja se time profesionalno bavim.

Počnem tipkati odgovor, no prsti mi se zaustave na tipkovnici. Kako bi mi ova osoba mogla pomoći a da joj ja pritom ne otkrijem osobne informacije, na primjer gdje se taj duh nalazi i kako da stupi u kontakt sa mnom? Ne mogu reći potpunom strancu tko sam. Čuvanje privatnog života je dragocjeno i krhko, tu sam lekciju naučio na najteži mogući način.

Cijelo mi se tijelo trzne kad se sušilica oglasi zujanjem. Brzo zatvorim laptop, odem po Laylin kupaci kostim i krenem natrag u spavaću sobu.

Willow zuri u televiziju dok ide odjavna špica, očiju punih suza. Ne odvoji pogled od ekrana čak ni kada zatvorim vrata za sobom. Spremim Laylin kostim u ladicu i uzmem praznu zdjelu za kokice iz Willowina krila. Ona napokon prestane buljiti u TV i prati me pogledom dok odlažem zdjelu na svoj noćni ormarić. „Kraj je tako grozan”, promrmlja. „Svaki put zaboravim koliko ovaj film ima ružan završetak.”

„Kako završi?”

„On pronađe unutarnji mir i ode u raj”, nadureno kaže Willow.

Nasmijem se jer ne shvaćam zašto je to ružan kraj. „Ako postoji raj, ne bi li duh želio ondje završiti?”

Ona bijesno mahne rukom prema televizoru. „A Molly? Ona je sada sama. Mora provesti ostatak života znajući da se njezin muž ludo provodi u vječnosti dok ona i dalje mora raditi i plaćati račune i... *živjeti*.”

Willow izgovori riječ *živjeti* kao da je to nešto grozno. Sjednem na krevet. „Da provjerim jesam li dobro shvatio. Tebi je žao ljudskog bića? Ne duha?”

„*Naravno* da mi je žao ljudskog bića. Ideš, kakav *sjajan završetak*, duh postane još duhovniji duh”, kaže sarkastično. „Velika stvar, znali smo da je mrtav jer se to dogodilo na početku filma. No što to znači za *nju*. Dobila je potvrdu da je mrtav, a onda je dobila još *jednu* potvrdu da je mrtav. Što je u tome romantično? Morala ga je *dvaput* oplakivati! Ovo je najgori film koji sam ikad gledala.”

„Mislio sam da si ga već gledala.”

„Jesam, ali ne dok sam bila u tijelu sa srcem koje može bit slomljeno i suzama koje mogu teći. Nisam osjećala sve ovo kad sam ga prije gledala. Ovo je *grozno*.” Willow padne kao vreća na krevet i zagrlji Laylin jastuk. „Ne sviđaju mi se svi ti osjećaji.”

Usmjerim daljinski prema televizoru i isključim ga. Soba utone u mrak. Odložim daljinski na noćni ormarić pa legnem u krevet i pokrijem se poplunom. Willow se okrene prema meni, brade naslonjene na stisnute šake. „Patrick Swayze je umro, zar ne? U pravom životu?”

„Aha.”

„Misliš da je on sada pravi duh? Misliš da bi mogao biti poput mene?”

„Možda. Ali ti nikad nisi napustila ovaj posjed pa ne možeš znati čega sve ima vani. *Koga* sve ima.”

Ona se naceri. „Radi Patricka Swayzeja bih napustila ovaj posjed.”

„Možda bi to trebala učiniti. Otići odavde. Putovati. Ići vidjeti ima li ostalih poput tebe.”

„Ali imam osjećaj da moram ostati ovdje.”

„Zašto?”

Ona slegne ramenima. „Jednostavno sam oduvijek imala taj osjećaj. Sigurno postoji neki razlog zašto sam ovdje, u ovoj kući na osami Bogu iza nogu.”

„Možda si živjela ovdje. Možda si tu umrla.”

Ona se nakratko zamisli. „Ali nemam osjećaj da je ovo bio moj dom. Doduše, vjerojatno nigdje ne bih imala taj osjećaj.”

„Što ako postoji način da saznaš odakle si? I tko si. Bi li pristala na to?”

Obrve joj se naberu. „Kako to misliš? Uz pomoć privatnog istražitelja?”

„Tako nešto. Možda znam jednog tipa.”

Ona se nasmije. „*Znaš* jednog tipa.” Zakoluta očima kao da je to posve nezamislivo. Ali, iskreno, meni više ništa nije nezamislivo. Willow prekrije usta rukom i zijevne. „Layla je jako umorna. Sutra će se probuditi mamurna.”

„Hoćemo li se vidjeti sutra navečer? Želim nastaviti ovaj razgovor, želim ti pomoći pronaći odgovore.”

Willow namjesti jastuk ispod svoje glave. „Leeds, meni zapravo ne treba pomoć. Kad god to spomeneš, zvučiš mi kao dr. Kevorkian.”

Zbunjeno se nasmijem. „Kao *tko*?”

„Kako bi se osjećao kad bih ti rekla da trebaš napustiti *svoju* razinu postojanja? To je kao da me potičeš na samoubojstvo.”

Ideš.

Preokrenem se na leđa i spojim ruke na prsima. „Nisam razmišljao o tome iz tvoje perspektive. Oprosti što stalno to spominjem.”

„U redu je”, kaže ona. „I ne tvrdim da kategorički odbijam tražiti odgovore, možda ću jednog dana to učiniti. Samo nisam sigurna jesam li već spremna na taj korak. Trenutačno samo želim uživati u ovih preostalih tjedan dana druženja s tobom.”

Ne pogledam u nju, ali osjećam da zuri u mene. Ona uživa u druženju sa mnom. To nije neprimjerena izjava, ali reakcija koju te riječi izazovu u mojim grudima graniči s neprimjerenim.

Ne odgovorim joj ništa. U tim trenucima tišine koja zavlada među nama najviše osjećam krivnju.

U tišini se uvijek događaju pogreške.

Preokrenem se na drugu stranu i zatvorim oči. „Laku noć, Willow.”

ISPITIVANJE

Istražitelj zaustavi snimanje.

Zabacim glavu u nelagodi zbog smjera u kojem je ovaj razgovor krenuo. Želim biti iskren prema njemu, no istina koja će uskoro izaći na vidjelo neće me prikazati u pozitivnom svjetlu.

Ništa što ću večeras izgovoriti neće me prikazati u pozitivnom svjetlu.

„Imate li zahod koji smijem koristiti?” upita.

Pokažem prema hodniku. „Treća vrata s vaše desne strane.”

On ustane i napusti kuhinju. Volio bih provjeriti kako je Layla, no gore je napokon tiho. Nadam se da će neko vrijeme ostati tako. Otvorim laptop da vidim je li Willow s nama u prostoriji.

„Jesi tu?” upitam je.

Gurnem laptop prema praznom mjestu pokraj mene, i ona smjesta utipka odgovor.

Da.

„Što misliš o ovome?”

Nisam bila dolje cijelo vrijeme jer sam htjela da Layla zaspi, tako da nisam čula kompletan razgovor. Ne znam što si mu sve rekao ni što je on predložio.

„Rekao sam mu gotovo sve, ali on zasad samo sluša.”

Gotovo sve? Što si mu prešutio?

Zakolutam glavom, pa je spustim na ruke. „Nisam mu rekao sve što se dogodilo one noći kad smo Layla i ja upucani.”

Leeds...

„Znam. Reći ću mu u nekom trenutku. Samo sam...”

Tip se vrati u kuhinju pa brzo zašutim i ne dovršim rečenicu. Pažljivo me promatra dok ponovno zauzima svoje mjesto za stolom. „Jeste li to upravo razgovarali s Willow?”

Kimnem.

„Kako?”

„Preko laptopa. Ja joj se obraćam naglas, a ona mi odgovara koristeći računalo.”

On zamišljeno zuri u mene. „Fascinantno”, kaže.

Okrenem laptop prema njemu. „Želite vidjeti kako to radi?”

On odmahne glavom. „Ne moram vidjeti, vjerujem vam.” Nagne se naprijed i pritisne gumb za snimanje. „Onda, što se dogodilo sutradan ujutro?”

Poglavlje 13

Probudi me miris pečenih jaja. Preokrenem se na drugu stranu, no Layla nije u krevetu. Pokraj njezina jastuka ugledam jednu kokicu. Brzo je zgrabim, odnesem je u kupaonicu i bacim u kantu za smeće.

Operem zube i uputim se dolje, ne znajući što očekivati. Layla više praktički uopće ne kuha, ali *netko* kuha.

Kad uđem u kuhinju, još je odjevena u majicu u kojoj je Willow sinoć legla u krevet, no nisam siguran da ovo nije Willow.

Sada prvi put ne znam tko je ispred mene. Je li se Willow probudila kao Layla?

Šutke je promatram s vrata. *Bi li se Willow pretvarala da je Layla jer me želi obmanuti?*

Smjesta me zapeče savjest što sam uopće pomislio takvo što. Willow je zaštitnički nastrojena prema Layli. Sinoć mi je izbila čašu vina iz ruke. Sumnjam da bi učinila nešto prijetrovno sad kad znam da postoji.

Čim podigne pogled sa štednjaka i vidim joj oči, znam da je ovo Layla. Zvuči nerazbuđeno kad promrmlja: „Dobro jutro.” Kapci su joj teški i napola spuštteni. Djeluje umorno. Mamurno.

Priđem joj i poljubim je u obraz. „Jutro.” Pogledam u tavu, gdje miješa vilicom kajganu.

„Želiš malo?” upita. „Pročitala sam da jaja pomažu ublažiti mamurluk.”

„Ne, nisam gladan.” Natočim si kavu u šalicu i naslonim se na pult promatrajući Laylu. Zanima me sjeća li se uopće prošle večeri.

„Kad si se probudila?” upitam je.

„U pet. Nisam više mogla zaspati. Stravično sam mamurna.” Okrene se i kaže: „Želiš čuti nešto čudno?”

„Što?”

„Kad sam se probudila, među zubima mi je bio komadić kokice.”

Leđa mi se ukrute na njezin komentar. Okrenem se i nalijem mlijeko u svoju kavu. „Da, gledali smo sinoć film u krevetu. Bila si prilično pijana.”

Layla se nasmije, ali njezin smijeh zvuči bolno. Kad se ponovno okrenem prema njoj, dodiruje si čelo. „Ideš. Uopće se toga ne sjećam.”

Izvadi kajganu iz tave i stavi je na komad tosta pa sjedne jesti za stolom. Ne mogu prestati gledati u njene oči. Zjenice su joj tamne i proširene - kao da su dvije crne pikule prekrile njene zelene šarenice.

Layla ubaci vilicom u usta komad tosta s kajganom pa neprekidno kucka vilicom po stolu dok žvače. Koljeno joj poskakuje gore-dolje, kao da je njezin mamurluk začudno pomiješan s puno nagomilane nervozne energije.

„Koliko si kave jutros popila?”

Ona proguta zalogaj i obriše usta ubrusom. „Već četiri šalice. Mislila sam da će mi ublažiti mamurluk.”

To objašnjava njezino ponašanje. Počeo sam sumnjati da je ovo opet Willow, ali nije. Jede kao Layla. Sitni zalogaji, uvijek vilicom. Willow bi dosad već proždrla cijeli tanjur hrane.

„Možda bi se danas trebala odmarati”, predložim. „Provesti još jedan dan pokraj bazena.”

Ona pokaže prema kuhinjskom prozoru. „Ne mogu - najavili su oluju.”

Priđem prozoru i odmaknem zavjesu u stranu. Cijelo nebo podsjeća na tamnoplave valovite brežuljke. Otvorim aplikaciju za vremensku prognozu na mobitelu. Piše da bi sljedeća dva dana trebala padati kiša. Opet pogledam u Laylu. Pojela je samo pola tosta s jajima, no već je odgurnula tanjur od sebe i sad gleda u mobitel. „Što onda želiš danas raditi?” upitam.

„Stvarno bi trebao imati više sadržaja na svojim društvenim mrežama”, kaže. „Nismo objavili ništa od one slike iz aviona. Mogla bih napraviti nekoliko seksi fotografija tebe na kiši. To bi bila super naslovnica za album.”

Meni to zvuči kao noćna mora. Layla pročita na mojem licu da mi se ne da pozirati za fotografije.

„Znam da ne želiš razmišljati o poslu, ali ova kuća je ogromna. Tu ima toliko potencijalnih pozadina za fotke. Daj mi samo dva sata pred kamerom, a onda ću te pustiti na miru do srijede.”

„Zašto do srijede?”

„Tada odlazimo.”

Glas joj je nježan, ali te riječi zvuče tako teško i nenamjerno grubo. Za samo nekoliko dana ostavit ćemo Willow ovdje samu. Ne želim otići dok Willow ne bude spremna potražiti odgovore jer, iz nekog razloga, ja trebam odgovore. Mislim da neću moći funkcionirati u normalnom svijetu ako ne uspijem nekako odgonetnuti što se dogodilo u ovoj kući.

Sjednem nasuprot Layle. „Što kažeš na to da ostanemo ovdje malo dulje?”

Ramena joj se lagano spuste. „Ti to ozbiljno?”

„Da. Dobro mi ide pisanje pjesama. Vjerojatno bih uspio dovršiti ovdje cijeli album kad bih imao još malo vremena.”

„Nisam nijednom čula klavir.”

„Nije mi trebao. Pisao sam tekstove”, slažem.

Ona uzdahne i spusti mobitel na stol. „Leeds, ne želim ispasti zločesta, ali ovdje je dosadno. Izludjet ću od ove kuće. A od dosade postajem umorna. Svaki dan se osjećam iscrpljeno. Čini mi se da non-stop spavam.”

Znam da sam ja kriv za njenu iscrpljenost, no svejedno ne odustajem. „Što kažeš na to da napravimo kompromis?”

Ona podigne obrvu. „Ovisi kakav.”

„Danas ću ti dopustiti da me tri sata namještaš u kakve god poze želiš i napraviš koliko god fotki želiš. A ti ćeš mi zauzvrat dati još tri dana da radim na svojem albumu.”

Layli se očito sviđa takav kompromis. „Hoćeš mi pozirati i na kiši?”

Kimnem.

Ona se uspije nasmiješiti usprkos mamurluku. „Dogovoreno.” Nagne se preko stola i poljubi me. „Nećeš požaliti.”

Vara se. Već sam požalio. Požalio sam gotovo svaku odluku koju sam donio na Laylinu štetu otkako smo došli ovamo.

A opet... nisam poduzeo ništa da prestanem to raditi.

Layla je noćas spavala *jedva* četiri sata. Dodamo li tome trosatnu foto seansu, mamurluk, i vrlo malo hrane, stvarno nemam pojma kako je izdržala do osam i tek onda otišla gore spavati.

Sad je već gotovo deset, a Willow se još nije pojavila. Nekoliko sam puta pitao je li ovdje, no nije mi odgovorila. Čak ni pomoću laptopa.

Proteklih nekoliko sati proveo sam pišući nove tekstove. Kad već lažem Layli da želim ostati ovdje zbog svoje glazbe, onda moram i stvoriti tu glazbu.

Prije dva tjedna počeo sam raditi na pjesmi koju sam nazvao „Popunjeno”, i veći sam dio večeri proveo pišući tekst za tu pjesmu.

Vani već satima divlja oluja. Prognoza je najavila kišu i za treći dan, što me zabrinjava. Layla djeluje zadovoljno kad može provoditi dane pokraj bazena, no ne znam kakvog će biti raspoloženja bude li tri dana zatvorena u kući.

„Što to radiš?”

Skočim toliko naglo da se stolica odmakne pola metra od stola. Uхватim se za prsa i glasno izdahnem kad ugledam Willow na vratima. Zbog grmljavine nisam čuo kako silazi niz stube. Ona se nasmije mojoj reakciji na njezinu neočekivanu pojavu.

„Izgledaš kao da si vidio duha”, kaže i namigne mi. Zatim se uputi ravno prema hladnjaku. „Ozbiljno, Leeds. Tvoja cura ima poremećaj prehrane. Zabrinuta sam za nju.” Izvadi tanjur s ostacima večere koju sam večeras skuhao.

Punjene pečene krumpire i salatu Cezar. Layla je jela samo salatu, pa sam pečeni krumpir sačuvao za Willow.

Zatvorim dokument, a onda i laptop. Willow stavi tanjur u mikrovalnu pa se okrene prema meni. „Što je bilo ono danas? Ona foto seansa i netipično isprazne fotke?”

Dok me je Layla danas prisiljavala da poziram za nju, cijelo sam se vrijeme pitao gdje je Willow. Promatra li nas ili ne. Nadao sam se da nas ne promatra.

„Ništa.” Ne želim razgovarati o kompromisu koji sam sklopio s Laylom, a pogotovo ne želim razgovarati o ponižavajućoj činjenici da se moja glazba dvostruko više skida s interneta kad Layla objavi neki moj selfie na kojem sam gol do struka.

„Zar si ti model ili nešto slično?” Willowin glas je zaigran, no meni se i dalje ne razgovara o tome. Gotovo bih joj radije rekao da zaroni u Layline misli, samo da joj ne moram to objašnjavati.

„Postoji nešto što se zove... društvene mreže.”

„Znam što su društvene mreže”, kaže.

„Naravno da znaš. Uglavnom. Layla radi na unovčavanju moje platforme.”

„Znači, ti si influencer?”

Zavalim se u stolici, pomalo zbunjen. „Kako uopće znaš što je to?”

„Gledam TV. Znam puno toga. Jesi li slavan?”

„Ne.”

„Ali želiš postati slavan?” Brojač na mikrovalnoj dođe do kraja. Willow izvadi tanjur i donese ga na stol.

„Layla se nada da ću uspjeti kao glazbenik, a ja joj udovoljavam. Barem se ima čime baviti.”

„Što ako ima pravo? Što ako postaneš slavan?” kaže Willow. „Toga se i bojim.”

Ona mahne vilicom po zraku nakon što pojede zalogaj. „Zato si možeš priuštiti odmor u ovoj kući? Novcem od društvenih medija?”

„Ne. Izdao sam samo tri pjesme. Ali imam novca. Nasljedstvo.” Očekujem da će to prokomentirati, no Willow me samo na trenutak promatra. „Stvarno ne želiš uspjeti kao glazbenik ili samo glumiš nezainteresiranost?”

„Ne znam točno. Volim pisati glazbu i želim da je ljudi čuju, ali ne znam jesam li stvoren za sve što dolazi uz to.”

„Izgledom svakako jesi.”

„Definitivno ne želim postati slavan zbog svojeg izgleda.”

„Što ako nisi nadaren kao što misliš? Što ako imaš puno pratitelja samo zato što si zgodan?”

Nasmijem se njenoj izravnosti. „Misliš da sam zgodan?”

Ona zakoluta očima. „Pretpostavljam da si se već vidio u zrcalu.” Pokaže prema mojem mobitelu. „Želim čuti neku od tvojih pjesama. Pusti mi onu koji su svirao za Laylu na klaviru one noći kad ste se upoznali. Mislim da se zove *Prestao sam*. ”

„Mislio sam da ne zaviruješ u njena sjećanja.”

„Nastojim to ne raditi, ali ovo je teško izbjeći. Vrlo je istaknuto u njezinoj glavi.”

Drago mi je čuti da se Layla voli prisjećati te noći. I meni je to jedna od najdražih uspomena.

Otvorim aplikaciju za glazbu i pustim Willow tu stvar. A onda otvorim laptop i pokušam se usredotočiti na njega, nastojeći ignorirati činjenicu da Willow upravo sluša moju pjesmu.

Ja mrzim slušati svoju glazbu. Pokušavam pregledati poštu dok ona pažljivo sluša sve tri pjesme. Kad i posljednja pjesma završi, vrati mi mobitel preko stola.

„Tvoj glas je nestvaran.”

„Kad ti duh kaže da ti je glas nestvaran, je li to dobro ili loše?”

Ona se naceri. „Pretpostavljam da može biti i jedno i drugo.” Dobro je volje. Willow je gotovo uvijek dobro raspoložena, čak i kada se ljuti na mene zato što sam zamalo drogirao svoju curu ili kad uporno inzistiram da bi trebala saznati zašto je ovdje. Ta preobrazba je prilično šokantna - iz Layle, koja ima tako tešku energiju, u Willow koja je poput svježeg povjetarca.

„Osjećaš li Laylinu tjeskobu kad si u njoj?” upitam je.

„Trenutačno je ne osjećam. Vjerojatno zato što nije budna - nema zašto biti tjeskobna.”

„Ali osjećaš njenu ljubav. I njenu tugu. Rekla si mi to.”

Willow kimne glavom. „Možda su Laylini osjećaji prema tebi snažniji od njezine tjeskobe. Ona te stvarno jako voli.”

To je dobro znati. „Sluti li da ću je zaprositi?”

„Hoćeš li?”

„Vjerojatno.”

Willow otpije malo vode. Proguta je. Na trenutak se zamišljeno zagleda u tanjur ispred sebe pa znam da pokušava prebirati po Laylinim osjećajima. „*Nada* se da ćeš je zaprositi, no sumnjam da to očekuje tako skoro.”

„Kakav prsten želi?”

„Zar je to važno? Već si ga kupio. Držiš ga gore u svojoj tenisici kao budala.” *Ona zna za zaručnički prsten?* „Djevojke nanjuše takve stvari kao lovački psi. Layla će ga pronaći ako ga ne sakriješ malo bolje.”

„Znači, vidjela si prsten? Misliš da će joj se svidjeti?”

Willow se nasmiješi. „Imam osjećaj da bi joj se svidio bilo kakav prsten koji joj ti daš, čak i plastični. Ona te voli više od...” Glas joj zamre prije nego što dovrši rečenicu.

„Više od čega?”

Willow odmahne glavom. Oči su joj odjednom ozbiljnije. „Nije bitno. Ne bih smjela dijeliti njezine misli s tobom. To nije u redu.”

Willow pojede svoju večeru do kraja, no raspoloženje joj se iznenada promijenilo, a ja se pitam koji je razlog tome. *Što je namjeravala reći?*

Ona počisti stol i krene prema vratima kuhinje. Dobaci mi pogled preko ramena. „Dođi, Leeds, odsviraj mi neku pjesmu.”

Oklijevam jer nisam siguran da to želim. Volim se prisjećati one noći kad sam svirao Layli u Glavnoj sobi. Ne znam želim li stvoriti novu uspomenu svirajući za nekog drugog. To se doima poput izdaje.

Willow je već ušla u Glavnu sobu i čeka me ondje. Još se nekoliko sekunda kolebam, no naposljetku ipak izađem iz kuhinje i hodam prema drugom kraju hodnika.

Zastanem na pragu Glavne sobe jer Willow spušta poklopac koncertnog klavira, a onda se popne na njega. Legne potrbuške na klavir i raširi ruke preko njega. Vidi kako je zbunjeno promatram, nježno se nasmiješi i kaže: „Želim osjetiti zvuk. Bez tijela ne mogu ništa osjetiti. Ovo je ugodno.”

Koliko god želim sačuvati uspomenu na ovu sobu s Laylom, jednako se osjećam krivim što ne želim odsvirati pjesmu Willow. Ona ni sa kime ne komunicira osim sa mnom. To mora da je samotno.

Nevoljko sjednem na klupicu klavira. „Što želiš da ti sviram?”

„Odsviraj mi onu koju si maloprije pisao na svojem laptopu.”

„Mislio sam da nisi bila ondje dok sam radio. Pokušao sam razgovarati s tobom.”

Ona odigne obraz s klavira. „Nisam htjela da prestaneš pisati pa sam se pretvarala da me nema.”

I učinilo mi se da je bila ondje. Ne znam. Ponekad kao da mogu osjetiti kad je sa mnom u prostoriji, ali ne znam je li to zato što znam da je u ovoj kući ili stvarno osjećam njenu prisutnost.

Willow opet priljubi obraz uz lakirano drvo, strpljivo čekajući.

Spustim pogled na klavirske tipke i pokušam se sjetiti početka pjesme. „Nisam je još dovršio.”

„Onda mi odsviraj ono što imaš.”

Počnem dodirivati prstima tipke, a kad ponovno podignem pogled prema njoj, vidim da je zatvorila oči. „Ova pjesma se zove ‘Popunjeno’”, kažem tiho. A onda počnem pjevati za Willow.

*Došao sam bogat, ali u duši siromah
Kucio nisam, no vrata mi otvorili
Kamenjem me gađali, oko mi probili
Ostavili sitne pukotine u leđima mojim
Bili smo kralj i kraljica bez prijestolja
Naš dvorac nije mirisao na dom
Odjeci ljubavnih izjava u hodnicima
Naših riječi upijenih u zidove
Prijavio sam nas tako da ne možemo otići
Mislio sam da ću s vremenom opet vjerovati
Ako nas vratim na početak
Nikada nećemo proći kroz cilj
Moje ruke možda nisu crvene
Ali moje srce osjeća krvarenje
Kad bi moja duša imala neonski znak
Pisalo bi: Popunjeno
Kad bi moja duša imala neonski znak
Pisalo bi: Popunjeno*

Kad prestanem svirati sve dijelove koje sam dosad napisao, podignem pogled s klavira. Willowine oči su i dalje zatvorene.

Ostane ležati priljubljena uz klavir, kao da ne želi prekinuti taj osjećaj. Djeluje tužno i... pomalo sjetno. Pitam se hoće li joj ovo nedostajati kad odemo. Bit će opet sama, neće imati s kime voditi noćne razgovore, nitko joj neće puštati glazbu i svirati klavir, nitko joj neće pružati razonodu da joj vrijeme lakše prolazi dok lebdi u ništavilu.

Willow napokon otvori oči, ali se ne pomakne.

Osjetim stezanje u grudima kad nam se pogledi spoje, jer je opet želim utješiti. Ali ne zato što brkam taj poriv s nekim zaostalim osjećajima prema Layli - nego zato što želim utješiti *nju*.

Willow.

„Žao mi je što si tako usamljena”, prošapćem.

Ona se nasmiješi, ali to je tako tužan osmijeh. „Ti si napisao ovu pjesmu. Nisam usamljenija od tebe.”

Soba polako tone u tišinu koja nas obavija čvrstim stiskom.

Ali ne kažem ništa da je prekinem. Upijam je. Upijam Willow. Nitko drugi to neće učiniti i to me ispunjava tugom i sažaljenjem.

„Ona je stvarno zaljubljena u tebe”, kaže Willow.

Ne znam zašto to kaže. Osjeća li katkada Laylin poriv da me dotakne i poljubi, baš kao što ja osjećam poriv da dotaknem i poljubim Laylu? Kad je u Layli, osjeća li se jednako zbunjeno kao i ja?

„Njeno tijelo je večeras jako umorno. Trebala bih je pustiti da spava.” Willow se uspravi u sjedeći položaj na klaviru. „Hoćeš doći u krevet?”

Želim to.

I upravo zato to ne bih smio učiniti.

Progutam potvrdni odgovor koji mi je zapeo u grlu i pogledam u tipke klavira. Spustim prste na njih. „Idi ti slobodno.”

Ona na trenutak zuri u mene, no ja ne pogledam u nju. Počnem svirati pjesmu ispočetka i ona tada napusti sobu. Prestanem svirati tek nakon što se popne na kat, kad začujem zvuk zatvaranja vrata. Spustim glavu na klavir.

Što to radim?

I zašto ne želim prestati?

Poglavlje 14

Probudio sam se s čvrstom odlukom da ću se danas u potpunosti posvetiti Layli. Možda zbog krivnje. No nije mi bilo teško posvetiti joj svu svoju pozornost. Većinu je dana provela uz mene jer su nam vremenski uvjeti ostavili malo drugog izbora.

Već je gotovo ponoć, no Layla još nije zaspala.

Možda zbog oluje. Plaši je činjenica da se nalazimo usred takozvane Aleje tornada dok vani bijesni oluja, no ja cijelo vrijeme pratim prognozu. Nije bilo upozorenja za tornado... samo puno munja i kiše. A Layla se napeto ukruti kad god se kuća zatrese od grmljavine.

Inače me ovakvo vrijeme opušta, no trenutačno me čini nervoznim jer održava Laylu budnom.

Leži sa mnom na kauču u Glavnoj sobi i lista objave na društvenim medijima. Stopala su joj u mojem krilu. Ja nastojim dovršiti knjigu koju sam počeo čitati prije šest mjeseci - onu o voditelju televizijskog kviza koji je tvrdio da je špijun - no oči mi samo odsutno prelaze preko ekrana. Ne registriram nijednu riječ jer ne mogu prestati misliti na Willow. Layla jest pristala ostati još nekoliko dana u ovoj kući, no svejedno ćemo naposljetku morati otići.

Willow će ostati sama.

A ja ju ne mogu samo tako posjećivati - ovo mjesto je Bogu iza nogu. Dolazak ovamo uključuje let avionom i višesatnu vožnju unajmljenim autom. To je cjelodnevno putovanje.

Morat ću dati ponudu za kuću ako joj želim pomoći pronaći odgovore kad bude spremna za to. Čak i ako Layla ne bude htjela živjeti ovdje, užasavam se pomisli da netko drugi kupi ovu kuću. Mogao bih zaposliti nekoga da vodi ovo mjesto - opet ga pretvoriti u pansion kako Willow ne bi bila usamljena. Stalno bi netko dolazio i odlazio. To bi joj moglo biti zabavnije nego da sjedi sama u praznoj kući.

Kad bih bio vlasnik ovog mjesta, imao bih ispriku za povremene dolaske ovamo. Mogao bih posjećivati Willow, a pritom ne pobuditi Layline sumnje.

Je li to emocionalni preljub?

Willow je duh. Ne može se uplesti u Laylin i moj odnos.

Ali na neki način to već čini.

Willow i ja smo razvili međusobno povjerenje... do te mjere da mi počinje biti ugodnije u njenom društvu nego u Laylinom. Ne ponosim se time. Layla mi strahovito puno znači, ali sam fasciniran - pa čak i *opsjednut* - mislim kako ovaj život nije jedini i najvažniji. Čovjek bi očekivao da će mi zbog toga ovaj život postati još dragocjeniji, ali ja osjećam kako se sve više udaljavam od ovog svijeta. Sve više sam uvučen u Willowin svijet, ili je možda ona uvučena u moj. U svakom slučaju, niti ja pripadam u njezin svijet, niti ona u moj, no sad kad smo tako jednostavno uspjeli povezati ta dva svijeta, postao sam nezainteresiran za sve ostalo oko sebe.

To nije Laylina krivnja. Layla nije ništa skrivila. Ona je žrtva u svemu ovome. Bila je žrtva prije pola godine i sada je opet žrtva, premda nije toga svjesna. Jedina Laylina krivnja jest to što se zaljubila u mene.

Mislio sam da će joj ovaj odmor koristiti. I možda bi tako i bilo da nisam otkrio Willowino postojanje u ovoj kući. A sada neprekidno dopuštam da moja fascinacija tim nečime što Willow predstavlja još više produbi jaz između mene i svih ostalih područja mogeg života.

No čini se da Layla uopće nije toga svjesna. Ona možda misli da je među nama sve u redu, ali to je samo zato što se ne sjeća pojedinosti iz našeg prijašnjeg života - koliko nam je bilo dobro prije nego što sam praktički postao njezin skrbnik.

To ne znači da žalim što nisam postupio drukčije. No bez obzira na ljubav koja stoji iza moje brige o njoj, ili na moje dobre namjere - oporavak ne ostavlja posljedice samo na osobu koja se oporavlja, već i na sve oko nje.

„Što to čitaš?” upita Layla.

Pogledam prema njoj. Spustila je mobitel na grudi. Glavu je nagnula u stranu i kosa joj se rasula po jastuku ispod nje. Na sebi nema praktički ništa - prozirni svileni bež topić koji joj ne prekriva ni pupak i gaćice jednake boje. Odložim svoj mobitel na rukohvat kauča i ovijem šaku oko Laylina gležnja, pa je počnem polako podizati prema njenom koljenu. „Još pokušavam dovršiti onu istu knjigu.”

„Koju knjigu?”

„Onu o voditelju tv-kviza koji misli da je plaćeni ubojica.”

Ona lagano odmahne glavom. „Ne zvuči mi poznato.”

Zaustim kako bih rekao: „*Pričao sam ti o tome*”, a onda se sjetim da je to bio jedan od naših zadnjih razgovora prije nego što je upucana. Layla se uopće ne sjeća tog dana, niti cijelih tjedan dana nakon toga. Ne sjeća se razgovora koji smo vodili prije nego što je pogođena metkom iz pištolja. Katkada joj ih ja prepričam, no trenutačno ne želim razgovarati o tome. Bilo bi mi krivo zbog spominjanja nečega što bi joj moglo izazvati tjeskobu.

„Neki roman”, kažem i premjestim se na kauču tako da sada ležim pokraj nje. Ona se priljubi uz mene i utisne mi poljubac u potiljak. Osjetim miris njezina šampona. Miriše tropski - po mangu i bananama - i nimalo me ne podsjeća na

Lebanon u Kansasu. Podsjeća me na sva mjesta gdje bi Layla vjerojatno radije bila nego ovdje.

Što će pomisliti ako kupim ovu kuću?

Trebam li je uopće kupiti?

Ili bismo se jednostavno trebali spakirati i otići prije nego što se sve granice koje sam već prekoračio pretvore u visoki zid - toliko visok da se ne možemo popeti preko njega?

„Leeds.”

Laylin glas zvuči kao daleki šapat. Lebdi u zraku dok se u meni bore potreba da nastavim spavati i želja da pratim taj glas.

„Leeds, probudi se.”

Njena je ruka na mojem obrazu, a tijela su nam priljubljena jedno uz drugo. Još smo na kauču. Ne čudi me da smo zaspali, uzevši u obzir sve noći koje sam probdio razgovarajući s Willow. I ja sam neispavan, baš kao i Layla.

Gurnem ruku ispod njene svilene majice i pomilujem joj dlanom kožu. Čim to učinim, ona se odgurne rukama od mojih prsa toliko snažno da padne s kauča na pod. Njezin nagli pokret, praćen tupim udarcem, prisili me da otvorim oči. Nagnem se preko kauča i potražim je pogledom. Ona leži na leđima i šokirano zuri u mene s poda.

Ali to nije Layla, nego Willow.

„Ispričavam se”, kažem pomažući joj da ustane. „Mislio sam da si Layla.”

Ona ustane i spusti pogled prema odjeći koju je Layla večeras odjenula - i koja praktički ništa ne pokriva.

Glas mi je hrapav kad kažem: „Vjerojatno bi se trebala presvući.” Pročistim grlo i uputim se u kuhinju dok Willow trči uza stube.

Skuham vrč kave jer Willow osjeća Laylinu iscrpljenost kad je u njoj. Jaje definitivno osjećam. Kasno je, i zadnje što mi sada treba jest kava. Zadnje što mi treba jest isprika da ostanem budan i brbljam s nekime tko nije Layla. No kad se Willow vrati dolje i uđe u kuhinju, lakne mi kad je vidim i smjestu zaboravim koliko je ovo pogrešno.

Navukla je majicu kratkih rukava i donji dio Layline pidžame. Glavom pokaže prema kavi. „Dobra ideja.”

Kad je kava skuhana, napunim dvije šalice i gurnem jednu prema njoj. Willow stoji pokraj mene za kuhinjskim pultom. Ramena nam se dodiruju dok ulijevam mlijeko u moju šalicu, a ona miješa svoju kavu u koju je dodala šećer.

„Jesi li znao da se u staroarapskoj kulturi žena smjela razvesti od muža ako mu se nije sviđala njena kava?” upita Willow. Naslonim se na pult. „Je li to stvarno istina?”

Ona kimne i također se nasloni na pult pokraj mene, glave okrenute prema meni. Polako otpije gutljaj kave iz svoje šalice, pa kaže: „Pročitala sam to u jednoj od onih knjiga u Glavnoj sobi.”

„Koliko si ih pročitala?”

„Sve.”

„Koje si još trivijalne podatke naučila?”

Ona odloži šalicu i sjedne na pult. „Najskuplja kava na svijetu proizvodi se u Indoneziji. A skupa je zato što zrna koja se koriste za njezinu proizvodnju prvo pojede i probavi jedna vrsta mačke.” Nisam očekivao takvu informaciju. Pogledam u svoju kavu i napravim grimasu. „Što rade? Vade probavljena zrna kave iz mačjih govana?”

Ona kimne glavom.

„Ljudi plaćaju *više* za kavu koja je napravljena od mačjih govana?

Willow se naceri. „Bogati ljudi su čudni. To bi mogao biti ti jednog dana. Bogataš koji pije kavu od mačjih govana na svojoj golemoj jahti.”

„Duboko se nadam da neću.”

Ona se osloni rukama o pult, nagne se malo unatrag i - počne mahati nogama naprijed-natrag. „Kakva je tvoja majka?”

Njeno pitanje me iznenadi. „Moja mama?”

Ona kimne glavom. „Ponekad te čujem kad telefoniraš s njom.” Često se tijekom dana pitam gdje je Willow kad nije u Laylinu tijelu. Prati li me po kući? Ili jednostavno cijeli dan boravi u Glavnoj sobi? Prati li ikada Laylu po kući?

„Moja mama je dobra osoba. Imao sam sreće.”

Willow polako izdahne i pogleda u svoje noge, koje se i dalje njišu. Prestane ih micati. „Pitam se kakva je bila moja majka.”

Sada je prvi put priznala kako je prije ovog postojanja možda živjela pravi ljudski život. Pitam se je li se možda predomislila. Možda ipak želi pokušati istražiti svoju prošlost.

„Razmišljam dati ponudu za kuću.”

Willow naćuli uši. „Ovu kuću? Stvarno je želiš kupiti?” Kimnem glavom.

„Želi li Layla ovdje živjeti?”

„Vjerojatno ne. Ali mogao bih joj to predstaviti kao poslovnu investiciju. To bi mi dalo razloga da te posjećujem.”

„Zašto joj se ne sviđa ovdje? Kad sam zavirila u Layline uspomene na ovo mjesto, sve su mi se činile lijepima.”

„Puno se toga dogodilo otkako smo se upoznali. Nisam siguran da osjeća odbojnost specifično prema ovom mjestu. Jednostavno se još nije stigla opustiti otkako je izašla iz bolnice. Mislim da joj se nijedno mjesto neće činiti kao dom

dok ne izaberemo nešto zajedno, a sumnjam da će htjeti živjeti u ovako izoliranom mjestu.”

„Prije je živjela u Chicagu, zar ne? Misliš da će se htjeti vratiti onamo?”

Zurim u Willow, pitajući se zna li što Layla želi, i daje li mi možda natuknice. „Ne znam. Ti meni reci.”

Willow odmahne glavom. „Ne želim joj više kopati po glavi. Kao što rekoh, njene su misli kaotične.”

„Kako to misliš, kaotične?”

„Ne znam točno objasniti”, kaže Willow uz slijeganje ramenima. „Kažeš da je izgubila pamćenje, no meni se čini, kad sam u njoj, kao da ima previše sjećanja pa ih zato ne mogu obraditi. Kao da se preklapaju i zbog toga ih je teško pregledati. Ali, iskreno, to nisu moja sjećanja i nije u redu da ih pregledavam, pa ih uglavnom ignoriram.”

„To je vjerojatno dobra odluka.”

Ona se malodušno nasmije. „Mislim da smo odavno izbrisali granicu između dobrog i lošeg.”

Nakon te njene izjave oboje na trenutak zašutimo. Teško nam je, jer oboje znamo da ovo nije u redu, ali mislim da se oboje nadamo da druga strana neće to prekinuti. Očito se volimo družiti jedno s drugim, jer inače ne bismo ovo radili iz noći u noć.

Willow me zamišljeno pogleda. „Što se dogodilo one noći kad ste ti i Layla upucani?”

Uspravim se i premjestim se s noge na nogu. „Zar ne možeš jednostavno pročeprkati po njenoj glavi i pronaći to sjećanje? Ne volim baš govoriti o tome.”

Willow šuti nekoliko trenutaka. „Mogla bih... ali želim čuti tvoju verziju.”

Ne volim govoriti o tome. Zavjetovao sam se sebi, nakon što sam prepričao policiji svaki detalj, da više nikad neću govoriti o toj noći, osim ako me Layla to zamoli.

Willow čeka da progovorim. Zinem kako bih nešto rekao, no baš u tom trenutku nebom se prolomi grmljavina i munja udari negdje u blizini. Willow se trzne, a svjetla se ugase.

Kuhinjska svjetla nisu čak ni zatreperila - jednostavno su odmah prestala raditi, baš kao i svi ostali električni uređaji u kući.

Zvuk grmljavine još potmulo odjekuje kućom kad Willow kaže: „Leeds?”

Zvuči preplašeno.

Pronađem je u mraku. Više ne sjedi na pultu, nego stoji nasred kuhinje. Protrljam joj dlanovima ruke kako bih je primirio. „U redu je. Samo je nestalo struje. Vjerojatno će se začas vratiti.”

Willow se odmakne i kaže: „Što se događa?” Govori ubrzano i drhtavo. „Gdje smo?”

Nova munja obasja kuhinju, i ja zurim u nju između bljeskova tame i jarkog svjetla. Oči su joj pune straha. Smjesta mi postane jasno da više ne gledam u Willow. „Layla?”

„Koji se kurac događa?” kaže glasnijim tonom i napravi još jedan korak unatrag. Uhvati se za pult pokraj sebe i mahnito se osvrne oko sebe, „Zašto sam u kuhinji?”

Smjesta dohvatim Laylu i privučem je u zagrljaj. Dlanom joj obujmim potiljak. „Sve je u redu”, kažem, nastojeći smisliti opravdanje zašto stoji usred kuhinje, a ne sjeća se kako je dospjela ovamo. „Nestalo je struje. To nas je probudilo.”

„Zašto se ne sjećam toga? Kako smo završili u kuh...” Tu zašuti. Glasno izdahne.

Osjećam kako se opušta, i istog trenutka znam da je Willow ponovno preuzela njeno tijelo jer je drukčiji osjećaj držati nju u naručju. Odmakne se od mojih prsa.

„Oprosti”, kaže Willow. „Munja me prenula i očito sam spontano izašla iz nje.” Dosad nisam vidio da se tako zabrinula kao što joj sad vidim u očima. Willow prinese palac ustima i počne ga grickati. „Sutra će se sjećati ovoga. Sjetit će se da se probudila dolje.”

Ne volim vidjeti Willow zabrinutu, baš kao što ne volim vidjeti Laylu zabrinutu. „Hej”, kažem i stisnem joj ruku. „U redu je. Reći ću joj da je to bio samo ružan san, ili da je napola spavala.”

Willow kimne, ali izraz njezina lica još je prožet nervoznom energijom. „Okej.” Prekrije lice dlanovima. „O, Bože, tako mi je žao.”

„Willow, sve je u redu.”

Ona ponovno kimne, no očito je nisam utješio.

Baš kao ni sebe.

ISPITIVANJE

„Je li se Layla sutradan sjetila toga?”

Kimnem glavom. „Jest. To je bilo prvo što me pitala čim se probudila. Rekao sam joj da je bila u polusnu kad je nestalo struje pa sam je poveo sa sobom u kuhinju, no tek ju je udar munje posve razbudio.”

„I povjerovala je u to?”

„Da. Nisam je uopće trebao uvjeravati. Svatko bi prije povjerovao da je bio ošamućen ili da je mjesečario, nego se automatski počeo pitati jeli ga možda zaposjeo duh.”

On se složi kimnuvši glavom. „Je li Willow nakon toga nastavila koristiti Laylino tijelo? Čak i nakon te nezgode?”

Kimnem, ali jedva primjetno. Ne ponosim se time jer nikakvo opravdanje nije dovoljno dobro za ono što smo učinili. Čak ni tako dostojno opravdanje poput našega.

„Je li Layla ikad išta posumnjala?”

„Brinulo ju je što je neprestano tako umorna. Willow je koristila njeno tijelo noću, tako da nije spavala koliko je mislila. Probudila bi se zbunjena, pitajući se zašto je spavala toliko dugo ako je tako rano otišla u krevet. Počela se brinuti da to ima veze s njenom ozljedom glave.”

„A vi je niste pokušali razuvjeriti?”

Udahnem i polako izdahnem prije nego što odgovorim na to pitanje. „Ne. Podržao sam je u tom mišljenju. Dogovorio sam joj pregled kod neurologa.”

„I što joj je neurolog rekao?”

„Naručio ju je tek za sljedeći tjedan.”

„Hoćete li je odvesti na pregled?”

Odmahnem glavom. „Ne. Ne mogu nakon ovoga. Nikad mi neće oprostiti sve što sam joj radio proteklih nekoliko dana.” Nagnem se naprijed i pritisnem dlanovima čelo. „Dopustio sam da situacija izmakne kontroli i sad više ne znam kako to popraviti.”

„Zašto niste jednostavno rekli Willow da prestane kad ste shvatili da to počinje škoditi Layli?”

„Nisam htio da prestane.”

„Zato što ste pokušavali pomoći Willow?”

Volio bih da mogu potvrdno odgovoriti na to pitanje, ali umjesto toga odmahnem glavom. „Mislim da smo jednostavno ušli u rutinu. To je trajalo dani. Layla bi navečer zaspala i Willow bi preuzela njeno tijelo. Gledali smo filmove. Ja sam joj kuhao. Ona bi čitala knjigu na kauču dok sam ja radio na svojoj glazbi. Nismo imali neki dobar razlog za to što smo radili... i dalje nismo koristili to vrijeme za traženje odgovora. Jednostavno smo uživali biti zajedno.”

On kimne glavom. „Kako se Willow osjeća u vezi s ulogom koju igra u svemu ovome?”

„Osjeća se grozno. Oboje se osjećamo grozno.”

„Ali to svejedno nastavljate raditi?”

Njegovo me ispitivanje sve više frustrira.

„Je li opravdano pretpostaviti da ste nastavili s time zato što ste počeli osjećati nešto prema Willow?”

Ne mogu ni izgovoriti naglas „da”, pa samo kimnem.

Poglavlje 15

Za dva bismo se dana trebali odjaviti iz ove kuće i vratiti se u Tennessee. Layla je dobro raspoložena zbog toga.

Ja nisam.

Sjedim na klavirskoj klupici i prelazim prstima preko tipaka. U sebi se cijeli dan durim poput djeteta koje je prisiljeno odreći se omiljene igračke.

Od sinoć nisam baš puno razgovarao s Willow. Ostali smo budni do dugo u noć. Opet smo gledali film. U proteklih nekoliko noći primijetio sam jedan motiv koji se ponavlja. Gledamo filmove o duhovima, zagrobnom životu, o bilo čemu paranormalnom. Nakon svakog filma Willow mi postavlja pitanja kao da pokušava odgonetnuti u koju verziju ovog svijeta želi vjerovati. Sinoć smo gledali *Ja ću budan sanjati*. To ju je rasplakalo.

Kad je film završio, nije me ništa pitala. Samo se okrenula na bok i tužno me pogledala. Kad sam je zapitao što je muči, rekla je: „*Ne želim se vratiti.*”

„*Kamo se ne želiš vratiti*” rekao sam.

„*U ništavilo. Volim biti u Layli. Volim se družiti s tobom. Svaki put mi je sve teže kad moram napustiti njeno tijelo.*”

Nisam znao što reći jer se i sam tako osjećam, pa sam je samo privukao u zagrljaj i držao je tako dok oboje nismo zaspali.

Svake noći mi je sve teže gledati je znajući da mora napustiti Laylino tijelo i vratiti se golom minimumu postojanja u golemoj, samotnoj kući. I što se više približava dan mojeg i Laylinog odlaska, Willow i ja smo sve potišteniji dok provodimo vrijeme zajedno.

Sviram jedan od dubokih tonova na klaviru - neprekidno pritišćem prstom jednu te istu tipku - kad odjednom sama od sebe zasniva jedna od visokih nota. Odmah se osvrnem oko sebe, no Layla je još gore.

Willow očito pokušava privući moju pozornost.

Odem u kuhinju i otvorim laptop, i ona smjesta počne tipkati.

Imam loše vijesti.

„Što?”

Layla je upravo pronašla prsten.

Pogled mi smjesta poleti prema spavaćoj sobi na katu. „Zar kopa po mojim stvarima?”

Da.

„Što je učinila kad ga je pronašla?”

Iznenadeno je dahnula. Zatim ga je vratila na mjesto i odmah nazvala Aspen da joj to kaže.

„Sranje”, kažem uz duboki uzdah.

Nisam bio spreman za ovo. Ne nakon što smo proteklih tjedan i pol dana iskorištavali Laylu na ovakav način. Osjećao bih se pokvareno kad bih je sada zaprosio.

Sjednem za stol i spustim glavu na dlanove. Willow nastavi tipkati u dokument.

Ne zna kad ćeš je zaprositi, tako da ti je još ostao taj faktor iznenadenja. Layla ne bi dopustila da te ovo uzruja.

„Ne radi se o tome”, kažem. „Jednostavno nisam siguran jesam li spreman, no ona će sad samo o tome razmišljati.”

Ako nisi siguran, zašto si onda ponio prsten sa sobom?

„Ponio sam ga jer je ovaj odmor...” Zavalim se u stolicu. „Nadao sam se da će nas ovaj odmor ponovno zbližiti. No imam osjećaj da sam sada otuđeniji od Layle nego onog dana kad smo došli ovamo.”

Jesam li ja kriva za to?

„Ne. Mislim da ovo što joj radimo ne pomaže, ali nisi ti kriva.”

Nisam znala da ste zato došli ovamo. Sad osjećam krivnju zato što sam se ubacila u vašu priču. Ako želiš ova dva posljednja dana provesti s Laylom... mogu nestati, nećeš ni znati da sam tu.

U prsima me stegne od same pomisli na to. Ne želim provesti dva posljednja dana ovdje bez Willow. „Willow, bojao sam se da ćeš to učiniti. To uopće nije ono što želim.” Zatvorim laptop jer ne želim nastaviti ovaj razgovor. Barem ne preko laptopa. Moram porazgovarati s Laylom. Procijeniti njeno raspoloženje. Možda ju je prsten izbezumio. Možda ni ona nije spremna. Možda će ovo potaknuti razgovor koji smo već odavno trebali obaviti.

Popnem se na kat i čujem zvuk tuša. Uđem u kupaonicu i zateknem Laylu kako pere zube. Uvijek to radi. Odvrne slavinu ispod tuša i pusti da se voda zagrije, pa onda provede deset minuta za umivaonikom obavljajući svoj večernji ritual koji se sastoji od pranja zuba, čišćenja lica i čupanja obrva. I na kraju joj jedva ostane dovoljno tople vode da se otušira do kraja.

Čim uđem u kupaonicu, široko se nasmiješi. Ispljune zubnu pastu u umivaonik i ispere usta. Zatim mi priđe i ovije ruke oko mene pa priljubi svoje usne uz moje. Ova se Layla silno razlikuje od one svoje umorne verzije koja se cijeli dan krepano vukla po kući. Definitivno se veseli mojoj prošnji. To kao da je udahnuo novi život u nju.

„Što radiš?” upita me. Zvuči uznemirujuće veselo.

„Radim.”

Ona klizi dlanom po mojim prsima. „Trebao bi malo predahnuti. Tuširaj se sa mnom.”

Osvrnem se preko ramena kao da moram nekamo otići. „Jutros sam se tuširao.”

Kad ponovno pogledam u nju, ona zakoluta očima i spusti ruke na donji dio moje trenirke. „No dobro, onda ću *seja* otuširati.” Nježno mi prelazi usnama preko čeljusti dok gura ruku u moje hlače. „Kad završim s tobom.”

Prije nego što je stignem zaustaviti, gurne me uz vrata kupaoalice i klekne ispred mene. Nismo se seksali tri dana. Ne znam mogu li smisliti dovoljno dobru izliku za odbijanje oralca, a da joj pritom ne povrijedim osjećaje.

Layla je baš nabrijana jer pretpostavlja da će ovaj odmor završiti prosidbom. Misli da ćemo provesti ostatak života zajedno - ja i Layla protiv cijelog svijeta.

I možda hoćemo. Stvarno ne znam. No ona trenutačno definitivno nije spremna za razgovor o tome jer me upravo uzima u usta, usprkos činjenici da još nisam ni ukrućen. Spustim pogled na nju, i premda me to ne uzbuđi odmah zbog kaosa u mojoj glavi, ne mogu ne pomisliti na Willow dok gledam u Laylu.

Katkada mi je *žao*, dok je gledam, što ona nije Willow. Za doručkom se uhvatim kako čeznem da umjesto s Laylom, koja se žali na glavobolju, čavrljam s veselom Willow. Tijekom dana, kad neobavezno razgovaram s Willow preko računala, želim što ne može preuzeti Laylino tijelo kako bih mogao razgovarati s njom licem u lice.

A sada... dok Layla prelazi jezikom po cijeloj mojoj duljini, pomalo mi je žao što mi to ne radi Willow.

I ukrutim se na tu pomisao.

Lako mi je zamisliti da je Layla Willow jer je to jedino lice koje povezujem s Willow kad razmišljam o njoj. Gurnem prste u Laylinu kosu i na trenutak je promatram... pitajući se kako bih se osjećao kad bi sada umjesto Layle ovdje bila Willow. Bi li Willow koristila ovako jezik? Bi li ispuštala jednake zvukove kao Layla?

Layla zatvori usne oko mene i usiše me što dublje može. Glava mi padne unatrag i udari o vrata kad zastenjem pritišćući joj potiljak, ne želeći da prestane.

Jednu šaku pomiče gore-dolje u ritmu sa svojim ustima. Drugom rukom klizi uz moj trbuh. Ja je uhvatim, stisnem je i pritisnem na svoja prsa dok razmišljam o Willow.

Zamišljam kakav bi bio osjećaj ljubiti se s Willow. Bih li se osjećao kao da ljubim Laylu?

Bi li seks s Willow bio drukčiji od seksa s Laylom?

Bi li jednako izvijala leđa kao što to čini Layla dok ulazim u nju?

„Jebote.” Pustim Laylinu šaku i uhvatim je objema rukama za potiljak. „Svršit ću”, upozorim je. Inače uvijek stane kad to kažem kako bi me rukom dovela do orgazma.

Ona se odmakne i zadihano prošapće: „Ovaj put mi smiješ svršiti u usta.”

Kad me ponovno obujmi usnama, u oku joj ugledam bljesak - od ushićenja - i znam da je ovo njezina zahvala na prošnji koja bi se navodno trebala uskoro dogoditi. Da nisam već na rubu ejakulacije, vjerojatno bih je zaustavio, jednostavno zato što znam o čemu upravo razmišlja.

Sve u vezi s ovim trenutkom potpuno je pogrešno. Layla misli da zadovoljava svojeg budućeg zaručnika, dok ja zamišljam da je ona duh u kojeg se polako zaljubljujem.

Ovo je najčudniji orgazam koji sam ikad doživio.

Čak ni ne uživam u njemu.

Noge mi drhte dok Layla guta i posljednju kap obmane koju joj serviram. Ne ispustim ni glasa. Samo zatvorim oči i čekam da prestane.

Kad me konačno pusti, ne mogu ni pogledati u nju.

Proganja me njena izjava one noći kad smo se upoznali, nakon što sam joj rekao da mi je seks s njom najbolji u životu. „*Uvijek to mislimo kad smo usred toga. No onda se pojavi netko novi, pa zaboravimo koliko nam se ovaj prijašnji činio dobar, i cijeli ciklus krene iznova.*”

Zar mi je Layla bila samo to? Dio beskonačnog ciklusa romantičnih veza?

Bio sam siguran da je Layla ona prava. Osjećao sam to u svojoj srži.

Sad samo osjećam kajanje, jer sam tek prije deset sekundi shvatio da sam zapravo već prešao na novi ciklus.

Prešao sam na Willow.

S Willow želim razgovarati čim se probudim. Willow želim vidjeti prije nego što zaspem. S Willow se želim družiti tijekom dana.

Sad mi je Willow draža od Layle, gotovo u svakom pogledu, i to je teška, užasna, sramotna spoznaja.

Čujem curenje vode na umivaoniku. Otvorim oči i ugledam Laylu kako ponovno pere zube. Promućka vodu po ustima pa je ispljune u umivaonik. Obriše usta nadlanicom i ponosno se nasmiješi. „Jesam li te ostavila bez teksta?” kaže smijući se.

Ne znam što odgovoriti. *Oprosti* ne bi bilo baš prikladno.

„Bilo je intenzivno.” To nije laž. Intenzivno ne mora nužno značiti nešto dobro, a ja ne želim više lagati Layli. Ne osjećam se dobro kad to radim.

Ona mi priđe njišući bokovima i pospremi me natrag u donji dio trenirke. Nagne se i nježno me poljubi u obraz, a onda mi kaže, usana priljubljenih uz moju kožu: „Vrati se svojem poslu. Možeš mi sutra uzvratiti uslugu.” Odmakne se i cereći se svuče majicu, pa napokon uđe u tuš kabinu.

Unutra je sve ovo vrijeme tekla voda.

Uđem u spavaću sobu i zapiljim se u naš krevet. Isti onaj krevet u kojem sam se počeo zaljubljuvati u Laylu.

Zaljubiti se u nju bilo je tako lagano, bestežinski, kao da su mi kosti bile ispunjene zrakom.

Odljubiti se od nje jebeno je težak osjećaj, kao da su mi pluća sazdana od željeza.

Dođem do kreveta i srušim se na njega. Ne siđem natrag u prizemlje. Ne mogu večeras pogledati Willow u oči. Ne mogu ni Layli pogledati u oči.

Želim samo spavati.

Poglavlje 16

„Što misliš, zašto mogu dodirivati stvari?”

Njezin me glas istrgne iz kandži dubokog sna. Kad otvorim oči, Willow gleda u mene, ležeći na boku. Ne znam koliko je sati, no vani je još mrak.

Protrljam oči korijenom dlanova. „Kako to misliš?” Glas mi je još bunovan od sna.

„Mogu pomicati stvari kad nisam u Laylinom tijelu”, kaže. „Mogu ih dodirivati. Ali ti me ne vidiš, i ja ne mogu vidjeti sebe, znači da se ne sastojim od materije. To nema smisla.”

„Možda si građena od energije. I nekako uspijevaš kanalizirati tu energiju u nešto što je gusto poput materije.”

Ona uzdahne i preokrene se na leđa. Zapilji se u drvenu gredu iznad kreveta. „Ako je tako, nije li nevjerojatno da sam toliko snažna?”

„Kako to misliš?”

„Mogu pomicati i krupne stvari. Jednom sam to učinila. Premjestila usred noći svaki komad pokućstva u Glavnoj sobi.”

„Zato što ti je bilo dosadno?” upitam.

„Ne. Zato što mrzim Wallacea Billingsa i htjela sam ga prestrašiti.”

Sad ima moju punu pažnju. Pridignem se na lakat. „Tko je Wallace Billings?”

Pogled joj poleti prema mojim očima. Na licu joj titra nestašan osmijeh. „On je vlasnik ovog mjesta. Zbog mene ga je prije nekoliko mjeseci odlučio prodati.”

Djeluje kao da se ponosi svojim djelima. Oči joj zadivljujuće svjetlucaju. Pitao sam se zašto se ovo mjesto prodaje.

Willow se uspravi u sjedeći položaj i povuče plahtu preko grudi. „Znaš da se ne mogu sjetiti koliko sam dugo ovdje?”

Kimnem.

„Dakle, znam da je Wallace naslijedio ovo mjesto malo prije nego što sam se ja pojavila ovdje. To sam zaključila prema nekim razgovorima koje sam prisluškivala. Ova je kuća prije pripadala njegovoj majci. On ju je naslijedio nakon njezine smrti, no nije znao što bi s njom. Bi li je zadržao kao pansion, ili je prodao, ili došao živjeti ovamo. Nakon nekog vremena, počeo je naginjati ideji da se doseli ovamo zajedno s obitelji. I znam da je to grozno, ali nisam ga podnosila. Bio je tako odvratn prema ljudima. Prema svojoj ženi, djeci, svakomu s kime je

telefonirao. Nisam mogla podnijeti pomisao da ću morati dijeliti ovo mjesto s njime, koliko god još ostala ovdje.”

„Što si učinila? Opsjedala ga?”

„Ne”, kaže odmahujući glavom. A onda pogleda gore i desno. „Čekaj. Zapravo bi se ono što sam radila *moglo* nazvati opsjedanjem. Jednostavno tada nisam razmišljala o sebi kao o duhu, tako da su za mene to bile samo psine.”

„Što si učinila?”

Willow spusti bradu prema grudima i uputi mi blago posramljeni pogled. „Nemoj me osuđivati.”

„Ne osuđujem te.”

Ona se malo opusti. „Prvo su to bile sitnice. Lupanje vratima, gašenje svjetala. Tipični susreti s duhovima. Bilo je zabavno promatrati ga kako pokušava to racionalno objasniti. No što se on više ponašao kao gad, to su moje psine postajale složenije. Jedne noći, nakon što sam odlučila da ga neću više trpjeti u ovoj kući niti jedan dan, premjestila sam sav namještaj u Glavnoj sobi. Kauč sam pomakla do polica na suprotnom zidu. Klavir sam pomakla na drugi kraj sobe. Čak sam i knjige premjestila s jedne police na drugu.”

„Kako je reagirao kad je sutradan vidio da je sve ispremješano?”

Willow čvrsto stisne usne. Okreće glavu s jedne strane na drugu, sramežljivog izraza lica. „Pa... o tome se i radi”, kaže. „Sve sam to pomicala dok je on još bio u sobi.”

Pokušam zamisliti kako se taj tip vjerojatno osjećao - gledajući kako se cijeli klavir miče po sobi sam od sebe.

„Taj isti dan je stavio kuću na prodaju i otad se više nije vraćao ovamo.”

„Jebote”, kažem smijući se. „Sad mi je jasno zašto je tako hitno želi prodati.”

Ona se ponovno nasloni na jastuk, ponosno se smiješeći. Njezin osmijeh je zarazan. Ja se spustim na svoj jastuk, smiješeći se zajedno s njom.

To me podsjeti na neke stvari koje su se dogodile otkako smo stigli ovamo. Willow me spasila kad sam zamalo izazvao požar u kuhinji. Počistila proliveno vino. To se ne bi moglo nazvati opsjedanjem.

Okrenem glavu prema njoj. „Zašto nisi i mene pokušala opsjedati kad sam se pojavio ovdje?”

Willow se prestane smiješiti. Okrene se prema meni i nježno me pogleda. „Zato što ti nisi gad. I sažalila sam se nad tobom.”

„Sažalila si se nada mnom? Zašto?”

Ona slegne ramenima. „Jednostavno mi se činilo da si tužan.”

Činilo joj se da sam tužan?

Zar sam doista tužan?

Maknem pogled s nje i zabuljim se u strop.

„Jesi li oduvijek bio tužan?” upita me.

„Nisam siguran da razumijem na što misliš kad kažeš *tužan*. Navedi mi neki primjer.”

„Uglavnom tako djeluješ kad Layla napusti prostoriju”, kaže Willow. „Dugo zuriš u vrata praznim, odsutnim pogledom. Katkada djeluješ tužno i kad si s njom. Ne znam. Jednostavno sam stekla takav osjećaj. Vjerojatno griješim.”

Ne bih trebao odmahnuti glavom, ali to svejedno učinim. „Ne griješiš.”

Ona se ponovno uspravi u sjedeći položaj, pridržavajući platu tako da joj prekriva grudi. Ja nakrivim glavu na jastuku i pogledam gore prema njoj.

„Zar ne voliš biti s njom?” upita.

„Volio sam. Ali sada je to... komplicirano.” Iz nekog razloga govorim tiho. Valjda zato što mi to manje zvuči kao priznanje ako šapćem. „Mnogo se toga promijenilo među nama nakon one noći. Nakon one pucnjave. Više nismo isti par koji smo bili na početku. Layla je štošta pretrpjela, fizički, emocionalno, mentalno. I naravno da nikad ne bih digao ruke od nje, ali...” Ne znam kako da dovršim tu rečenicu. Nisam to još nikada naglas priznao.

„Ali što?”

Glasno izdahnem. „Katkada se pitam, da je danas upoznam... ovakvu kakva je sada... bih li se tako lako zaljubio u nju kao što sam se zaljubio u početku? Ne znam. Na neki način mislim da se možda uopće ne bih zaljubio u ovu verziju Layle. A kad to pomislim... osjećam se kao gad. Jer sam *ja* razlog zašto je danas ovakva. Zbog *mene* je tako nesretna. Jer je nisam uspio zaštititi.”

Willow me sućutno gleda. Gotovo s kajanjem - kao da nije htjela dirnuti u ovo osinje gnijezdo. Polako udahne i izdahne u tišini sobe. „Možda će s vremenom među vama opet sve biti baš kao na početku. Ako te to tješi, trenutačno mi ne djeluješ toliko tužno. Barem ne kao kad si se tek pojavio ovdje.”

Prostrijem pogledom. „To nema nikakve veze s Laylom, a itekako ima veze s tobom”, priznam.

Willow ne kaže ništa na to. Odreagira samo očima, koje nakratko zabljesnu, kao da nije očekivala da ću to reći.

Nisam to smio reći. Osjetio sam krivnju čim sam izustio te riječi. Ali sam ipak to rekao, a rekao sam jer je to istina. Više se veselim trenucima koje ću provesti s Willow nego onima koje provodim s Laylom.

Što to govori o meni?

Uspravim se u krevetu i prijedem rukama preko lica, a onda ih provučem kroz kosu. Uхватim se za potiljak i naglo promijenim temu. „Jesi li gladna? Želiš da ti napravim nešto za jelo?”

Willow nepomično zuri u mene, kao da joj moje riječi još nisu doprle do mozga. A onda kimne i elegantno ustane iz kreveta, ostavljajući platu iza sebe.

Samouvjereno hoda do ormara i izvuče jednu od Laylinih majica. Uhvati me kako je gledam dok je navlači preko glave. Ovaj put ne mogu odvojiti pogled od nje.

„Ništa što nisi već vidio”, kaže bezizražajnim tonom. Izade iz sobe, i ja slušam njene korake koji postaju sve tiši dok silazi stubama u prizemlje.

Pričekam nekoliko minuta, a onda se i sam uputim dolje. Sramotno sam svjestan činjenice da sam se više uzбудio vidjevši голу Willow nego kad mi je kurac bio u Laylinim ustima. A to nema jebenog smisla. U oba se slučaja radi o Laylinom tijelu.

Napravio sam topli sendvič sa sirom. Layla je večerala samo salatu, a Willow je rekla da večeras osjeća osobito jake bolove od gladi, pa sam joj napravio dva sendviča.

Drago mi je što je Willow preuzela Laylino tijelo, pa makar i samo radi prehrambene koristi. Topli sendviči sa sirom nisu doduše pretjerano hranjivi, no i to je bolje za Laylino tijelo od premalo kalorija, a Layla svakako ne bi svojevolumno jela sendviče sa sirom.

Već me neko vrijeme brine njezina opsjednutost dijetom, no to mi nije baš bilo prioritetno jer sam proteklih pola godine bio fokusiran na toliko drugih stvari u vezi s njom. Mislio sam da će problem s jelom nestati sam od sebe.

Nije nestao, no zahvaljujući Willow barem se ne trebam jako brinuti zbog toga.

Upravo jede drugi sendvič, i nijedno od nas nije progovorilo ni riječ otkako sam joj pružio tanjur s hranom. Ja sam za laptopom i zurim u oglas za prodaju ove kuće. Još dvojim oko toga.

Ne želim ostaviti Willow samu, no znam da Layla ne želi ostati ovdje. Predložio bih Willow da pođe s nama, no to nije baš realna mogućnost. Ne mogu joj dopustiti da nastavi koristiti Laylino tijelo. Ovo je trebalo biti samo privremeno rješenje - kako bismo Willow i ja mogli komunicirati uživo. No to ostavlja posljedice na Layli.

I na meni.

Jedino trajno rješenje kojeg se mogu dosjetiti jest kupnja ovog mjesta. Učinim li to, Layla i ja bismo mogli dolaziti povremeno na odmor. Willow bi i dalje mogla preuzimati Laylino tijelo tih nekoliko puta godišnje koliko bismo dolazili ovamo. U međuvremenu bih mogao pokušati pronaći odgovore za Willow. Naravno, kad bude spremna za to.

Pošaljem e-mail agentici za nekretnine, s ponudom koja je deset tisuća dolara viša od početne cijene i napomenom da želim ostati u ovoj kući do sklapanja ugovora o kupoprodaji.

Ne znam kako će Layla reagirati na vijest da ćemo još ostati ovdje, no čini se da Laylino mišljenje ne utječe na moju odluku. Donio sam je i spreman sam snositi posljedice.

Nakon što pošaljem e-mail agentici, provjerim nepročitane poruke u inboxu. Jedna je s adrese koja mi nije poznata.

Leeds,

prošlo je dosta vremena otkako ste zadnji put posjetili forum. Ispričavam se što vas kontaktiram izvan foruma, vjerojatno vas to ispunjava nelagodom, no ja doista imam dar za odvajanje žita od kukolja, a vama vjerujem. Nadam se da ćete i vi vjerovati meni.

Ja mogu pomoći vašem duhu.

U e-mailu nema nikakvog imena, no prepoznajem naslov u adresi. Razotkrivanje D.D.

Kako me pronašao? Nisam koristio svoje pravo ime na forumu.

Smjesta otvorim forum kako bih provjerio svoj profil, pitajući se je li nekako izvukao podatke s Facebooka. Međutim, sve su postavke privatne, no prije nego što se stignem odjaviti, iskoči mi prozorčić za čavrljanje.

Jeste li dobili moj e-mail?

Pogledam u Willow koja sjedi nasuprot meni za stolom, no ona još jede i ne obraća pozornost na mene. Promeškoljim se na stolici i odgovorim mu.

Da. Odakle vam moja e-mail adresa?

Nemojte nikada komunicirati s ljudima preko mobitela ako želite ostati anonimni. Mene, međutim, ne zanimajte vi i vaš identitet, tako da se ne trebate brinuti. Zanima me vaš duh. Jeste li otkrili štogod o njoj?

Ne.

Jeste li još u tom pansionu?

Zavalim se u stolicu i uznemireno buljim u posljednju poruku. *On zna gdje smo odsjeli?* Srce mi počne mahnito lupati. Zadnji put kad je netko saznao gdje smo - to nije dobro završilo. Smjesta se odgurnem od stola i odem do ulaznih vrata provjeriti jesu li zaključana.

Dvaput provjerim alarmni sustav kad prođem pokraj njega, jer želim biti siguran da je uključen. Zatim provjerim sva ostala vrata i svaki prozor u kući. Treba mi dosta vremena da to sve obavim jer je ova kuća golema i ima puno prozora, tako da po povratku u kuhinju nisam iznenađen kad vidim da je Willow gotova s jelom.

Nešto me *drugo* iznenadi - to što upravo gleda u moj laptop. Willow pokaže prstom prema monitoru i pogleda u mene kao da sam je izdao.

„Što je ovo?”

Ne mogu odgonetnuti je li uzrujana ili ne. Odmahnem glavom i pokušam zatvoriti laptop, no ona ga ponovno otvori. „Tko je to?”

„Ne znam.”

„Kako zna za mene?”

„To je samo neki tip kojeg sam upoznao na forumu. Mislio sam da je ondje sve anonimno, no on je uspio stupiti sa mnom u kontakt.”

Willow stisne vilicu. Ustane i počne koračati po kuhinji. „Jesi li zato djelovao tako zabrinuto dok sam jela?”

„Nisam zabrinut.”

„Jesi. Provjerio si sve prozore i vrata jer taj čovjek, tko god on bio, zna gdje se nalazimo.”

„Ne brini se. Sad sam krajnje oprezan. Sve je zaključano.”

Willowina ramena su napeta. Sada je tek drugi put vidim uznemirenu dok je u Layli. Zastane usred koračanja i kaže: „Zašto si razgovarao s njim? Zar želiš da napustim ovu kuću?”

„Ne. Razgovarao sam s njim jer sam u početku mislio da ludim.”

„Zašto i dalje razgovaraš s njim?”

„On se meni stalno javlja. Willow, ja ti ništa ne tajim. Taj tip uporno tvrdi da ti može pomoći, no nisam prihvatio njegovu ponudu jer ti to trenutačno ne želiš.”

Ona izdahne, brzo i frustrirano. A onda ode do zamrzivača, otvori ga i izvadi kutiju sladoleda. Uzme žlicu i zabije je u sladoled, pa uzme veliki zalogaj.

„Oboje znamo što za duha znači pronalaženje odgovora”, kaže između dva zalogaja sladoleda od mente s komadićima čokolade. „To znači da sam gotova. Iz kojeg sam god razloga zaglavila ovdje, ako taj čovjek ima pravo, on će me osloboditi toga. Neću više biti tu. Gledao si sve filmove o duhovima. Patrick Swayze je morao dvaput umrijeti u onom filmu. *Dvaput*.”

„To su samo filmovi, Willow. Napisali su ih ljudi u Hollywoodu koji su plaćeni da koriste maštu. Ne znamo što će se zapravo dogoditi poslije.”

Ona mahne žlicom prema meni dok i dalje korača po kuhinji, držeći veliku kutiju sladoleda na grudima. „Možda ne, ali postoji konsenzus oko toga. To je tema svakog filma o duhovima. Svaki duh je duh zato što je nešto pošlo po zlu. Ili je bio zao u prošlom životu, ili ima neki nedovršeni posao, ili mu netko mora

oprostiti. Ili *on* mora nekome oprostiti.” Klonulo sjedne na stolicu za stolom. Svu je energiju fokusirala u svoj namršteni izraz lica. „Što ako mi se ne sviđa ono što otkrijem? Što ako mi se ne sviđa ono što dolazi nakon ovoga?” Uzme još jedan zalogaj iz žlice okrenute naopačke, a onda pusti da joj žlica visi iz usta dok se naginje naprijed, ruku spojenih na potiljku, nalaktivši se na stol.

Žlica jednostavno visi iz njenih usta.

Nisam je namjeravao uzrjavati.

Prije nego što smo se Layla i ja pojavili ovdje, Willow nije imala tih briga. Nije se hi smatrala duhom. Jednostavno je postojala u toj svojoj dimenziji, i bila je zadovoljna time dok nije upoznala mene. Ništa dobro nije proizašlo iz njezina prelaska u ovu dimenziju.

Layli je to donijelo stres zato što se stalno osjeća umorno.

Mene je pretvorilo u lažljivca.

U Willow je ulilo strah koji prije nije osjećala.

„Willow”, tiho kažem. Ona podigne pogled prema meni i izvadi žlicu iz usta. „Misliš li da je ovo što radimo Layli pogrešno? To što koristimo njeno tijelo na ovakav način?”

„Naravno da je pogrešno. To što možemo to raditi ne znači da bismo trebali to raditi.”

Koliko god ja želio da nije tako, znam da ima pravo. Znam to od samog početka, ali moja sebična strana je to opravdavala činjenicom da navodno pomažem Willow.

Prije nego što sam stigao ovamo, Willow nije ni trebala pomoć. Preuzela je Laylino tijelo samo zato što je željela kušati hranu. I to je čak i moglo biti u redu, ali ja sam se previše umiješao. Postao sam bolesno opsjednut, do te mjere da sam doveo Laylu u opasnost. Možda čak i Willow.

Možda ne postoji priručnik za odnošenje prema duhovima, no čovjeku ne trebaju pismene upute za razlikovanje dobrog od lošega.

Willow vrati sladoled u zamrzivač. „Izgledaš umorno”, kaže bezizražajnim tonom.

„I jesam umoran.”

„Možeš ići spavati”, kaže pokazujući rukom prema stubama. „Ja ću gledati film.”

Ne želim da gleda film. Ne želim da nastavi koristiti Laylino tijelo. „I Layla je umorna. Trebala bi spavati.”

Willow se ukruti na moje riječi. Prema odlučnom izrazu moga lica vidi da sam došao do granice svoje nemoralnosti. Samo zuri u mene, šutke, žalosno. „Želiš da izađem iz nje?” prošapće.

Kimnem, a onda se okrenem i pođem na kat jer ne želim vidjeti izraz na Willowinu licu.

Ona nije daleko iza mene. Uđe u sobu nakon jedne minute, spuštenu pogleda. Ne gleda u mene dok hoda prema Laylinoj strani kreveta. Na sebi još ima majicu koju je ranije izvadila iz Laylina ormara.

„Layla nije bila odjevena kad je otišla spavati.”

Willow svuče majicu preko glave i objesi je u ormar. Vraćajući se prema krevetu, uopće se ne trudi pokriti svoje golo tijelo, ali ja ionako ne gledam u njega. Gledam u odraz mjesečine na njenom licu i suze u njenim očima.

Ona se uvuče u krevet i pokrije se do vrata. Okrenula mi je leđa, ali čujem kako plače.

Grozno mi je što sam je ovako uznemirio. Ne želim da bude zabrinuta i tužna, ali ne znam kako drukčije ovo riješiti. Willow je duh koji ne želi pomoć. Ja sam tip koji je ne želi napustiti. Komuniciramo preko djevojke koju nemamo pravo iskorištavati na takav način.

Ovo mi djeluje kao prekid, a nismo ni bili intimni.

Willow diše ubrzano i plitko, kao da se silno trudi obuzdati suze. Poriv da je utješim gotovo je nepodnošljiv, pogotovo zato što sam ju ja doveo u ovakvo stanje. Premjestim glavu na njezin jastuk i pronađem je ispod pokrivača, pa je obgrlim oko trbuha.

Ona me uhvati za ruku i utješno je stisne, dajući mi do znanja da razumije moju odluku. No njezino mi razumijevanje ne olakšava situaciju.

Kad je Layla tužna, to se gotovo uvijek može riješiti nekim lijekom koji će ukloniti njenu bol ili slabost.

No Willowina tuga je nedohvatljiva, čak i iz ovolike blizine. Nju ne mogu utješiti jer ne mogu ukloniti usamljenost koju osjeća u svojem svijetu. Ne mogu joj reći da će sve biti u redu jer ne znam hoće li biti sve u redu. Ovo je putovanje bez presedana, za nas oboje.

„Želim da mu sutra pošalješ poruku”, kaže. „Pitaj ga misli li da mi doista može pomoći.”

Zatvorim oči jer mi lakne zato što Willow napokon želi nešto poduzeti u vezi s ovime. Pomisao da bi jednostavno morala zauvijek živjeti bez svrhe je depresivna. Poljubim je u potiljak. „Okej”, prošapćem.

„Želiš da prestanem koristiti Laylino tijelo?” upita me.

Ne odgovorim joj odmah jer joj na to pitanje ne mogu jednostavno odgovoriti sa *da* ili *ne*. Naravno da želim da nastavi koristiti Laylino tijelo jer se volim družiti s njom. Ali istodobno želim da prestane, jer je ovo definitivno otišlo predaleko.

Ona protumači moju šutnju kao potvrdni odgovor, da ne želim da nastavi to raditi.

Zagnjurim lice u njenu kosu, ali ne kažem ništa. Sve što bih sada rekao samo bi zvučalo kao najnoviji dodatak popisu načina na koje sam izdao Laylu. Kao, na primjer, kad sam dao ponudu za ovu kuću. To nisam rekao čak ni Willow.

„Poslao sam ponudu za kupnju kuće.”

Willow se okrene prema meni. Grudi joj se očešu o moju ruku, i ja nastojim to ignorirati, no nalazimo se u znatno intimnijem položaju nego što smo ikad bili. Teško je ne obazirati se na nju kad je moje lice na samo pet centimetara od njenog, a ona me gleda pogledom blistavim od nade koja se probija kroz njene suzne oči.

„Stvarno?”

Kimnem i maknem ruku s njezina struka, pa je podignem prema njenom čelu i odgurnem pramen kose koji joj je pao preko očiju. „Da. Ne bih bio ovdje cijelo vrijeme, ali mogao bih te posjećivati. Želim ti pomoći.”

„A Layla?” upita Willow.

Slegnem ramenima, jer ne znam što će biti s Laylom. Ne znam ni hoće li se uopće htjeti vratiti ovamo. Ne znam što će biti s nama nakon što odemo odavde. Moj se odnos s Laylom promijenio otkako je Willow ušla u naš život.

No također znam da će moji posjeti ovom mjestu biti još veće mučenje ne budemo li koristili Laylino tijelo. Da, moći ćemo komunicirati. No nećemo moći gledati jedno u drugo, a to zvuči kao mučenje.

Soba je tiha. Toliko tiha da bih se zakleo kako čujem kucanje srca u Willowinim grudima. Gleda u mene s mješavinom čežnje i tuge u očima. Ja gledam u nju na prilično sličan način.

Čak mi ni kupnja ove kuće ne bi donijela utjehu. I dalje bih mislio na nju svake minute svakoga dana dok nisam ovdje.

I dalje bih zamišljao da je Layla Willow kad god bih je poljubio.

Spustim pogled na Willowine usne, i sjetim se kako mi je srce suludo kucalo kad sam prvi put poljubio Laylu, no sad osjećam još manji *ping* i puno veći BUM.

Nisam mogao ni zamisliti da ću prema nekome osjećati više nego što sam osjećao te noći. U ovom trenutku, međutim... osjećam sve što mogu osjećati na ovome svijetu, u kombinaciji sa svime što bih mogao osjećati u Willowinom svijetu.

Prelazim nadlanicom po njenoj bradi, naginjući joj lice još više prema mojem licu. Oči su joj i dalje otvorene dok polako spuštam glavu i prislanjam svoja usta uz njena. Oboje na trenutak oklijevamo dok nam se usne lagano dodiruju uz vrlo malo pomicanja. Kao da oboje strahujemo kako će se ovo odraziti na našu budućnost.

Hoću li još više žudjeti za njom ako ljubeći se prekoračimo i tjelesnu granicu? Hoću li nakon toga htjeti zauvijek ostati ovdje? Hoće li me to pokolebati u mojoj odluci pa ću dopustiti Willow da koristi Laylino tijelo kad god to želi?

Iskreno, trenutno me uopće nije briga.

U ovom mi je trenutku stalo samo do moje sebične, nezasitne potrebe da ljubim Willow. Ne bi me bilo briga ni kad bi ovo izazvalo kataklizmu u cijelom *čovječanstvu*.

Gurnem ruke u njenu kosu i jezik u njena usta, i ne učinim to nježno. Ljubim je sa žudnjom za koju nisam ni znao da je bila skrivena u meni.

Ona zastenje u moja usta i to me ispuni još većim nestrpljenjem. Ne znam zašto je ljubim kao da bi nam netko mogao ukrasti ovaj trenutak.

Ona mi uzvraća s jednakom strašću, provlačeći prste kroz moju kosu, približavajući svoje tijelo mojem. Priljubi grudi uz moja prsa, i kroz mene se skotrlja lavina čulnih doživljaja. Želim se popeti na nju, želim ući u nju. Želim prekriti ustima svaki centimetar njezina tijela. Želim čuti svaki zvuk koji je u stanju proizvesti, i želim da moje ruke i moj jezik budu zaslužni za te zvukove.

Taj poljubac traje tek nekoliko sekunda, ali i to je dovoljno dugo da se u meni počne stvarati pritisak do te mjere da poljubac postane bolan.

I žalostan.

Nikada nijedan poljubac nije izazvao ovoliko emocija u meni, ali prolazim kroz svaki osjećaj koji su moje tijelo i moj um u stanju proizvesti, sve dok onaj koji najmanje želim ne postane najdominantniji.

Sve me boli, ali najjaču bol osjećam u grudima. Toliko je jaka da sam prisiljen odmaknuti se od Willow i usisati zrak u pluća jer se osjećam kao da mi netko guši srce.

Preokrenem se na leđa kako bih došao do daha, no na cijelom svijetu nema dovoljno zraka da mi ublaži ovaj osjećaj.

Napipam Willowinu ruku i uhvatim je, no to je sve što mogu učiniti. Ne mogu je više ljubiti. Ne mogu ponovno prolaziti s njom kroz to, znajući da ona nije netko koga mogu zadržati do kraja života.

Nisam to smio učiniti. Sad ne želim otići odavde i samo mi se jedno čini važnim; pobrinuti se da Willow više ne mora provesti nijedan dan sama u ovoj kući.

Ispunjen sam neizmjernom potrebom da otkrijem zašto je Willow zaglavila u svojem svijetu jer očajnički želim da zaglavi u mojem.

Nakosim glavu kako bih pogledao u nju, i čim to učinim požalim zbog toga. Sad mi je još gore jer me Willow gleda slomljena srca. Okrene se prema meni i ugniježdi glavu u pregib moga vrata, sklupčavši se uz mene. „Kad god moram napustiti njeno tijelo, osjećam se kao da sam kažnjena. Svake noći iznova. To je pravo mučenje.”

Ovijem ruke oko nje. Volio bih da joj mogu pomoći. Ali ne mogu.

Samo sam još više pogoršao kompletnu situaciju.

Poglavlje 17

Kad se probudim, krevet je prazan. Dotaknem Laylin jastuk i prijeđem dlanom preko njega, kao da Willow još leži ondje. *Možda i leži.*

Uspravim se da pogledam koliko je sati, no ne mogu pronaći svoj mobitel. Pogledam na pod. Na krevet. Nije ovdje.

Zar ga je Layla uzela?

Sjurim se dolje u potragu za njom. Moj strah juri još brže od mene dok se pitam zašto mi je uzela mobitel i što je vidjela na njemu. Razgovor s Willow, aplikaciju za sigurnosni sustav. Žurno uđem u kuhinju, no Layla nije ondje. Potražim je u Glavnoj sobi, u spavaćim sobama u prizemlju. Otvorim stražnja vrata, no nije ni pokraj bazena.

Potrčim prema glavnom ulazu i naglo otvorim vrata.

Layla sjedi na stubama ispod trijema i zuri u dvorište ispred kuće. U ruci drži cigaretu.

„Što to radiš?”

Ona se ne okrene prema meni, što me natjera da se zapitam što je otkrila. Toliko toga skrivam od nje. Kamere, razgovore na svojem laptopu, sinoćnji poljubac.

Oprezno hodam prema stubama i promatram kako Layla polako uvlači dim iz cigarete. „Nisam znao da pušiš”, kažem.

Ona otpuhne dim. „Ne pušim. Ali držim par cigareta u torbici za slučaj da me nešto jako uzruja.” Dobaci mi oštar pogled preko ramena. Nisam siguran što je točno izazvalo taj pogled pun izdaje, no definitivno je nešto otkrila.

Nastojim zvučati smireno kad kažem: „Što te uzrujalo, Layla?”

Ona ponovno odvraća pogled od mene. Glas joj je bezizražajan kad kaže: „Zašto mi nisi rekao da namjeravaš kupiti ovu kuću?”

Zabacim glavu i tiho puhnem od olakšanja. Mislio sam da je možda pronašla snimke nadzornih kamera. To ne bih bio u stanju objasniti.

No za ovo sam očekivao da će biti ljuta.

Čak mi je i drago da zna za to. Ionako sam joj namjeravao danas reći. „Kako si to otkrila?”

„Agentica za nekretnine je navratila ovamo.” Layla ugasi cigaretu na drvenoj stubi pokraj sebe, grubim pokretom koji djeluje kao uvreda. „Ugovor je na kuhinjskom pultu. Očekuje da joj ga vratiš do kraja dana.”

Nikad je nisam vidio ovoliko bijesnu. Rečenice su joj napete i ne želi me pogledati u oči. „Layla. To je trebalo biti iznenađenje.”

„Vraga je trebalo biti iznenađenje”, kaže ona. Ustane i prođe pokraj mene, pa uđe u kuću i popne se na kat.

Jaje pratim, pomalo zbunjen silinom njezina bijesa. Znao sam da neće biti oduševljena, ali nisam ni očekivao da će biti ovoliko razjarena. „Layla”, kažem kad stignem na vrh stubišta. Izustim njeno ime baš kad mi ona zalupi vrata spavaće sobe u lice. Otvorim ih i gledam kako izvlači prazan kovčeg ispod kreveta. Baci ga na krevet, otvori ga, pa krene prema komodi. „Zašto si toliko ljuta zbog ovoga?”

Ona zgrabi svu robu iz ladice i baci je u kovčeg. „Ne želim živjeti u zabiti. Mi smo par. Trebao bi mi govoriti takve stvari, a ti si to učinio meni iza leđa.” Zatim priđe garderobnom ormaru i dohvati nekoliko majica.

„Nisam to skrivao od tebe. To je trebalo biti iznenađenje. Ovdje smo se zaljubili. Mislio sam da nam ovo mjesto nešto znači.” Laylino lice se iskrivi u mješavinu zbunjenosti i bijesa. „Moja sestra se udala ovdje. Ovo mjesto više znači njoj nego meni. Ja čak ni ne *volim* Kansas. Rekla sam ti to na sve moguće načine koje sam mogla smisliti, a da pritom ne zvučim bezobrazno.” Gurne majice u kovčeg zajedno s vješalicama. „Leeds, koji je zapravo tvoj cilj? Da me prisiliš živjeti negdje gdje ne želim živjeti, ili si se nadao da ću te ostaviti i vratiti se u Chicago?”

Layla se i dalje pakira, a ja ne znam kako je nagovoriti da ostane. No ona ne smije otići. Ne nakon onoga sinoć. Ne nakon onog poljupca s Willow. Moram je nagovoriti da ostane, pa makar i samo na još jednu noć. Moram još jednom vidjeti Willow. Makar samo da se oprostim od nje licem u lice.

A to ne mogu učiniti ako Layla ode.

Žurno odem do ormara i počnem kopati po tenisici. Očajnički izvučem zaručnički prsten. „Imao sam plan, Layla”, kažem hodajući prema njoj.

Ona zuri u prsten u mojoj ruci.

„Mislio sam te večeras zaprositi i reći ti da želim kupiti kuću. Sve sam isplanirao. Nisi to trebala ovako saznati.”

Layla se prestane pakirati. Zuri u kutijicu, no kad podigne pogled prema meni, oči su joj i dalje pune bijesa. „Već sam vidjela prsten. Svjestan si da si ostavio račun u kutijici?”

Ne znam zašto je to bitno. Mislio sam ga izvaditi prije nego što je zaprosim. „Kakve to ima veze?”

„Kupio si prsten dok sam još bila u bolnici, Leeds. Prije *šest mjeseci*. To znači da si se proteklih pola godine dvoumio želiš li uopće biti sa mnom.” Okrene se i povuče zatvarač na kovčegu. „Ako ne želiš otići, u redu. Ostani i kupi si ovu kuću. Ali meni se ovdje ne sviđa i ja ne želim ostati ovdje. Uzet ću auto.”

Sranje.

Sranje.

Ako Layla ode, nikad više neću vidjeti Willow.

Trčim preko sobe, pokraj Layle. Zapriječim joj izlaz i kleknem ispred nje. Ona se prestane micati. „Nisam ovo ovako zamišljao”, kažem. „Ali još od one noći kad sam te upoznao znam da se želim oženiti tobom. Kupio sam ovaj prsten prije šest mjeseci znajući da ćemo se vratiti ovamo čim se oporaviš. Htio sam te zaprositi, ali sam to htio učiniti ovdje. Gdje smo se upoznali. Volim te, i želim provesti ostatak života s tobom, Layla. Molim te, nemoj otići.”

Layla nepomično stoji i zuri u mene, no nije više toliko napeta kao maloprije. Nije toliko bijesna.

„Molim te”, preklinjem je.

Ona oklijeva, a izraz njezina lica i dalje je pun sumnje. Layla spusti kovčeg. „Ovo je jako zbunjujuće”, kaže. „Želim ti vjerovati. Zašto ti ne vjerujem?”

Jer mi ne bi trebala vjerovati. To je ono što joj želim reći. No umjesto toga ustanem i uhvatim je za ruku. Uprem u nju pogled koji, nadam se, izgleda iskreno. Jer ovo što ću sada reći jest iskreno. „Znao sam da se želim oženiti tobom čim sam te upoznao. Nikad se nisam osjećao toliko povezan s nekime kao s tobom te noći.” No sljedeće što kažem je laž. „Želim provesti život s tobom, Layla. Molim te. Udaj se za mene.”

Povjerovala je u to. Vidim joj u izrazu lica. Sav njezin bijes pretvorio se u olakšanje. „Znači, nisi sumnjao u nas?”

Jesam. Punih šest mjeseci. „Ne. Niti sekunde.”

Iz desnog oka joj pobjegne suza, a onda snuždeno odmahne glavom. „Sve sam pokvarila. Leeds, oprosti mi. Razbjesnila sam se i pokvarila ti iznenađenje.”

Izvučem prsten iz kutijice i stavim ga na njezin drhtavi prst. Ona sad otvoreno plače. „Nisi ti kriva. Trebao sam to bolje isplanirati.”

Layla odmahne glavom i zagrlji me oko vrata. „Ne, ovo je bilo savršeno.” Poljubi me pa se odmakne kako bi proučila prsten. „I, da. Da, da, da, udat ću se za tebe.”

Ovo nije prošnja kakvu sam zamišljao.

Daleko od toga.

Nastojim zadržati uvjerljivi izraz lica, no što je njezin osmijeh veći, to se mizernije osjećam.

Ponovno me poljubi. Ima okus po cigaretama pa se moram prisiliti da joj uzvratim poljubac.

U proteklih godinu dana radio sam prilično grozne stvari, no sad sam vjerojatno najniže pao. Upravo sam zaprosio svoju curu, iako više nisam ni siguran da sam zaljubljen u nju.

„Moram nazvati Aspen”, kaže Layla. Izjuri iz spavaće sobe i potrči niz stube. Ja samo stojim u sobi, odmahujući glavom. *Što sam to upravo učinio?*

Čujem nešto iza svojih leđa - neki zvuk koji dopire iz komode. Donja ladica polako se otvara sama od sebe.

Priđem komodi i pogledam u ladicu. Unutra su spremljeni moj laptop i mobitel. Izvadim mobitel i ukucam lozinku. Otvorim aplikaciju u kojoj smo Willow i ja vodili većinu svojih razgovora. Dočeka me nepročitana poruka u kojoj piše: *Morala sam sakriti tvoj mobitel i laptop nakon što je agentica otišla. Layla se doimala jako bijesnom i nisam htjela da ti kopa po stvarima.*

Poruka je poslana prije sat vremena.

Uzdahnem, priđem krevetu i srušim se na njega, licem prema dolje. „Oprosti”, kažem glasno. „Nisam imao drugog izbora.”

Soba je tiha. Odložim mobitel na krevet, za slučaj da mi Willow želi odgovoriti.

Ona mi ne odgovori.

Uopće mi se ne obrati.

Poglavlje 18

„Premalo jedeš.” Moja izjava zazvuči grublje nego što sam namjeravao. Layla podigne pogled s tanjura hrane s kojeg je navodno uzimala zalogaje.

„Jedem toliko da sam dobila više od jedne kile otkako smo došli ovamo.”

„Ne mislim samo na ova zadnja dva tjedna. Jedva pojedеш osamsto kalorija na dan, maksimalno. To me brine.”

„Moje tijelo je naviknuto na osamsto kalorija. To mu je dovoljno da sasvim normalno funkcionira.”

„Ne, nije. Stalno si gladna.”

Layla se nasmije u nevjerici. „Kažeš to kao da poznaješ moje tijelo bolje od mene.”

Razbješnjujem je. To mi nije namjera. Jednostavno sam cijeli dan bijesan i to se prenosi na Laylu.

Willow mi se nije obratila otkako sam dao Layli prsten. Pokušavam razgovarati s njom kad god Layla napusti prostoriju, no ona mi ne odgovara.

Još jedna noć koju ću provesti brojeći minute dok Layla ne zaspe.

Odnesem svoj tanjur do sudopera i isperem ga. Layla osjeća da nešto nije u redu sa mnom. Odgurne se od stola, priđe mi i stane pokraj mene. „Jesi dobro?”

Shvatim da bih trebao biti ushićen nakon što sam danas zaprosio *ljubav svoga života*, no tako je jebeno teško glumiti da se smiješim.

„Je li to zbog kuće?” upita me. „Zar ti je stvarno toliko važna?”

Ne čujem ni tračak ljutnje u njenom glasu. Zvuči iskreno znatiželjno, pa iskoristim njeno dobro raspoloženje u svoju korist. Obujmim joj bradu dlanom. „Ovdje sam te upoznao, Layla. Naravno da mi je važna.”

Ona se nasmiješi. „To je baš slatko.” No to ne znači da se slaže s time.

„Bila bi to dobra investicija.” Uopće ne znam je li to istina. Možda bih izgubio brdo novca. „Ne bi morala živjeti ovdje. Mogli bismo kupiti kuću u Nashvilleu i dolaziti ovamo samo na odmor i kako bismo provjerili stanje.”

Ona djeluje kao da možda čak razmatra sve što joj govorim. „Ne bih morala živjeti ovdje?”

„Ne. Ova kuća bi nam bila poput vikendice. No ako je kupim, trebali bismo ostati još tjedan dana dok ne potpišemo ugovor. Dovršiti neke stvari prije nego što se vratimo u Tennessee.” Ja sada prvi put u životu kupujem nekretninu, no

prilično sam siguran da treba više od tjedan dana za cijelu proceduru. Međutim, ne želim da Layla to zna.

Layla nasloni čelo na moja prsa. „Cijeli *tjedan*”, kaže i uzdahne. „Uh. U redu. Vjerujem ti.”

Odmaknem se od nje. „Ozbiljno?”

Ona kimne glavom. „Zašto ne? Ako ti to toliko znači, a i uskoro ćeš biti moj muž. Osim toga, bilo bi fora vjenčati se na istom mjestu gdje se vjenčala moja sestra.”

Ovijem ruke oko nje i zagrlim je. Ovo je prvi zagrljaj nakon dosta vremena na koji se ne moram prisiliti, ali tako mi je silno laknulo. Layla mi dopušta da ostanem ovdje još tjedan dana, što znači da ću opet vidjeti Willow.

A ako postanem vlasnik ovog mjesta, imat ću više vremena da *pomognem* Willow.

Možda.

Nakon onoga što sam danas učinio, postoji šansa da Willow neće više nikada htjeti razgovarati sa mnom.

Danas sam zaprosio Laylu, tako da ne bi imalo smisla odbiti je kad je večeras htjela voditi ljubav. Svukla se do gola i rekla kako želi da vodim ljubav s njom dok na sebi ima samo zaručnički prsten.

Morao sam opet misliti na Willow da bih to uspio odraditi. Zatim, kad smo završili i Layla se htjela maziti, zamišljao sam da je Willow dok sam nježno prelazio dlanom gore-dolje po njenoj ruci sve dok nije zaspala.

To je bilo prije sat vremena, i još smo u istom položaju. Ona spava na mojim prsima. Ja zurim u strop - čekajući da se Willow pojavi. *Nadajući se* da će se pojaviti.

Nisam nazvao svoju majku da joj kažem da sam zaprosio Laylu. Ne ponosim se time. Ne ponosim se ni onime što će moje priznanje, da više nisam zaljubljen u nju, učiniti Layli.

Ona se pomakne na mojim prsima i uspravi se u sjedeći položaj.

Cijelo tijelo mi odahne kad vidim da je to Willow. Počeo sam se bojati da sam je previše naljutio i da više nikad neće preuzeti Laylino tijelo.

Zuri u Laylin prsten. A onda ga skine s prsta i odloži na noćni ormarić.

„Nije mi ugodno nositi ga”, kaže. Povučte poplun preko golih grudi i počese se po ramenu. Willowini pokreti su nekako elegantni, to mi je najdraža razlika između njih dvije.

Moć privlačnosti je tako čudna. Kako je moguće da koriste isto tijelo a da je moja reakcija na njih toliko različita? Kako je moguće da mi je maloprijašnji seks s Laylom bio poput tlake, a sam pogled na Willow mi se čini kao nagrada?

„Ljepša je kad si ti u njoj”, kažem.

Willow me ne pogleda u oči. „To zapravo nije kompliment meni. Ovo nije moje tijelo.” Ustane i samouvjerenim koracima prelazi preko sobe. Uđe u kupaoonicu i zatvori vrata. Par sekunda kasnije čujem curenje vode iz tuša.

Zna da sam se večeras seksao s Laylom. Zato se pere.

Sigurno joj je teško kad sam intiman s Laylom. Ali moram imati tjelesne odnose s Laylom kako bih je zadržao, inače ne bih mogao vidjeti Willow.

To je najgora kvaka 22 koju čovjek može zamisliti. Ne mogu prekinuti s djevojkom od koje se odljubljujem jer se onda ne bih mogao družiti s djevojkom u koju se zaljubljujem.

Kad Willow završi s tuširanjem, vrati se u sobu omotana u ručnik. Pusti ga da padne na pod i navuče majicu prije nego što se vrati u krevet i legne pokraj mene. Okrene se na bok, leđima okrenuta meni. Povrijeđena je, a ja sam za to kriv.

„Willow, ne želim se oženiti njome.”

„Onda je nisi trebao zaprositi”, brzo uzvratila ona.

„Što sam trebao učiniti? Pustiti je da ode?”

Willow se preokrene i uspravi se u sjedeći položaj. „Da”. *Kao da je to tako jednostavno.*

„Nisam htio da nam oduzme posljednju noć koju možemo provesti zajedno.”

„A *nakon* večeras?” upita ona. „Što će se dogoditi ako kupiš ovu kuću? Imat ćemo skandaloznu tajnu vezu kad god Layla pristane doći s tobom ovamo? Morat ću stajati ispred vaših vrata i slušati vas dok se ševite, a nakon toga preuzeti njezino tijelo?”

Uхватim je za ruku i privučeni je k sebi, jer ne mogu podnijeti bol u njezinu glasu. Ona kapitulira i padne u moje naručje.

„Ovo nije fer prema meni”, kaže. „Ti možeš imati i nju i mene u svojem svijetu, ali ja tebe ne mogu uopće imati u svojem.”

Nježno joj pomilujem kosu. „Kad bih znao neki drugi način da to izvedem, učinio bih to drukčije. No ako to imalo pomaže, ja više nisam zaljubljen u Laylu.”

„Da, jesi”, tiho kaže Willow. „Samo si zbunjen. Došao si ovamo zaljubljen u nju, ali sam ja sve zakomplicirala kad sam počela koristiti njeno tijelo.”

„Bilo je komplicirano i prije nego što sam došao ovamo. Mislio sam da će ovo mjesto to promijeniti. Da će nekako popraviti naš odnos. No samo ga je pogoršalo. I sama si rekla da izgledam žalosno kad sam s njom.”

Willow podigne glavu s mojih prsa i pogleda me u oči. „Ali što ako sam ja kriva za to? Da ja nisam tu, da ti se nisam upetljala u život, možda bi se stvarno uspio ponovno zbližiti s njom.”

Duboko uzdahnem. Ne želim da gleda u mene dok govorim ovo što se spremam izreći. Bojim se da će izgubiti i to malo poštovanja što još ima prema meni. „Nema to nikakve veze s tobom, Willow. Vidio sam Laylu u njenim

najgorim stanjima i katkada su ta stanja jako, jako teška. Isprva sam za svoje odljublivanje krivio činjenicu da su se naše uloge tako naglo promijenile. Postao sam njezin skrbnik. Mislio sam da će se situacija promijeniti kad se Layla oporavi. No što se ona više oporavljala, počeo sam sve više udaljavati od nje. To nije njena krivica. Niti tvoja. Ja sam jedini krivac.” Prijeđem si dlanovima preko lica i glasno izdahnem. „Ja sam kriv za sve ovo. Za ovo što upravo radimo Layli. Za ono što joj je Sable učinila. Za ono što sam *ja* učinio *Sable* ”

Willow se pridigne u sjedeći položaj. Obgrli rukama koljena i na trenutak šuti, a onda kaže: „Želim znati što se dogodilo te noći.”

„Zar ne možeš jednostavno pogledati u Laylina sjećanja?”

„Želim čuti tvoju verziju.”

„Nije to neka složena priča. Sable je pucala u Laylu, a onda u mene kad sam ušao u sobu. Otrčao sam po pištolj.”

Willow ne reagira riječima na to, ali vidim da joj se cijelo tijelo ukruti kad to kažem. „I onda si... pucao u nju?” upita šaptom.

Kimnem. Još mi je nestvarno prisjećati se svega toga.

Willow nasloni glavu na koljena i nastavi gledati u mene. „Što ti je Sable bila?”

„Izlazili smo par mjeseci. Prošle godine, prije nego što sam upoznao Laylu.”

„Ali si prekinuo s njom? Zašto?”

Progutam knedl u grlu i uspravim se u krevetu. Willow me i dalje promatra, ali ja joj ne mogu pogledati u oči. Nalaktim se na koljena i usmjerim pogled na svoje šake. „U početku sam mislio da će to biti samo avantura za jednu noć, no ona se uporno vraćala. Nisam ništa poduzimao jer mi nije smetalo imati nekoga za intimno druženje. No ubrzo je počela objavljivati naše zajedničke slike na internetu, nazivati me svojim dečkom, dolaziti na svaku našu svirku. Garrett i dečkima iz benda je to bilo smiješno jer su znali da odgađam prekinuti s njom iz sažaljenja. Dopustio sam da to potraje nekoliko tjedana dulje nego što sam trebao jer je nisam htio uzrujati. No onda je počela pretjerivati i ostavila me bez izbora, morao sam prekinuti s njom.”

„U kojem smislu je počela pretjerivati?” upita Willow.

„Uzrujala bi se kad joj ne bih odgovorio da i ja nju volim, iako sam je poznavao tek nekoliko tjedana. Smetalo joj je što nisam objavio nijednu fotku s njom na svojem Instagramu. Postala bi iracionalno bijesna kad bih joj rekao da ne želim ozbiljnu vezu, a onda bi mi pokušala navesti razloge zašto misli da griješim. Ja sam mislio da se samo zabavljamo. Ona je već praktički planirala naše vjenčanje. Kad sam napokon prekinuo s njom, neprekidno me zvala telefonom. A onda je došla na jedan od naših nastupa i počela se derati na mene zato što joj nisam odgovarao na pozive. Garrett ju je morao izbaciti s koncerta i zabraniti joj da dolazi na sve naše buduće svirke. Ja sam morao prekinuti sve kontakte s njom. Nisam znao kako drukčije to riješiti. Mislio sam da će me s vremenom preboljeti.”

„Je li se zato pojavila u tvojoj kući i učinila to što je učinila? Zato što si s Laylom ušao u ozbiljnu vezu?”

„Iskreno, ne znam. Definitivno ju je uzrujala fotka mene i Layle koju sam objavio na Instagramu. Toliko ju je uzrujala da je kontaktirala Laylu na društvenim medijima. No policija je rekla da je Sable imala dugi popis dijagnoza, od kojih su neke vukle korijene iz njezina djetinjstva. Depresija, bulimija, bipolarni poremećaj, i mnoge druge. I nije uzimala lijekove za nijednu od njih. Možda je zato učinila to - što je učinila. Jer je bila jako nestabilna.”

„To je vjerojatno ostavilo stravične posljedice na Layli. I na tebi.”

Kimnem glavom. „Jest.”

„Zašto mi se čini da se osjećaš krivim zbog toga?” upita. „Nisam stekla dojam da si učinio išta pogrešno. Ljudi stalno prekidaju.” Slegnem ramenima. „Ne osjećam krivnju zato što sam prekinuo s njom, nego zato što sam joj oduzeo život. Mogao sam je jednostavno držati na nišanu dok ne stigne policija, ali nisam. Dopustio sam svojoj srdžbi da preuzme kontrolu zbog onoga što je Sable učinila Layli. Oduzeo sam joj život i otad se kajem zbog toga.” Willowin glas je tih kada kaže: „Učinio si ono što bi većina ljudi učinila u toj situaciji. Sable je imala opsesivnu osobnost, a ti si samo bio žrtva toga. Kako si mogao znati koliko je dubok njezin poremećaj, ili da je vodila klub tvojih obožavatelja i prije nego što ste se upoznali?” Lagano se nagne prema meni, prisiljavajući me da joj pogledam u oči. „Natjerala te na tako ekstremno rješenje pojavivši se u tvojoj kući s pištoljem u ruci. To nije tvoja krivnja.”

Lijepo je čuti te riječi, jer inače ni sa kime ne razgovaram o tome. Zaustim da joj kažem hvala.

A onda mi se sledi krv u žilama... *smrzne se*... i rasprsne poput sitnih krhotina stakla koje eksplodiraju u meni. Riječi koje je Willow upravo izgovorila sjure se kroz mene poput bujice, tražeći mjesto kojem pripadaju, ali one *nikamo* ne pripadaju.

Tim riječima nije mjesto u Laylinoj glavi.

Nisam spominjao Layli detalje o Sable. Nikad joj nisam rekao da je Sable vodila klub obožavatelja.

I svakako nisam rekao *Willow* da je Sable vodila klub obožavatelja.

Kako Willow zna bilo što o Sable? To nije nešto što bi ona trebala znati.

Uhvatim je za zapešće i uspravim se u sjedeći položaj, prevalivši je na leđa. Zatim izađem iz kreveta i stanem pokraj njega, zureći u nju.

Oči su joj razrogačene od zbunjenosti i od moje nagle kretnje.

Stisnem vilicu, pokušavajući u sebi povezati dijelove slagalice koja se činila tako složenom, a zapravo je vrlo jednostavna. Slagalice koja se sastoji samo od tri komada.

Ja.

Layla.

Sable.

Je li zato Willow ovdje? Zato što je zapravo Sable i traži oprost? Ako je tako, zašto se predstavlja drugim imenom?

„Zašto si rekla da se zoveš Willow?” upitam je.

Moja reakcija ju čini nervoznom. Prelazi dlanovima po svojim nadlakticama. „Pitao si me kako se zovem, a budući da nemam ime, jednostavno sam ga... izmislila.”

Riječi kao da su mi zaglavile u grlu. „Jednostavno si ga... *izmislila?*”

„Da. Već sam ti rekla da nemam nikakve uspomene. Kako bih znala svoje ime? Prije tebe nisam ni sa kime razgovarala, tako da me nitko nije ni pitao kako se zovem.”

Misli mi se uskovitlaju u svim mogućim smjerovima. Zašto nisam uzeo u obzir tu mogućnost? Sable je mrtva. *Ja* sam zaslužan za njenu smrt.

Zato je ovdje.

„Leeds?” Willow odgurne poplun u stranu dok me gleda kako koračam po sobi. „U čemu je problem?”

Prestanem koračati i okrenem se prema njoj. Osjećam se kao da se ispod mene otvorio pod i kao da ću propasti kroz kuću. „Kako si znala da je Sable osnovala klub mojih obožavatelja?”

Pogled joj se odjednom ispuni još nečim... nečim što se inače rijetko viđa na Willowinom licu. *Krivnjom.*

Prvi put otkako sam došao u ovu kuću, napokon osjećam ono što sam trebao odmah osjetiti. Strah.

„Izađi iz Layle.”

„Leeds...”

„Izađi. Iz. Layle!”

Willow brzo ustane iz kreveta. „Leeds, čekaj. Ne razumiješ. U njenoj glavi je kaos. Ništa nema smisla. To nije moje sjećanje - to je jedno od Laylinih sjećanja.” Stoji ispred mene i molećivo me gleda.

Osjećam se kao jebena budala. „Nikad to nisam *rekao* Layli. Nije mogla imati to sjećanje. Samo se Sable mogla toga sjećati.” Willow se uhvati rukama za glavu kao da ne može dovoljno brzo smisliti izliku.

Willow je Sable, a ja sam to trebao odmah shvatiti. No bio sam previše opsjednut cijelom ovom pričom. Previše opčinjen spoznajom da se događa nešto tako krupno i da sam ja dio toga. Osjećao sam se kao da sam dio nečeg puno značajnijeg od sebe i Layle, a zapravo sam cijelo vrijeme još više razarao naš već ionako razoreni odnos.

Želim da Willow izađe iz Layle, i nije me čak ni briga hoće li to učiniti dok Layla nije u krevetu. Nije me briga hoće li Layla biti prestravljena kad otvori oči ne sjećajući se da je ustala. Ionako noćas planiram otići odavde s Laylom. Moram je odvesti što dalje od Willow.

Odgurnem Willow u prolazu i zgrabim kovčeg koji je Layla danas počela pakirati. Bacim ga na krevet pa dohvatim i drugi kovčeg. Willow ne kaže ni riječ dok se pakiram. Samo me prati pogledom dok hodam po sobi i skupljam naše stvari.

Uđem u kupaonicu, pokupim i sve odatle, završim s pakiranjem pa odem do vrha stubišta. Gurnem jedan od kovčega i gledam kako se kotrlja niz stube, a onda potrčim dolje s drugim kovčegom u ruci.

Willow je iza mene, i dalje u Layli.

Ne znam zašto mi je toliko trebalo da to povezem. Willow je tu s razlogom. A razlog je očit - zato što je pucala u nas. Taj mi je razlog bio pred nosom otkako sam kročio u ovu jebenu kuću. Kuću koja je stavljena na prodaju prije nekoliko mjeseci. Kuću koja je malo prije toga promijenila vlasnika.

Willow je rekla da ne zna koliko je dugo ovdje, no sjećam se da je rekla kako je malo prije toga kuća promijenila vlasnika. A to znači... da se vrijeme podudara. Willow se pojavila ovdje otprilike u vrijeme kad sam ubio Sable.

Odem u kuhinju po ključeve auta, a onda se okrenem i ugledam Willow na vratima. „Mi odlazimo. Moraš izaći iz nje.”

Ona odmahne glavom, preklinjući me pogledom. „Čak i ako sam bila Sable u prošlom životu, ja sada nisam ona. Nikad ne bih mogla učiniti ono što ti je ona učinila. Što je učinila Layli.”

Stišćem ključeve u šaci, još prestrašeniji nego prije. Dosad je Willow uvijek napuštala Laylu kad god bih je zamolio da to učini.

Što ako ovaj put odbije izaći iz njezina tijela? Što bih trebao učiniti u tom slučaju?

„Kažeš da je u Laylinoj glavi kaotično. A kaotično je zato što imaš sjećanja koja nisu Laylina?”

Willow drhti brada kad kimne glavom.

„Koliko imaš Sableinih sjećanja?”

Ona slegne ramenima. „Ne znam. Ne znam koja su sjećanja Sableina, a koja pripadaju Layli. Kad sam u njoj, imam i jedna i druga. Zato sam ti rekla da je u njoj kaotično, jer postoje dvije verzije svega.”

„Na primjer?”

Willow zakorači prema meni i ja ustuknem. Obrve joj se razmaknu u agoniji kad se odmaknem od nje. Priguši jecaj i sjedne za stol. Sad prekriva usta objema rukama, kao da nastoji zadržati unutra ne samo jecaje, nego i istinu.

Posegnem rukom prema kuhinjskom pultu iza sebe i dograbim ubrus. Pružim ga Willow... jer želim da mi vjeruje dok sam još ovdje. Dovoljno dugo da mi iznese svoje objašnjenje, a onda ću je, nadam se, nagovoriti da mi dopusti otići s Laylom. Ponovim pitanje na koje mi još nije odgovorila, ali ovaj put je nježnije upitam.

„Willow, kojih sjećanja imaš dvije verzije?”

Ona podigne pogled prema meni, brišući oči ubrusom. „Nijedno kad nisam u Laylinom tijelu. Ali kad sam u njoj... ima ih puno.”

Drhtavo puhnem i okrenem joj leđa. Sve *ovo vrijeme mi je lagala*. „Sjećaš li se pucnjave?”

„Da”, prošapće.

„Sjećaš li se da si pucala u nas?”

Ona zastane, a onda...

„Sva se ta sjećanja doimaju kao moja dok sam u Layli. Tako da ne znam. Unutra su. No jesu li moja? Ne znam.”

Okrenem se i pogledam u nju. „Kako bi inače imala pristup Sableinim sjećanjima?”

Ona odvrati pogled od mene i pokrije rukom lice, puna srama. „Ne znam.” Brzo ustane i pojuri prema meni. „Ako sam i bila Sable, više nisam, Leeds. Nikad ne bih mogla učiniti takvo što.”

Osjećam mučninu u želucu. „Izađi iz Layle”, preklinjem je, znajući da je to isprazna molba. Nema šanse da će nam sada dopustiti da odemo. Sable nas je već jednom pronašla, a sad nas je ponovno uspjela pronaći. A ja sam se kao totalni naivac upecao na njenu udicu.

Međutim, ovo nije nekakva sitna, nebitna pogreška. Ovo je onozemaljski.

I daleko nadilazi moju moć shvaćanja.

Suze se slijevaju iz Willowinih očiju. Samo odmahne glavom i kaže, pogleda punog tuge: „Žao mi je.”

A onda zavrišti.

Kralježnica mi se ukruti od tog stravičnog vriska.

Istog časa mi postane jasno da Willow više ne koristi Laylino tijelo.

Layla se osvrne oko sebe po kuhinji, pa se čvrsto uhvati za šank. Spusti se na pod, kao da su joj koljena preslaba i ne mogu je držati uspravnom. „Što se događa?” upita drhtavim šaptom. Kad pogleda u mene, oči su joj širom otvorene. „Leeds, što se događa sa mnom?”

Uхватim je za ruku i podignem je s poda. „Moramo otići. Smjesta.”

Layla je histerična. Odgurne me od sebe i kaže: „Treba mi moj lijek. Poludjet ću.”

„Spakirao sam ga.”

Ona zastane na vratima i pogleda u mene. „Zašto? Treba mi. Gdje je?”

Odem u predvorje i podignem naše kovčege. „Dat ću ti ga u autu. Moramo smjesta otići. Idemo.”

Layla se ne miče. „Zašto moramo otići? Zašto sam dolje?” Okrene se oko sebe, gledajući prema vrhu stubišta, a onda u kuhinju. „Ne sjećam se ničega. Mislim da nešto nije u redu. Nešto nije u redu sa mnom.”

„S tobom je sve u redu, Layla. Problem je u ovoj kući. Moramo je napustiti.”

Ona pogleda u mene, i možda zbog ozbiljnosti koju vidi na mojem licu konačno kimne glavom. „Okej”, kaže glasom punim nervoze. Otvorim vrata i gurnem Laylu prvu iz kuće. Zatim prenesem kovčege preko praga.

„Požuri se”, kažem jer želim da ubrza hod, prije nego što Willow ponovno zaposjedne njeno tijelo.

Na pola puta do auta, Layla zastane. „*Idemo*, Layla.”

Ona se ne pomakne.

Pogledam u nju, i više ne vidim Laylu pokraj sebe.

Ovo je opet Willow.

Ispustim kovčege i podignem ruke u očajanju. Kovčezi padnu na tlo, pa udarim nogom u jedan. Zatim ga još jednom udarim. Udaram ga i udaram i udaram jer nam Willow neće dopustiti da odemo.

„*Prestani*, Leeds”, preklinje me Willow.

Ne znam kako da izvučem Laylu iz njenih šaka.

I čak i ako izađe iz Layle, hoće li nas pratiti? Kako mogu znati da neće biti s nama u autu kad odemo? Ne mogu zvati policiju. Što bih im, dovraga, rekao? Da me proganja duh djevojke koju sam ubio? *Opet?*

Jebemu, kako sam se uspio uvaliti u ovo sranje?

„Slušaj me”, smireno kaže Willow. Njena smirenost sušta je suprotnost Laylinoj histeričnosti. „Ako sam *bila* Sable u prošlom životu, više nisam. Ja sam Willow. I nikad ne bih mogla učiniti ono što je Sable učinila tebi i Layli. Želiš li otići, pustit ću te da odeš. Ali...”

Odmahnem glavom. „Ne želim uopće čuti što mi imaš reći. Želim otići.”

Ona podigne ruku. „Molim te. Samo mi dopusti da ovo kažem.” Polako napravi dva koraka prema meni. „Ako sam *bila* Sable, postoji razlog zašto sam ovdje. Gledao si sve one filmove sa mnom. Znaš sve teorije. Zašto je Sable zaglavila ovdje, Leeds? Možda treba tvoj oprost. Ili možda ti trebaš njezin? Ne znam, ali ako odeš, nikad to nećemo otkriti. I provest ćeš ostatak života znajući da duhovi postoje, i da je možda zbog tebe jedan zaglavio ovdje. Ovo će nas zauvijek pratiti. Oboje.”

Premjestim težinu s jedne noge na drugu. „*Pokušavao* sam ti pomoći da to otkriješ otkako smo počeli razgovarati! Ti nisi htjela ništa znati, Willow! I *sada* želiš da ti pomognem? Nakon što sam otkrio da si mi tjednima lagala?”

„Nisam ti lagala. Nisam znala”, kaže. „Mislila sam da je to samo kaos u Laylinoj glavi, jer nemam nikakva sjećanja kad nisam u njenoj glavi. Još ne znam sa sigurnošću. Tvoja teorija ima smisla, no ne čini mi se ispravnom. Nešto tu nije redu.” Još mi se malo približi. Ovaj put se ne odmaknem jer kad pogledam u nju, dio mene još vidi Willow, a taj dio i dalje osjeća sažaljenje prema njoj.

Ali nedovoljno da ostanem.

Pokažem prstom u nju. „Ti si razlog zašto se ovo dogodilo, sjećala se ti toga ili ne. Zbog tebe je Layla zamalo umrla. Ne želim biti odgovoran za tvoje konačno ubojstvo Layle. *Izađi iz nje i nemoj se više vraćati u nju.*”

Ona je i dalje smirena, ali sada joj niz obraze nijemo teku suze. „Ne znam zašto sam ovdje, ali jesam. I što god ovo bilo, ne osjećam se kao loša osoba. Osjećam da sam *dobra i iskrena*. Nisam poput Sable dok je bila živa. Osjećam se kao ja. Kao Willow. Ja sam ona djevojka s kojom si gledao filmove i jeo ostatke večere, i družio se s njom. Ja sam ona djevojka koju si sinoć ljubio u krevetu. *Ja*. Ne Sable. Ne Layla. *Willow.*”

Stisnem zube. „Willow ne postoji. To je samo ime koje si izmislila.”

Ona mi se posve približi i obujmi mi lice dlanovima. Oči su joj pune očajanja. „Ja postojim. Ovdje sam. Stojim ispred tebe.”

Ne mogu je gledati dok ovako plače. Okrenem joj leđa i stavim ruke na bokove. Pognem glavu ne znajući kako dalje postupiti. Prođe cijela minuta, a ona samo stoji iza mene i tiho plače.

Ne znam što mi je činiti. Zurim u kolni prilaz znajući da bih trebao otići tim putem. No zašto me moj unutarnji kompas vuče u suprotnom smjeru? Zašto se uopće mučim s tom odlukom? Zašto me nešto i dalje vuče da ostanem ovdje kad je ona razlog zašto smo uopće u ovoj situaciji?

„Leeds...” konačno kaže. „Samo... idi.”

Okrenem se prema njoj. Willow me gleda potpuno poraženo. Mahne rukom prema autu. „Idi. Ovo nije u redu. Ionako ne bismo trebali ovo raditi Layli. Idi, oženi se, kupi joj neku drugu kuću, imajte djecu, budi slavan i sve to. Budi sretan.” Prstima obriše područje ispod očiju. „Želim da budeš sretan. Obećavam da te ovaj put neću zaustaviti kad odeš s njom, ako to želiš.”

Na trenutak je proučavam ne znajući što vjerovati.

I zašto je, *dovraga*, i dalje sažalijevam?

Odem do naših kovčega i podignem jedan. Pa drugi. Odnese ih do auta i spremim ih u prtljažnik. Ona stoji pokraj vrata s vozačeve strane.

Zastanem na pola metra od nje i oprezno je gledam.

„Učiniš mi uslugu?” kaže. „Hoćeš poslati e-mail onom čovjeku i zamoliti ga da svejedno dođe? Moram sada ovo riješiti. Ne želim više biti ovdje.”

Te riječi, i bol u njezinu glasu dok ih je izgovarala sjednu mi kao kamen na prsa.

Ne želim više biti ovdje.

Nervozno pročistim grlo. „Večeras ću mu poslati e-mail.”

Ona se nježno osmjehne, a usne joj zadrhte kad prošapće: „Hvala ti.” Još jedna suza kapne iz njezina oka pa podigne pogled i bolnog izraza lica okrene glavu udesno. „Nadam se da ćeš imati dobar život.”

I zatim nestane.

Layla je ponovno histerična.

Zbunjeno se vrti u krug, nemajući pojma kako je dospjela van.

Uhvatim je za ruku i dopratim do suvozačkih vrata. „Samo uđi u auto”, kažem nastojeći zvučati smireno, što nije jednostavno kad ona vrišti i uplašena je i zbunjena i jeca. Privežem je sigurnosnim pojasom i zaobiđem auto hodajući prema vozačkom mjestu.

Stavim ruku na kvaku i nakratko zastanem. Layla viče da se požurim. Glava mi puca od pritiska zbog svega što se dogodilo u proteklih sat vremena. Želim samo vrištati jer se trenutačno osjećam kao da sam rastrgan napola.

Sjetim se one noći kad sam upoznao Laylu. Sjetim se što mi je rekla... o dimenzijama i kako vjeruje da prelazimo iz jedne u drugu, pa u treću, i tako dalje. Sjetim se kako je rekla da se u maternici ne sjećamo svojeg postojanja *prije* maternice. Dok živimo, ne sjećamo se da smo bili u maternici. I kako se u sljedećoj dimenziji nećemo sjećati *ovoga* života.

Što ako se Willow uistinu ne sjeća da je prije bila Sable?

Što ako je osoba u ovoj dimenziji drukčija od one u prošloj?

Ima pravo. Koliko god daleko otišao od ovoga mjesta, nikad neću prestati razmišljati o tome. Uvijek ću htjeti pronaći odgovore.

Pogledam natrag prema kući... prema tom mjestu koje mi znači najviše na ovom svijetu. Srce države.

Ako Willow... *Sable*... ne treba moju pomoć, zašto bi došla ovamo?

Postoji razlog zašto je ovdje. Nekako je znala da ću se ja tu pojaviti. Možda su se u cijelu priču uplele nekakve kozmičke sile. Možda je razlog vrlo jednostavan; možda *Sable* samo treba moj i Laylin oprost.

O čemu se god radilo, bilo da je razlog složen ili jednostavan, ovo je veće od Layle. Veće od mene. Ovo je puno veće od svijeta u kojem postojimo, ili sam barem mislio da postojimo, a ja to pokušavam na silu strpati u kutijicu i spremiti je nekamo kao da se ništa nije dogodilo.

Osjećam poriv da pomognem Willow. Osjećam ga u utrobi, u kostima, u srcu. Odem li, ti će osjećaji ostati ovdje, u ovoj kući, s ovim duhom, a ja ću otići osjećajući se jednako prazno kao kad sam došao ovamo.

Ne mogu objasniti zašto se tako osjećam, ali pobjeći odavde iz straha čini mi se puno gorim od ostajanja kako bih pomogao ovoj djevojci da pronađe svoj mir.

Ako smo Willow i ja povezani s razlogom, zašto je zaglavila ovdje, onda smo vrlo vjerojatno i njezin jedini izlaz odavde.

„Leeds”, preklinje me Layla. „Uđi u auto!”

I ni uza sav trud... ne mogu shvatiti zašto. Zašto me briga što će biti sa Sable? Zar nekako utječe na moje misli?

„Willow”, kažem u zrak. „Imam pitanje. Uđi ponovno u Laylu.” Layla još urla moje ime, preklinjući me da se požurim.

A onda prestane.

Odjednom smireno otkopčava sigurnosni pojas i otvara vrata. Kad izađe iz auta, okrene se i pogleda u mene preko krova auta, to više nije Layla nego Willow.

„Jesi li ikada ušla u mene?” upitam je.

Ona smjesta odgovori odmahujući glavom: „Ne. Naravno da nisam.”

Izraz njezina lica jasan je pokazatelj da ne laže. „Rekla si da imaš sjećanja samo kad si u ljudskom tijelu”, kažem. „Je li to istina?” Ona kimne glavom.

„Ako taj čovjek dođe ovamo kako bi ti pomogao, trebat će ti nečije tijelo. Trebat će ti ta sjećanja.”

Willow treba nekoliko sekunda da registrira što sam rekao, a onda prekrije usta dlanom, nastojeći prigušiti jecaj. Zatim spusti ruku na prsa i položi je na srce. „Pomoći ćeš mi?”

Ja uzdahnem s kajanjem. „Da. Nemam pojma zašto. I zato, molim te, nemoj da požalim zbog toga. *Molim te*”

Willow čvrsto odmahne glavom. „Nećeš požaliti. Ali... Layla neće htjeti svojevolumno ostati ovdje. Ne nakon ovoga večeras.” Hodam natrag od auta prema kući. „Znam.”

U ovom trenutku istinski preispitujem sebe kao Laylinog dečka i skrbitelja, i kao ljudsko biće. Ne znam zašto mi je toliko važno ostati, ni zašto mi je toliko važno zadržati Laylu ovdje sa sobom. Moje trenutačno ponašanje kosi se sa svim mojim moralnim načelima, ali nikada nisam osjećao ovako instinktivnu sigurnost u svoju odluku.

Moj instinkt mi govori da će se ova grozna odluka na kraju isplatiti.

A to znači da ću ovaj trenutak vjerojatno najviše požaliti.

ISPITIVANJE

„Volio bih sada razgovarati s Willow”, kaže istražitelj ne zaustavljajući snimanje. Samo zuri u mene i čeka da odem gore odvezati Laylu.

Čim stignem u spavaću sobu, jasno mi je da je Willow već u Layli.

„Taj čovjek me čini nervoznom”, kaže.

„Djeluje bezopasno.”

„Previše je zagonetan. Cijelu si večer samo ti govorio. On nije ništa rekao.”

Ne odgovorim na njezin komentar jer ga poznajem koliko i Willow, pa ne mogu jamčiti za njegov karakter. No što se najgore može dogoditi? Da nam ne ponudi nikakve odgovore? Mi ih ionako nemamo tako da ne može ništa pokvariti.

Willow tiho silazi niz stube. Kad uđemo u kuhinju, tip je zavaljen u stolici i pažljivo promatra Willow. Večeras je samo nekoliko sekunda bio u njenoj tjelesnoj nazočnosti, kad je spriječila Laylu da otvori ulazna vrata. Gleda u nju kao da je analizira iznutra. Willow sjedne nasuprot njemu.

„Želiš li štogod popiti?” upitam je.

Ona odmahne glavom, fiksirajući pogledom čovjeka ispred sebe.

On nasloni ruke na stol i stane kuckati prstima po njemu. „Koja je vaša prva uspomena iz ovog mjesta?”

Willow lagano slegne ramenima. „Nemam neku konkretnu prvu uspomenu.”

„Jednostavno se osjećate kao da ste oduvijek bili tu?” upita on. Ona kimne. „Da. Mislim, znam da nisam. Ali ne pamtim da *nisam* bila ovdje, ako to ima ikakvog smisla.”

„Naravno da ima”, nježno će on. „To je kao porod. Ljudi znaju da su se rodili, ali nemaju uspomene na taj trenutak. Ovo nije drukčije od toga.”

Willow kao da se malo opusti na taj njegov komentar.

On se nagne naprijed i još je pažljivije promotri. „Leeds mi je rekao da se sjećate svojeg prošlog života.”

„Imam sjećanja koja pripadaju i Layli i Sable, ali samo kad sam u njenom tijelu.”

„Koja sjećanja imate kad niste u Layli?”

„Samo ona koja sam stvorila ovdje.”

On kimne glavom u znak razumijevanja. I dalje je pažljivo proučava pogledom.

„Ali imam osjećaje”, doda Willow. „Čak i kada nisam u tijelu.”

„Kakve osjećaje?”

Willowine oči nakratko polete prema mojima, a onda spusti pogled na svoje ruke. „Kad je Leeds došao ovamo... ne znam, teško je to objasniti. Ali kao da mi je laknulo kad sam ga ugledala. Tada sam prvi put osjetila nešto ugodno, barem koliko pamtim.”

„Mislite da vam je laknulo jer ste vidjeli baš *njega*, ili ljude općenito? Je li moguće da ste to osjetili zato što ste bili usamljeni?” Willow odmahne glavom. „Ne. Laknulo mi je jer sam imala osjećaj... kao da mi je *nedostajao*. Prema Layli nisam ništa osjećala. Samo prema Leedsu.”

„I to ste osjetili prije nego što ste prvi put ušli u Laylino tijelo?”

Willow kimne.

Nisam imao pojma da je nešto osjećala kad smo tek stigli ovamo. No to ne znači gotovo ništa. Sable je mislila da me voli kad je bila živa pa donekle ima logike da je te osjećaje prenijela i u svoje sadašnje obitavalište, gdje god to bilo.

Willow protrlja zavoje na zapešcima. Opazim da je lik spustio pogled na njene ruke. Zapiji se u njih. „Koliko već dugo držite Laylu zatočenu?” upita.

„Zatočena - je težak izraz”, umiješam se.

On usmjeri pozornost na mene. „Koji biste izraz vi predložili?”

Pokušam se sjetiti nekog drugog izraza, ali ne mogu. Ima pravo. Držimo Laylu ovdje protiv njezine volje i ne postoji blaži opis toga. „Zavezali smo je malo nakon što sam vam poslao poruku i zatražio vašu pomoć.”

„Odvežete li je kad Willow preuzme njeno tijelo?” upita me.

„Da, ali sumnjam da je možemo još dugo tako koristiti. U zadnjih nekoliko dana spavala je tek nekoliko sati.”

„Što Layla misli da se događa?” Pogleda u Willow. „Zna li sada za vas?”

„Leeds joj je pokušao objasniti zašto ne može otići, no ni to je nije primirilo, pa... Mislili smo da će najbolje shvatiti što se događa ako joj to pokažemo.”

Istražitelj se ovaj put okrene prema meni. „I kako ste to učinili?”

Poglavlje 19

Ne znam kako je sada zvati. Willow ili Sable.

Sable mi se čini kao uvreda. Ne mogu ni pomisliti na to ime, a da me pritom ne preplavi val negativnih emocija.

Čak i sada kad znam to što znam, Sable koju sam poznavao i Willow koju poznajem i dalje mi se čine kao dvije različite osobe. Ona nije ono što je bila u prošlom životu.

Nastavit ću je zvati Willow jer se ne mogu prisiliti zvati je Sable.

Kad sam maloprije ušao natrag u kuću, smjesta sam izvadio laptop i otvorio poruke s foruma. Natipkao sam: *Trebamo vašu pomoć*.

Nisam ništa drugo napisao u poruci. Taj čovjek je već nekako saznao gdje smo odsjeli pa ako može doći, doći će. A bude li mu trebalo još informacija, pitat će. Ne želim iznijeti previše detalja.

„Bit će histerična kad se probudi”, kaže Willow. „Trebao bi izvaditi njezin lijek iz auta, ako joj slučajno zatreba.”

„Dobra ideja.” Vratim se do auta i izvadim oba kovčega. Zatvorim prtljažnik i podignem pogled prema kući. Vidim Willow kroz golemi prozor na erkeru u kuhinji. Korača naprijed-natrag i nervozno grize nokte. Promatram je na trenutak, pitajući se što će se dogoditi kad se Layla probudi.

Kako ću joj ovo objasniti?

Trebam li joj reći istinu?

Nisam siguran da je mogu uvjeriti kako je sve što se danas dogodilo bio samo san, i ne veselim se trenutku kad joj budem rekao da namjeravam još ostati u ovoj kući. Jednostavno ću to rješavati u hodu. To je sve što trenutačno mogu učiniti. Ne mogu nazvati ljude koje poznajem i tražiti savjet kako da ispravno zadržim ovdje svoju curu protiv njene volje, da bi moja prijateljica, koja je duh, mogla preuzeti njezino tijelo.

Ovo je definitivno situacija koja traži prilagođavanje i improvizaciju.

Čim se vratim u kuću s kovčezima, uključim sigurnosni sustav. A onda Willow pođe sa mnom gore u sobu. Raspakiramo kovčege i pokušamo sve vratiti točno ondje gdje je bilo prije nego što sam ih spakirao. Želim li pokušati uvjeriti Laylu da je sanjala sve što se maloprije dogodilo, morat će sve izgledati kao da se nismo uopće pakirali za odlazak odavde.

Kad se vratim iz kupaonice, gdje sam vratio Layline toaletne potrepštine na policu iznad umivaonika, Willow sjedi na krevetu. Rukama je obgrlila koljena, a leđa naslonila na uzglavlje.

„Što ćeš joj reći kad se probudi?” upita.

„Ne znam još.”

Ona kimne i čvrsto stisne usne. Dođem do kreveta i sjednem na njega. Willow nasloni glavu na koljena i zapilji se u mene. U ovom trenutku, ovako sklupčana, djeluje tako sitno. Tako ranjivo.

Možda sam zato odlučio ostati i pomoći joj, jer je nikad nisam doživljavao kao prijetnju. Barem u ovoj kući. Pa čak i znajući ovo što sada znam, ne mogu je mrziti. Ne mogu čak ni žaliti zbog svega ovoga. I dalje osjećam privlačnu silu njezine prisutnosti.

I dalje mi je draže biti ovdje s Willow nego s Laylom. Svjestan sam koliko je to sjebano, ali ne mogu utjecati na svoje osjećaje, koliko god želio da ih ne osjećam.

„Trebam li ostati budan dok spavaš?” upitam je.

„Mislim da ne trebaš. Bit će bolje ako i ti malo odspavaš.”

„Što ako se probudi dok spavam?”

„Ja neću spavati, čak i ako Layla zaspi. Ako se probudi, obavijestit ću te. Ući ću ponovno u nju bude li nužno, ali samo ako baš budem morala.”

Oboje legnemo u krevet i pokrijemo se dekom.

Želim je zagrliti jer djeluje preplašeno. No sada je previše toga među nama pa ne mogu to učiniti. Bez obzira na to što me Willow i dalje iracionalno privlači, ne mogu je ljubiti kao prošle noći, znajući ovo što sada znam.

Willow ne djeluje kao da to očekuje od mene. Zatvori oči i prošapće: „Laku noć, Leeds.”

Probudi me grubo tresenje, kao da mi se cijelo tijelo bacaka u sušilici rublja. Osjećam ruke na svojim ramenima. Netko me povlači za majicu. Kapci su mi toliko teški da imam osjećaj kako ću ih morati razdvojiti prstima.

„Leeds!” Kad izgovori moje ime, napokon otvorim oči i smjesta se uspravim u krevetu. Layla je uključila svjetiljku i stoji pokraj mene. Sad me povlači za ruku. „Nešto *nije* u redu”, prošapće... paničnim glasom.

Pokuša me izvući iz kreveta, ali ja se ne pomičem. Naposljetku mi pusti ruku i uputi se prema komodi. Izvuče traperice i počne navlačiti nogavice. „Nešto nije u redu sa mnom, Leeds. Moramo otići odavde. Ne želim biti ovdje.”

Trudim se da mi glas zvuči smireno kad kažem: „Ružno si sanjala, Layla. Vрати se u krevet.”

Ona me pogleda kao da sam je uvrijedio. Napravi dva brza koraka naprijed i kaže: „Ne *sanjam!*” Ljutito prosiće riječ *sanjam*, a onda odvrti pogled kao da se srami vlastitog ispada. „Ne sanjam”, promrmlja.

Ustanem iz kreveta i stanem pokraj nje blizu komode. „U redu je, Layla. Ja sam tu.” Pokušam je zagrliti, no ona se odgurne od mene zabivši prst u moja prsa.

„Znaš da nije u redu! Bio si ondje večeras! I ti si pokušavao pobjeći!” Uhvati se jednom rukom za čelo i okrene se oko sebe, grozničavo gledajući po sobi, a onda joj se ponovno pogled zaustavi na meni. „Što se događa? Zar sam poludjela?”

Želudac mi se stisne od krivnje zbog smjera u kojem su krenule njene misli, no ne kažem ništa da je razuvjerim. Možda je bolje da misli da je poludjela. Istinu bi puno teže prihvatila.

No je li u redu dopustiti joj da misli kako gubi razum?

Layla zuri u mene nekoliko dugih, zabrinjavajućih sekunda, kao da zna da se suzdržavam. Među nas se uvuče nepovjerenje. Samo na trenutak - na sekundu ugledam mračnu sjenu u njenim očima - kao da se pita jesam li uopće na njenoj strani. Prije nego što stignem odgovoriti na to neizgovoreno pitanje, ona pojuri prema vratima sobe pa prema stubama.

Layla pokušava pobjeći.

Ona ne smije pobjeći.

Potrčim za njom. Prođem pokraj nje i stignem do ulaznih vrata prije nje, pa naslonim leđa na njih i raširim ruke. „Ne smiješ otići u ovakvom stanju. Uzrujana si.”

Ona odmahuje glavom kratkim, trzavim pokretima, a oči joj se pune suzama i strahom. Zatim otrči u kuhinju. Ja je pratim i gledam kako vadi nož iz stalka. Okrene se prema meni mahnito mašući nožem. „Pusti... me... da... odem.” Glas joj je tih i prijeteći, ali i drhtav.

„Spusti taj nož”, zamolim je.

„Spustit ću ga kad budem u autu.”

Odmahnem glavom. „Ne mogu te pustiti da odeš.”

„Ne možeš me natjerati da *ostanem!*” prodere se. „Zašto me pokušavaš natjerati da *ostanem?*” Prekrije usta dlanom da priguši jecaj, ali i dalje drži nož uperen prema meni. „Nešto nam se događa, Leeds. Prolupao si. Ili sam ja prolupala, ne znam, ali za to je kriva ova kuća i zato moramo pobjeći odavde. Molim te.”

Uхватim se za potiljak dok pokušavam smisliti što reći. Kako je smiriti. Ne znam koje opravdanje ponuditi kako bih je nagovorio da ostane, ali ne želim ni da ode u ovako histeričnom stanju. A onda mi sine. „Auto neće upaliti.”

Layla sumnjičavo zaškilji.

„Pokušao sam ga ranije upaliti. Crkao je. Ne možemo otići dok ne stigne akumulator koji sam naručio.”

Ona uperi nož u mene kao da je kažiprst. „*Lažeš!*”

„Ne lažem.”

„Onda daj da ga ja probam upaliti.” Krene prema kuhinjskim vratima, ali joj ja zapriječim izlaz.

I tada je pogodi realnost situacije. Sve do ovog trenutka, bila je samo zbunjena i pomalo uplašena, no sad je shvatila. Jasno joj je da nisam posve na njenoj strani.

Želim biti na njenoj strani, ali me nešto sprječava da to izaberem. Kao da mi je savjest prepolovljena, ili kao da je uopće nemam.

Ona nasrne na mene, no nož koji drži u ruci oslobodi se njezina stiska i odleti na drugi kraj kuhinje. Pogodi prozor i uz bučni zveket padne na pod. Layla zuri u nož razrogačenim očima. Pogleda u mene, pa opet dolje u nož. Ja stojim više od pola metra dalje od nje, pa zna da joj nisam ja izbio nož iz ruke.

Layla zavrišti.

No kako njeno vrištanje iznenada počne, tako i prestane.

Willow je preuzela nadzor nad njom.

„Morat ćeš je zaključati u spavaću sobu”, kaže.

Izađem iz kuhinje jer mi treba više prostora za razmišljanje. Koračam predvorjem, ruku spojenih iza glave. „Pokušat će pobjeći kroz prozor.”

„Onda je zaključaj u neku drugu sobu.”

„Sve sobe imaju prozore”, kažem.

„Ima li ova kuća: podrum?”

„Ne mogu joj to učiniti. Nitko ne želi biti zarobljen u podrumu.”

„Leeds, nitko ne želi *nigdje* biti zarobljen.”

Naglo se okrenem i pogledam u Willow. „Zar ne možeš jednostavno ostati u njoj dok taj tip ne dođe ovamo?”

Ona odmahne glavom. „Njeno tijelo je sada već jako iscrpljeno. Ne mogu je nastaviti održavati budnom, koliko god se trudila.”

Radije bih da Layla nije ovako nesvjesna. To je izbezumljuje, no nisam siguran da je nakon svega što se danas dogodilo mogu pustiti da ode. Otišla bi ravno na policiju.

Sad sam stvarno zaglibio.

Nema više povratka.

„Morat ću je vezati za krevet.”

Willow kimne. „Okej, ali što će biti nakon toga? Kad sve bude gotovo. Layla neće dopustiti da prođeš nekažnjeno. Ona misli da je držiš ovdje protiv njene volje.”

„I držim je protiv njene volje. No o tome ću razmišljati kad dođe trenutak za to.”

„Ne možeš preuzeti svu krivnju na sebe. Reci joj da si pokušao pobjeći, ali ti ja to nisam dopustila. Uvjeri je da si i ti žrtva u ovoj priči. Mora se osjećati kao da je netko na njenoj strani.”

„Želiš da joj kažem istinu o tebi?”

Willow kimne glavom. „Možda ne baš sve. Možeš joj dati dovoljno informacija da shvati da ti nisi kriv za ovo i da je u igri nešto puno veće. Nakon toga možda više neće imati negativne osjećaje prema tebi. Meni je svejedno što osjeća prema meni, ili prema ovoj kući. Samo ne želim da krivi tebe.”

To bi moglo upaliti. Mogu je uvjeriti da je situacija izvan naše kontrole, da nas neka druga sila zadržava ovdje. To je neće nimalo smiriti, jer će joj biti teško prihvatiti i pomisao na takvo što, no možda će me prestati kriviti. To je sve čemu se mogu nadati. Da ne provedem ostatak života u zatvoru.

„Moramo pronaći uže.”

Poglavlje 20

Otvorim kameru na mobitelu, namjestim ga na komodu i usmjerim ga prema Willow. Ona smireno sjedi na krevetu, prekrivenih nogu i leđa naslonjenih na uzglavlje. Ruke su joj vezane za okvir kreveta pokraj njezine glave.

Stisnem gumb za snimanje pa sjednem na krevet pokraj nje. Stisnem joj utješno ruku jer djeluje napeto, pa pogledam u kameru mobitela. „Layla, znam da te ovo zbunjuje. Znam da je jezivo. Ali moraš me saslušati.” Puhnem. „Nešto je u ovoj kući. Netko koga ne možemo vidjeti. Ovo je veće od mene i tebe. Ona je jača od mene i tebe. I dok joj ne pomognem, ne možemo otići.”

Pogledam u Willow. „Kako se zoveš?”

„Willow”, kaže.

„Prijeti li Layli opasnost od tebe?”

„Ne.”

„Prijeti li joj opasnost od mene?”

Willow odmahne glavom. „Ne.”

„Zadržavam li Laylu ovdje protiv njene volje?”

„Ne”, kaže. „Ja je zadržavam. Ali samo još jedan dan.” Willow pogleda u kameru. „I onda će sve biti gotovo. Layla, molim te, nemoj za ovo kriviti Leedsa. Ovo je izvan njegove kontrole.”

„Što će se dogoditi ako Layla pokuša pobjeći?” upitam je.

Ona i dalje gleda u kameru kada kaže: „Ne možeš pobjeći, Layla. Bolje je da jednostavno pričekas da ovo završi, što mirnije možeš.”

Nakon toga priđem mobitelu i zaustavim snimanje.

„Prestravit će se kad to vidi”, kaže Willow.

„Već je prestravljena.” Ugasim svjetlo, no soba nije posve u mraku jer se vani očito bliži zora. Budni smo cijelu noć. Navučem zavjese na prozor u sobi. „Pokušaj malo odspavati. Ja ću se pobrinuti za nju kad se probudi.”

Willow kimne i nasloni glavu na ruke, koje vise s užeta. „Pokušat ću”, prošapće.

Zaspala je prije otprilike pola sata. Premjestio sam nadzornu kameru iz Glavne sobe u našu spavaću sobu. Tako ću moći motriti na Laylu ako moram otići dolje.

Otkako je Layla zaspala, sjedim u naslonjaču pokraj kreveta i jedva držim otvorene oči. Želim biti pokraj nje kad se probudi. Bit će uplašena. Prestravljena.

Kapci mi se zatvaraju kad mi se mobitel oglasi zvučnom notifikacijom. Trznem se u naslonjaču i pogledam u Laylu. Nije ju probudila.

Imam novu poruku na forumu. Grozničavo prelazim prstima preko ekrana da otključam mobitel pa kliknem na notifikaciju i pročitam poruku.

Stižem.

Samo to piše u poruci. Nije mi čak ni postavio nikakvo pitanje. Lakne mi, ali također nemam pojma što očekivati. *Koga* očekivati. Kad ga mogu očekivati.

Zatvorim oči i pritisnem mobitelom čelo, ispuštajući dah iz pluća koja se čine kao da su od betona. Osjećam težinu svega što se dogodilo otkako sam ušao u Laylin život. Osjećam svaki gram toga, kao da je svaka loša odluka koju sam donio stlačena u oblik cementnog bloka i taj mi cementni blok upravo pritišće prsa.

Layla prvo dahne, a onda zavrišti.

Težina na mojim prsima se udvostruči kad ugledam paniku u njenim očima.

Pogled joj mahnito skakuće po sobi. Zatim ponovno zavrišti kada shvati da je zavezana za krevet. Trlja zapešća jedno o drugo pokušavajući osloboditi ruke, no uže ne popušta.

Umirujućom gestom prislonim dlan uz njezin obraz i pokušam je natjerati da pogleda u mene. Ona zabija pete u madrac nastojeći se odmaknuti od mene, ali nema kamo otići.

„U redu je, u redu je”, tiho kažem. „Nemoj se bojati.”

Udisaji su joj panično duboki, kao da nema dovoljno zraka u sobi. Opet plače. Svaku suzu koja padne niz njezin obraz osjećam kao ubod nožem u srce.

Moji osjećaji prema Layli možda nisu isti kao prije, ali je i dalje volim. I usprkos suprotnom dojmu koji trenutačno ostavljam, ne želim da joj se dogodi ništa loše.

Svjestan sam morbidne ironije ovog trenutka. Sable je izazvala puno patnje i boli u Laylinom životu. A sada Layla ponovno pati kako bih ja pomogao Sable.

Ovo nije vrijedno toga. Nijednim dijelom svoga bića ne bih trebao željeti ni osjećati poriv da pomognem Sable, ali ja nemam osjećaj da pomažem Sable, nego Willow.

Ništa od toga nema smisla, no čini se kao da nemam potpunu kontrolu nad vlastitim odlukama. Da, zasigurno je tako, jer u suprotnom slučaju ne bih sada donio ovako groznu odluku.

Popnem se na krevet i zagrlim Laylu, jer koliko je god trenutačno uplašena, znam da jednim dijelom i dalje treba utjehu. Ili se možda jednostavno radi o tome

da ja imam potrebu pružiti joj utjehu. Kako god bilo, ovijem ruke oko nje i držim je čvrsto dok hysterizira. Grlim je tako sve dok je njeni jecaji i preklinjanje i plač ne počnu iscrpljivati, i konačno se smiri dovoljno dugo da joj se mogu obratiti jer je preklinjanje utihnulo.

„Moram ti nešto pokazati. Nakon što ti to pokažem, shvatit ćeš zašto si zavezana za krevet.”

Ona ni ne pogleda u mene. I dalje plače, ali to je očajan plač, kao da sam posve skrenuo umom, a ona ne može ništa učiniti u vezi s tim. Otvorim video na svojem mobitelu i stavim ga ispred nje. Ona prkosno odvraća pogled.

Pokrenem video, no ona ne želi gledati u ekran. Pobrinem se da zvuk bude dovoljno glasan tako da može čuti moje riječi kroz plač. Layla zuri u strop i nastavi to raditi sve dok ne čuje vlastiti glas.

Kad čuje kako njezin glas izgovara ime *Willow*, spusti pogled na ekran. U nijemom užasu gleda sebe na videu čijeg se snimanja ne sjeća.

A onda zavrišti. Ispusti vrisak kakav nisam čuo nikada u životu.

Srce mi se raspori od zvuka njezina vrištanja.

Poglavlje 21

Nakon što sam joj pustio taj video, Layla je bila prestravljena i zbunjena i čak je postala još ratobornija prema meni. Prošao je dan i pol otkako sam joj pokazao taj video, a ona još vrišti gore u sobi. Glas joj je već promukao. Ima kratke napadaje histerije, zatim je bijesna, nakon čega je previše iscrpljena da bi bilo što osjećala. Svaki sat vremena prolazi kroz cijeli spektar emocija.

Willow je nakratko preuzela njeno tijelo kako bismo bili sigurni da je Layla barem nešto pojela, no ne znamo kad će se taj čovjek pojaviti. Javio je da stiže, ali odakle? Vani je sada već gotovo mrak, a nakon one jučerašnje poruke nije mi više poslao nijednu. Sa svakom minutom koja prolazi osjećam se sve gore što ovako mučim Laylu.

Krenem gore da bih joj pravio društvo. Povremeno sjedim s njom nastojeći je smiriti. Mislim da će se možda manje bojati ako vidi da sam ja smiren. Kad sam joj jučer pokazao onaj video, samo je ponavljala: „*To nisam ja, to nisam ja, to nisam ja.*”

Nisam htio da opet prolazi kroz tu agoniju pa je nisam prisilio da ga ponovno pogleda. Meni je trebalo nekoliko dana da počnem prihvaćati mogućnost Willowina postojanja. Ne mogu očekivati da Layla to smjesti prihvati, pogotovo dok je zavezana za krevet i držana ovdje protiv svoje volje.

Čim otvorim vrata, ona prestane vrištati. Oči su joj prikovane za mene dok hodam prema krevetu. Trzne se kao da ću joj učiniti nešto nažao. Ja sjednem u naslonjač pokraj kreveta i odmaknem joj kosu iz očiju. „*Neću ti nauditi. Pokušavam ti pomoći.*”

Oči su joj natečene od silnog plakanja. „Ako je to istina, onda otidimo odavde”, preklinje me.

„Otići ćemo.”

„Kada?”

„Willow ne želi da odemo dok joj ne pomognem razgovarati s nekim tipom o njezinoj situaciji. Nadam se da će doći večeras.”

„*Willow* želi razgovarati s njime?”

Kimnem glavom.

Layla se nasmije, no s obzirom na situaciju, njezin smijeh zvuči pomalo zastrašujuće. „*Willow*”, prošapće. „U onom videu sam se predstavila kao Willow.” Naglo pogleda u mene. „Zar si me drogirao?”

„Ne. Willow je duh koji je zaglavio u ovoj kući i katkada koristi tvoje tijelo za komuniciranje.”

„*Duh*”, kaže bezizražajnim tonom, kao da sam sišao s uma. „Vidjela si onaj video, Layla. Nema drugog objašnjenja za to što si vidjela.”

„Vidjela sam video u kojem si me drogirao i prisilio me da govorim nešto čega se ne sjećam.”

Uzdahnem i zavalim se u naslonjač. „Ne bih ti to učinio.” No premda tako tvrdim, nakon svega što sam učinio više nisam siguran da je to izvan granica moje čestitosti. Da budem iskren, nisam čak ni siguran da mi je ostala i trunčica čestitosti.

„Pustiš li me da odem, neću nikome reći”, kaže Layla. „Obećavam. Neću otići na policiju. Samo želim otići. Neću ni uzeti auto, pješačit ću.”

„Neću te zauvijek držati svezanu. Čim taj čovjek dođe ovamo i obavi što treba obaviti, pustit ću te da odeš.”

Lice joj ogrubi, i ona odvraća pogled od mene.

Trak svjetlosti prijeđe preko zida i privuče nam pozornost. Oboje pogledamo prema prozoru spavaće sobe. Zavjese su navučene, pa odem do prozora i razmaknem ih.

Neki muškarac izlazi iz bijelog kamioneta. Krupan je... visok, ne širok, guste brade. Na glavi nosi kapu - šiltericu na kojoj je očito isti logo kao na kamionetu. Ubaci kapu u kamionet pa prođe rukom kroz kosu podižući pogled prema kući. Ugleda me na prozoru.

Kimne jednom, pa krene prema ulaznim vratima.

„Upomoć!” Laylin glas je očajan i glasan. *Vrlo glasan.*

„Molim te, nemoj vikati.” Potrčim prema krevetu i prekrijem joj usta dlanom. „Što budeš tiša, to će nam brže pomoći. Molim te, obećaj mi da nećeš vikati.”

Ona i dalje vrišti u moj dlan. Osvrnem se po sobi tražeći pogledom samoljepljivu traku koju sam donio jučer u sobu zajedno s užetom. Ne želim ovo učiniti, ali ću morati. Ne mogu razgovarati dolje s tim čovjekom dok gore Layla urla iz petnih žila. Otrgnem dva komada trake i prekrijem joj usta s oba komada.

Nježno joj držim lice u svojim rukama. *Jako* mi je žao, Layla.” Poljubim je u čelo i napustim prostoriju.

Zvono na vratima se oglasi baš kad stignem do vrha stubišta.

Otvorim vrata ne znajući što sam točno očekivao, ali to definitivno nije bio ovaj tip. U kasnim je tridesetima ili ranim četrdesetima. Nosi majicu s natpisom *Jiffy Lube* i smrdi po motornom ulju.

„Ispričavam se zbog smrada”, kaže mašući rukom prema sebi. „Ovo je jedino tijelo koje sam pronašao kad sam stigao u grad.”

Jedino... šio?

Otvori vrata i provuče se između mene i vratnog krila. Zacerka se kad opazi izraz moga lica. „Mislili ste da sam poput vas?” Osvrne se pogledom po predsoblju i zaviri u Glavnu sobu. „Zgodno mjesto. Jasna mi je njegova draž.”

Zatvorim i zaključam vrata. „Vi ste poput Willow?” .

On se okrene prema meni i kimne, no pozornost mu odluta prema vrhu stubišta. Layla udara uzglavljem kreveta o zid, a čuju se i njeni prigušeni krici. Čak ih i odavde jasno čujemo. „Tko je to?”

„Moja djevojka. Layla.”

„Zašto toliko buči?”

„Morao sam je zavezati za krevet.”

On podigne obrvu. „Hoće li nam stvarati probleme?”

Odmahnem glavom. „Neće. Samo je ljuta na mene, no ne treba mi vaša pomoć zbog Layle. Želim da pomognete Willow.”

„Gdje je Willow?”

„Tu je. No Layli treba predah. Ne želim je još koristiti, tako da ću ja odgovarati na vaša pitanja, barem dok ne budete imali neko specifično pitanje za Willow.”

Tip priđe kuhinjskom stolu i spusti na njega aktovku. Otvori je i izvadi diktafon.

Nisam znao da će sve što ću mu govoriti biti zabilježeno.

Moja cura je gore zavezana za krevet, a ja o ovom čovjeku znam samo da je njegovo korisničko ime Razotkrivanje D.D. I sad još otkrijem da namjerava snimati sve što se spremam priznati?

„Kako da znam da vam mogu vjerovati?” upitam ga gledajući u diktafon.

On podigne pogled prema meni. „Nemate drugog izbora.”

Poglavlje 22

Uputio sam ga u sve čega sam se mogao sjetiti, sve do sekunde kad je sjeo za ovaj stol. „I... sad smo tu”, kažem. „Koji je vaš savjet? Kako da pomognem Sable da pronade mir?”

„Zvučite tako sigurni da Sable ima nekakve veze s ovime.” Tip preusmjeri pozornost na Willow. „Jeste li ikada preuzeli Leedsovo tijelo?”

„Ne”, kaže Willow. „Samo Laylino.”

„Mislim da biste trebali pokušati. Volio bih vidjeti koliko vam se sjećanja podudaraju dok ste u njegovoj glavi.”

Willow me zabrinuto pogleda. Čak djeluje kao da joj je pomalo neugodno. „Neću to učiniti ako ne želiš.”

„Nemam ništa protiv toga.” *Stvarno* nemam. Nemam ništa protiv bilo čega što ovaj tip predloži, ako misli da bi nas to moglo izvući iz ove situacije. I, iskreno, zanima me kakav je to osjećaj. Što Layla osjeća dok se to njoj događa.

Willow ustane. „Neću biti u Layli ako uđem u Leedsa. Morat ćemo je ponovno vezati.”

Među nama struji nervozna energija dok se penjemo stubama prema spavaćoj sobi, jer se spremamo učiniti nešto što još nijednom nismo učinili. Nešto što nismo ni pomislili učiniti.

Willow sjedne na krevet i podigne pogled prema meni dok posežem za užetom koje je još svezano za okvir kreveta. „Jesi li siguran da to želiš?”

„Willow, ja nemam što skrivati. U redu je. Možda nam to čak i pomogne.” Omotam joj zapešća užetom i počnem ih vezivati.

„Kako bi nam to moglo pomoći?”

Slegnem ramenima. „Ne znam. Ali on je kao ti. Nije kao ja. Zna više od nas oboje, i zato mu jednostavno trebamo vjerovati. Ništa nam drugo ne preostaje.

Willow udahne i s izdahom napusti Laylino tijelo.

Layla se samo klonulo nasloni na uzglavlje. „Ne *opet*”, kaže obamrlim glasom. „Zašto se ovo događa?” Na licu joj je izraz pun boli. Prisilim se odvratiti pogled.

„Ne znam”, kažem tiho. „Ali mi je žao što se to događa.” Krenem prema vratima dok me Layla doziva, no ne mogu ostati i slušati njeno preklinjanje. Zaključam vrata za sobom i vratim se dolje.

„Gdje da sjednem?” upitam istražitelja.

On pokaže rukom prema stolici na kojoj sam cijelo vrijeme sjedio. „Ovdje će biti u redu.” Ispruži ruku. „Dajte mi svoj mobitel. Snimat ću naš razgovor dok je Willow u vama i pustit vam video kad završimo.”

Dodam mu mobitel i on ga nasloni na svoju aktovku. Usmjeri kameru prema meni i stisne gumb za snimanje. Nervozno usišem zrak u pluća. Zurim u mobitel i kažem: „Spreman sam, Willow.”

Osjetim to samo na sekundu.

Kao da mi kroz glavu prođe nagli nalet vjetra. Brzo poput treptaja kapka, ali znam da je prošlo neko vrijeme, jer kad otvorim oči i dalje gledam u svoj mobitel, no minute snimanja su se promijenile, od samo nekoliko sekunda na više od tri minute. Osjećaj je kao da si bio pod anestezijom tijekom operacije. U jednom trenutku si budan, a onda si opet budan, ali se ne sjećaš ničega između.

„Zar je već gotovo?” upitam gledajući u istražitelja.

On zuri u mene stisnutih očiju, kao da pokušava riješiti tešku jednadžbu. Ispruži ruku i zaustavi snimanje na mobitelu.

Spojim prste obje ruke i prislonim ih na bradu, zapanjen jednostavnošću, ali i težinom ovoga što se upravo dogodilo. Bio je to čudan osjećaj, ali ne i posve nepoznat. Netko bi to možda proglasio kratkom nesvjesticom.

Prisjetim se svakog puta kad je Willow to napravila Layli. Koliko je Layli zasigurno bilo užasavajuće biti usred zalogaja, da bi joj nakon jednog treptaja tanjur najednom bio prazan.

Jedne sekunde je bila gore; u sljedećoj sekundi je bila vani.

Prijeđem dlanovima preko lica, preplavljen krivnjom zbog štete koju smo ovime nanijeli Laylinom mentalnom zdravlju. Znao sam da se ovo loše odražava na nju, no sad kad sam se stavio u njezin položaj, osjećam se još gore.

Da ne spominjem kako je i dalje držim zavezanu kao da mi ništa ne znači. Ne mogu vjerovati da sam sve ovo vrijeme dopuštao Willow da to radi Layli.

„Što je Willow rekla?” upitam ga. „Želim pogledati video.”

On uzme moj mobitel, no prije nego što mi ga pruži kaže: „Imate li pristup Laylinom zdravstvenom kartonu?”

Imam, jer sam bio s njom na svakom pregledu otkako smo zajedno, no ne shvaćam zašto ga to zanima. „Zašto?”

„Volio bih ga vidjeti.”

„Zašto?” ponovim.

„Jer bih ga volio vidjeti”, ponovi on.

Ovaj čovjek mi večeras nije rekao apsolutno ništa korisno. Samo pitanje za pitanjem, a nijedan odgovor. Frustrirano uzdahnem, pa povučem laptop pred sebe. Treba mi par minuta da uđem u Laylin zdravstveni karton preko interneta, a onda gurnem laptop prema njemu. „Hoćete li nam ponuditi ikakvo objašnjenje, ili će ovo jednostrano ispitivanje trajati cijelu noć?”

On koncentrirano zuri u ekran računala kad odgovori: „Dovedite Willow, u Layli da vam oboma mogu pokazati video.”

Sa zadovoljstvom se odmaknem od stola. Popnem se stubama na kat, pitajući se što će nam taj video otkriti. I zašto mu treba Willow u Laylinom tijelu da bi mi ga pustio?

Mislim da Willow ne smije više ulaziti u Laylu. Više nema razloga za to. Rekli smo tom čovjeku sve što smo mu trebali reći. Layla je već dovoljno pretrpjela.

Najradije bih je odvezao i pustio da ode i tako okončao njenu patnju, no kad otvorim vrata, soba je tiha. Willow je već ponovno ušla u Laylu.

Vjerojatno je tako najbolje. Trenutačno osjećam previše krivnje da bih se suočio s Laylom.

„Ovo nije u redu - to što radimo Layli”, kažem. Odvežem čvorove i olabavim užu.

Willow samo potvrdno kimne. Kad joj oslobodim ruke, ona obriše oči; i tek tada opazim da plače.

„Što se dogodilo? Što si otkrila?”

„Ne znam što sve to znači”, prošapće, i glas joj zapne u grlu.

A onda siđe s kreveta, prođe pokraj mene i izađe iz sobe. Koraci su joj žurni i nestrpljivi. Pojurim za njom niz stube, a kad stignemo u kuhinju, Willow istrgne mobitel iz istražiteljeve ruke i tutne ga u moju ruku kao da ne želi čekati ni sekunde da pogledam video.

Ruka mi drhti pa spustim mobitel na stol čim pustim video.

Vidim sebe na ekranu, i odmah nakon što kažem u kameru: „*Spreman sam, Willow*”, vidljiva je promjena na meni. Držanje mi se ukruti. Oči se otvore. Spustim pogled na svoju majicu, a onda čujem istražiteljev glas koji govori: „Willow?”

Moja glava se podigne i spusti.

Tako je čudno... gledati sebe kako radim nešto čega se ne sjećam.

Pojačam do kraja zvuk na svojem mobitelu da mogu čuti istražiteljev razgovor s Willow koja je u mojoj glavi.

„Kako se osjećate?” upita je.

„Zabrinuto.”

„Nemojte se brinuti”, kaže on. „Želim samo raščistiti neke stvari. Želim da sada pokušate vidjeti sve iz Leedsove perspektive. Vidite li njegove misli? Njegova sjećanja?”

Willow kimne.

„Želim da se vratite mislima u onaj dan kad su Leeds i Layla upucani. Imate li to sjećanje?”

„Da.”

„Vidite li taj dan iz njegove perspektive?”

„Ovo nije u redu”, kaže Willow. „Ne bih smjela biti u njemu. Osjećam se drukčije. Želim koristiti samo Laylino tijelo.”

„Pričekajte još minutu. Imam samo nekoliko pitanja”, kaže on. „Kako se Leeds osjećao kad je čuo pištolj?”

„Bio je... preplašen.”

„A što je osjećala Sable?”

Willow ne progovara nekoliko sekunda. Samo šuti. A onda: „Ne znam. Ne mogu pronaći to sjećanje.”

„Imate li neko drugo sjećanje na taj trenutak?”

„Ne. Samo Leedsova sjećanja. Sjećam se što se dogodilo prije nego što je čuo pucanj, ali ne i tijekom pucnjave.”

„Što se dogodilo prije toga?”

„Bio je u spavaćoj sobi s Laylom, pakirao se za put.”

„A nakon toga? Koje je sljedeće sjećanje koje ne pripada Leedsu?”

„Nema nijednog nakon toga. Sva ova sjećanja pripadaju Leedsu.”

„U redu”, kaže istražitelj. „Još malo pa smo gotovi. Vratimo se unatrag. Vratite se mislima u onu noć kad su se Leeds i Layla ovdje upoznali.”

„Okej”, kaže Willow. „To sjećanje imam.”

„Što je Leeds osjetio kad je prvi put pogledao u Laylu?”

Ona puhne, dugo i sabrano. A onda se nasmije. „Pomislio je kako grozno plešem.”

„U redu. Odlično. Možete sada izaći iz njega”, kaže on.

Na snimci se moje oči otvore i ponovno gledam ravno u kameru. A onda video prestane.

Zaključam ekran mobitela i zavalim se natrag u stolicu. „Postavili ste tri pitanja”, kažem mašući rukom prema mobitelu. „Kako nam to uopće može pomoći?”

Lik i dalje pilji u moj laptop. Willow korača po kuhinji iza mene i opet grize nokte.

Sve mi se ovo čini besmislenim. Spreman sam prekinuti ispitivanje i pustiti Laylu da pobjegne odavde, kad odjednom taj čovjek pogleda u Willow i kaže: „Zašto ste rekli da je Leeds pomislio kako grozno plešete?”

Ona pogleda u njega pa u mene. „Zato što je to ono što je u tom trenutku osjećao.”

„Ali niste rekli da Layla grozno pleše”, kaže on. „Rekli ste specifično: ‘Pomislio je da grozno plešem.’ Kad ste u Leedsovoj glavi, govorite o Layli kao o sebi.”

„Oh”, kaže Willow jedva čujnim šaptom. „Ne znam. Ne mogu to objasniti.”

On pokaže rukom prema stolici. „Sjednite.”

Willow sjedne.

„Prema onome što sam vidio u Laylinom kartonu, morali su je oživljavati nakon što je upucana. Jednom prije nego što su je unijeli u vozilo hitne pomoći. I još jednom u bolnici.”

„Tako je”, kažem. „Kao što sam rekao, punih tjedan dana nismo bili sigurni hoće li preživjeti.”

„Znači, doživjela je kliničku smrt?”

Kimnem glavom.

On me upitno pogleda. „Rekli ste da se Layla promijenila nakon tog napada. Gubitak pamćenja, promjena osobnosti... Možete li se sjetiti još nečega što je na njoj sada drukčije nego prije ozljede?”

„Sve”, kažem. „To je jako utjecalo na nju.”

„Podsjeća li vas štogod u Willowinoj osobnosti na Laylu?”

Pogledam u Willow, pa opet u tog čovjeka. „Naravno. Ona je u Laylinom tijelu kada razgovaramo, tako da ima puno sličnosti.” On usmjeri pozornost na Willow. „Kako ste se osjećali kad ste preuzeli Leedsovo tijelo?”

„Čudno”, kaže ona.

„Jeste li se osjećali čudno i u Laylinom tijelu?”

Ona kimne glavom. „Da, ali...na drukčiji način.”

„U čemu je razlika?” upita on.

„Teško je objasniti”, kaže Willow. „Nisam se osjećala kao da pripadam u Leedsovo tijelo. Bilo mi je strano. Teško sam ga kontrolirala. Teško ostajala u njegovoj glavi.”

„No kad ste u Laylinom tijelu, ne osjećate se tako?”

„Ne.”

„Čini vam se da je lakše opsjedati Laylino tijelo?”

Willow kimne glavom. On se nagne prema njoj. „Djeluje li vam... *poznato*?”

Willowin pogled nakratko poleti prema mojim očima; a onda pogleda natrag u tog tipa i kimne glavom. „Da. To je dobar opis.” On odmahne glavom uz izraz potpune nevjerice na licu. „Nikad nisam vidio ništa slično.”

„Ništa slično čemu?” upitam. Njegovo ispitivanje me zbunjuje. „Vaša situacija je vrlo jedinstvena.”

„U kojem smislu?”

„Znao sam da je to moguće, no nikad to nisam vidio svojim očima.”

Zadavit ću ga ako uskoro ne kaže na što misli. „Možete li, molim vas, reći o čemu se radi?”

On kimne glavom. „Da. Da, naravno.” Zvuči najizražajnije večeras. Ustane i dođe do bočne strane kuhinjskog stola, nasloni se na njega i upre pogled u nas oboje. „Smrt od prostrijelne rane obično nastupi uslijed prevelikog gubitka krvi, tako da je Sable vjerojatno umrla tek nekoliko minuta nakon što ste je upucali. A u tom istom vremenskom okviru, Layla je *također* klinički umrla. U istoj su sobi dvije duše istodobno napustile dva tijela. Što znači da postoji velika šansa da je kriva duša ušla u Laylino tijelo kad su ga djelatnici hitne pomoći oživjeli.”

Zurim u njega u nevjerici. „Zafrkavate me?” upitam. „Niste mogli smisliti ništa bolje od toga?”

„Pratite me”, kaže. Glavom pokaže prema Willow. „Kad je Willow u Layli, sjeća se događaja i iz Sableine i iz Layline perspektive. No dok je bila u vama, mogla se sjetiti samo događaja iz vaše i *Layline* perspektive. Sableine uspomene nisu se preselile u vaše tijelo zajedno s njom.”

Odgurne se od stola i počne koračati po kuhinji. „To što vaša djevojka ima problema s prisjećanjem nekih događaja nema veze s gubitkom pamćenja. Ne sjeća ih se jer to nisu njezina sjećanja. Mora ih potražiti u Laylinom mozgu, a čak ih i tada uspije pronaći tek kad joj netko spomene određenu uspomenu. Jedino logično objašnjenje za to jest da duša koja koristi Laylino tijelo od one noći kad je upucana *nije* Layla.”

Logično? On misli da je to što mi govori kako Layla zapravo nije Layla *logično* objašnjenje?

Prihvatiti postojanje zagrobnog života za mene je bilo ravno podvigu. No ovo premašuje granice moje mašte. Ovo je *apsurdno*. Suludo. Nezamislivo. „Ako je Sable Layla, gdje je onda Layla?” upitam.

On pokaže prema Willow. „Evo je ondje.”

Pogledam u Willow, prezbunjen - ili možda previše uplašen - da prihvatim ovo što nam ovaj sumanut čovjek pokušava servirati. Nalaktim se na stol i pritisnem dlanovima čelo. Pokušam usporiti misli.

„Kako bi to bilo moguće?” upitam. „Zašto bi Sable izabrala Laylino tijelo umjesto svojega?”

On slegne ramenima. Nisam siguran da mi se sviđa ta njegova gesta. Bilo bi mi draže kad bi bio siguran u svoje odgovore. „Možda se u tom trenutku nije toliko radilo o pripadanju njene duše njenom tijelu, koliko o njezinoj *želji* da pripada Laylinom tijelu. Sable je očito željela ono što je Layla imala, inače ne bi to učinila. Možda su naše želje katkada toliko snažne da mogu nadvladati našu sudbinu.”

Pritisnem dlanove na sljepoočnice pokušavajući izvući svaki gram razboritosti iz dubina svoga mozga. Trebat će mi i posljednja kap razuma da probavim ovu besmislenost.

Takvo što ne mogu smjesta prihvatiti kao istinu, no ako sam išta naučio otkako sam došao ovamo, to je da čim počneš razmišljati o nečemu nepojmljivom, vjerojatno ćeš na kraju povjerovati u to nepojmljivo.

Pritisnem dlanovima stol i zavalim se u stolici. „Ako je to istina, ne bi li Willow imala sjećanja i kad nije u nečijoj glavi? Willow se ne sjeća ama baš ničega.”

„Sjećanja brzo izblijede u zagrobnom životu, pogotovo kad nemaš tijelo i mozak za koje bi ih vezao. Imaš samo osjećaje, no ne možeš ih povezati ni sa čime. Zato takve duše zovu *izgubljenim* dušama.”

Willow ne kaže ništa tijekom svega ovoga. Samo sluša, što nije teško jer ovaj čovjek ne prestaje govoriti i puniti mi glavu informacijama koje ne mogu pratiti.

„Mi ih zovemo rezervama”, kaže. „To su duše koje više nemaju tijela, ali duša nije posve mrtva pa ih se ne smatra duhovima u tradicionalnom smislu. Vrlo se rijetko poklope uvjeti da se takvo što može dogoditi, no nije nečuveno. Dvije duše istodobno napuste dva tijela u istoj prostoriji. Samo je jedno tijelo oživljeno. Pogrešna duša se spoji s oživljenim tijelom, a ispravna duša zaglavi između dva svijeta i nema kamo otići.”

Willow spusti dlanove na stol i prvi put progovori, znatiželjno nakošene glave. „Ako je to istina... i ja sam Layla... kako i zašto sam zaglavila baš ovdje u ovoj kući?”

„Kad duša napusti tijelo, a odbija nastaviti dalje, obično završi na mjestu koje joj je nešto značilo tijekom života. Ovo mjesto nije ništa značilo Sable, ali vama puno znači. Zato je vaša duša došla ovamo nakon što je premještena, jer ste znali da je ovo jedino mjesto gdje bi vas Leeds mogao pronaći.”

On misli da je Laylina duša *premještena*? Tako jednostavan izraz za objašnjavanje nečeg tako monumentalnog. No koliko god ovo bilo jednostavno ili monumentalno, nikada ni u što nisam toliko želio vjerovati, dok se istodobno duboko nadam da to nije istina. „Varate se”, odlučno kažem. „Znao bih da Layla nije Layla.”

„I *znali* ste”, nepopustljivo će on. „Zato ste se počeli odljubljivati od Layle nakon njezine operacije. Jer to nije bila ona Layla u koju ste se zaljubili čim ste je upoznali.”

Odgurnem se od stola. Koračam po kuhinji i imam silnu želju udariti šakom u nešto. Baciti nešto. Već sam kroz dovoljno toga prošao. Ne treba mi netko dolaziti ovamo i još me malo jebati u zdrav mozak.

„Ovo je smiješno”, promrmljam. „Kolika je vjerojatnost da se duše mogu međusobno zamijeniti?” Ne znam jesam li to pitao Willow, ovog tipa ili sebe.

„I čudnije su se stvari događale. Sami ste rekli da prije svojeg povratka ovamo niste vjerovali u duhove, a pogledajte se sada”, kaže on.

„Duhovi su jedno. Ali *ovo*? Ovo je nešto što se viđa u filmovima.”

„Leeds”, kaže Willow. Glas joj je miran. Tih.

Naglo se okrenem i pogledam u nju.

Stvarno pogledam u nju.

Jednim dijelom želim vjerovati ovom tipu jer bi to objasnilo zašto me Willow tako neobjašnjivo privlači. Čak i dok sam mislio da je ona možda Sable.

To bi također objasnilo zašto se Layla doimala kao posve druga osoba nakon te nesreće.

No ako je u pravu, ako je Willow uistinu Layla, to znači...

Odmahnem glavom.

To bi značilo da je Layla mrtva.

To bi značilo da je *Layla* taj usamljeni duh koji je zaglavio u ovoj kući.

Uхватim se za kuhinjski pult jer su mi koljena odjednom zaklecala. Pokušam se sjetiti nečega što bi osporilo njegovu teoriju. Ili nečega što bi je dokazalo. Više ni sam ne znam za koju bih teoriju više volio da se pokaže istinitom.

„Treba mi još dokaza”, kažem mu.

On pokaže rukom prema mojoj stolici i ja se s drugog kraja kuhinje vratim do stola. Otpijem gutljaj vode dok mi puls snažno bubnja u vratu.

„Znate li koji je puni opseg Laylinog gubitka pamćenja nakon nesreće?” upita me.

Pokušam se sjetiti koliko je toga zapamtila, no zapravo ne znam dovoljno. Ona ne voli razgovarati o toj noći, a ja izbjegavam previše spominjati prošlost jer je ne volim podsjećati na činjenicu da je izgubila pamćenje. Odmahnem glavom. „Ne. Nikad je nisam ispitivao o tome zato što osjećam krivnju. No opazio sam da je zaboravila neke stvari. Na primjer, u avionu sam spomenuo ime ovog pansiona i činilo se kao da ga se nije uopće sjećala dok je nisam podsjetio.”

„Ako je Sableina duša preuzela Laylino tijelo, bilo bi joj teško odmah doprijeti do Laylinih sjećanja, jer nisu njezina. Ona jesu ondje - u njenom mozgu - ali ih ne bi mogla tako lako pronaći, budući da njezin duh nije uistinu iskusio te uspomene.”

Willow progovori. „Ali zar ne bi Layla znala da je Sable? Sableina sjećanja su također ondje, u njejoj glavi. Kad se probudila nakon operacije, morala je znati da je u pogrešnom tijelu, zar ne?”

„Ne nužno”, kaže on. „Kao što ste rekli, kad ste bili u njejoj glavi njezina su sjećanja bila zbunjujuća. To je možda zato što kad netko umre, obično ne ponese sa sobom svoju kompletnu osobnost.”

Promatram Willow dok pokušava shvatiti što ovaj čovjek govori. Djeluje jednako zbunjeno i skeptično kao što se ja osjećam.

„Možda se nakon buđenja nakon operacije osjećala dezorijentirano. Zbunjeno. Zasigurno ju je čak i pogled u zrcalo zbunjivao, jer možda nije osjećala povezanost s odrazom koji je gledao u nju. Sva ta zbunjenost, koja je pripisivana amneziji, vjerojatno je zaslužna za njenu anksioznost i panične napade.” Na

trenutak zamišljeno kucka prstima po stolu. Ja zurim u njegove prste, čekajući da nam ponudi još neke dokaze. On zaustavi ruku i pogleda Willow u oči. „Ako ste vi Layla, trebali biste imati neke uspomene na vas dvoje do kojih Sable ne bi mogla doprijeti istog časa.” Ovaj put se okrene prema meni. „Je li se Layla teško prisjećala još nečega osim imena ovog pansiona?”

Pokušam se sjetiti svega što bi moglo biti trag. Svega što je u ovih pola godine nestalo iz Laylina pamćenja, i za što sam krivio amneziju. Na pamet mi padnu nedavne stvari kojih se još jasno sjećam.

Okrenem se i pogledam u Willow. „Koje je najsmrtonosnije doba dana?”

„Jedanaest ujutro”, kaže Willow istog časa.

Ukipim se na njezin odgovor.

Prošli tjedan sam to spomenuo, a Layla se ponašala kao da nema pojma o čemu govorim. No Willow je mogla čuti taj razgovor u kuhinji, pa to i nije baš neki dokaz.

„A, u kurac.” Zatvorim oči i čvrsto ih stisnem, nastojeći se sjetiti još nečega što je Layla zaboravila. Nečega što Willow nije mogla čuti.

Sjetim se razgovora koji smo prošli tjedan vodili u Glavnoj sobi. Spomenuo sam knjigu koju sam čitao, no Layla nije imala pojma o čemu govorim. A onda sam promijenio temu i nisam spomenuo naslov knjige, pa ga Willow nije mogla čuti. „Koku... koju sam knjigu čitao onu večer kad sam trebao otputovati u...”

Willow me prekine. „*Ispovijedi opasnog uma*. O voditelju kviza koji je tvrdio da je bio plaćeni ubojica.” Layla se prošli tjedan nije mogla toga sjetiti. „Rekao si mi da čitaš e-knjige jer ti papirnate zauzimaju previše mjesta u prtljazi.”

Smjestam se okrenem i pogledam u Willow nakon što to kaže. Svi komadići slagalice kao da počinju sjedati na svoje mjesto, i ne znam želim li pasti na pod u agoniji ili oviti ruke oko nje. No prije no što učinim bilo što od toga... imam još jedno pitanje.

„Ako si ti Layla... trebala bi ovo znati.” Glas mi je pun strepnje. Pun nade. „Koji je bio prvi dojam koji si stekla o meni?”

Ona drhtavo izdahne. „Izgledao si kao da umireš iznutra.”

Ne mogu se pomaknuti. Ovo je previše. „Jebote.”

Ona se nagne naprijed i uhvati se za čelo. „Leeds. Sva ta sjećanja na tvoje i Laylino upoznavanje ovdje. Na onaj poljubac u bazenu, na pjesmu koju si joj svirao... jesam li to bila ja? Zar su to *moja* sjećanja?”

Nisam u stanju ništa reći. Samo promatram kako se bori s istom spoznajom s kojom sam se i ja uhvatio ukoštac.

Sjetim se proteklih nekoliko mjeseci svojega života i toga kako sam imao dojam da se Layla silno promijenila. Kao da se pretvorila u drugu osobu nakon te operacije. *I jest.*

Bila je potpuno drukčija. Cijela joj se osobnost promijenila; moji osjećaji prema njoj su se promijenili. I sad kad pogledam unatrag, bilo je čak i sličnosti između Layle koja se probudila nakon operacije i Sable s kojom sam furao. Sable je patila od bulimije. Layla je nakon operacije postala opsjednuta svojom težinom. Sable je bila opsjednuta društvenim mrežama i... mnome. Layla je postala opsjednuta konstruiranjem moje društvene platforme. Sable je patila od više mentalnih poremećaja, i što je više vremena prolazilo od Layline operacije, činilo se da i *Layla* počinje patiti od tih istih mentalnih poremećaja. A onaj dan kad smo stigli ovamo, znao sam da je Layla razbila šakom zrcalo. Nije mi bilo jasno zašto je to učinila, ali sam *znao* da je to ona učinila.

Kad se Layla probudila nakon operacije, nije više bila ona djevojka u koju sam se zaljubio.

Ali sve što sam obožavao kod Layle tijekom onih prvih nekoliko mjeseci nakon našeg prvog susreta, identično je onomu što sam počeo primjećivati kod Willow. Njenu osobnost, njeno raspoloženje, njenu zaigranost, familijarnost njenih poljubaca, nasumično izbacivanje neobičnih podataka. Znao sam govoriti Layli da je poput morbidne verzije Wikipedije.

To je također bila jedna od karakteristika koju sam prepoznao i volio kod Willow.

Što probudi još jednu uspomenu koja je trebala biti jasan trag.

„Gore, na krevetu”, kažem Willow. „One noći kad si gledala *Duha*. Rekao sam, *Tako si čudna*. Ali to sam ti rekao i one noći kad smo se upoznali. Jer... sam bio toliko fasciniran i opčinjen tobom, a onda, kad sam upoznao Willow, ona mi je djelovala tako poznato i...”

Ne mogu dovršiti rečenicu jer imam osjećaj kao da je onaj betonski blok podignut s mojih prsa.

Više se ne osjećam kao da se odljubljujem od Layle, jer sam se sve ovo vrijeme zaljubljuvao u Willow.

Layla je Willow, i sad kad gledam u nju, nije mi jasno kako sam to tek večeras shvatio.

Obujmim joj lice dlanovima. „To *jesi* ti. Sve ovo vrijeme sam se ponovno zaljubljuvao u *tebe*. U istu djevojku u koju sam se zaljubio čim sam te vidio kako plešeš kao idiot po travnjaku iza kuće.”

Ona se nasmije toj uspomeni - uspomeni koje se sjeća. Uspomeni koju dijeli sa mnom. Uspomeni koja ne pripada Sable.

Niz obraz joj se skotrlja suza i ja je obrišem dok je privlačim k sebi. Ona ovije ruke oko mene. Do ovog trenutka nisam imao pojma koliko mi je nedostajala. Ali jest, silno mi je nedostajala. Nedostajalo mi je sve što smo dijelili tih prvih nekoliko mjeseci naše veze. Nedostajala mi je od one noći kad je Sable pucala u nju.

Od te sam noći konstantno imao osjećaj praznine u sebi, i toliko dugo osjećao krivnju što se tako osjećam. Zato što sam imao osjećaj da sam je izgubio, iako je i dalje bila ispred mene. Osjećao sam krivnju čak i zato što me Willow podsjećala na nju.

Ta krivnja je sada nestala. Osjećam se odriješeno. Svaka odluka koju sam donio... svaki osjećaj kojim me Willow ispunila... sve je to bilo opravdano, jer je moja duša već bila zaljubljena u nju. Zato sam tako neobjašnjivo gravitirao prema njoj. Prema Willow. Čak i kad sam mislio da je Willow Sable nisam prestao osjećati tu privlačnu silu, i to me zbunjivalo.

Sada sve ima smisla.

Pritisnem svoje usne na njene i poljubim je. Poljubim *Laylu*. Čim mi ona uzvрати poljubac, osjetim sve što sam osjećao prije kad god bih je poljubio. Sve što sam mislio da sam izgubio. Ali to je ovdje. Cijelo vrijeme je bilo ovdje.

Ne prestajem joj dodirivati lice između poljubaca, zadivljen što sam napokon to shvatio. Zato sam osjećao tako ogromnu razliku kad bi Willow preuzela Laylino tijelo. Zato je Willow djelovala prirodnije i samopouzdanije u Laylinu tijelu. Jer je to oduvijek bilo njezino tijelo. Nikad nije pripadalo Sable. Sable se osjećala neugodno u njemu od trenutka kad se probudila nakon operacije.

Willow se smiješi kroz suze kad mi kaže: „Leeds, ovo objašnjava zašto mi je toliko laknulo kad si došao ovamo. To je bilo zato što si mi nedostajao, iako te se nisam mogla sjetiti.” Ponovno me poljubi, i ja je više nikada ne želim pustiti.

No nešto nas svejedno razdvoji. Zvuk zatvaranja ulaznih vrata.

Pogledam preko ramena, no onaj čovjek više nije u kuhinji.

Oboje žurno izađemo iz kuhinje i pojurimo prema ulaznim vratima.

„Čekajte!” povičem trčeći za njim. Kad ga napokon sustignem, on već ulazi u svoj kamionet. „Kamo idete?”

„Ne trebate me više. Dobili ste odgovor.”

Odmahnem glavom. „Ne. Ne, nismo. Morate to sada popraviti. Sable je i dalje u krivom tijelu, a Layla je zaglavljena u ništavilu.” Mahnem rukom prema Layli. „Zamijenite ih.”

On me pogleda sažaljivo. „Ja pronalazim odgovore, no to ne znači da za svaku situaciju postoji rješenje.”

Nastojim ostati smiren, no želim ga zadaviti zbog tog odgovora. „Zajebavate me? Što bismo trebali učiniti? Mora postojati neki način da se ovo riješi!”

On upali motor i zatvori vrata. Spusti prozor i nagne se kroza nj. „U tijelu može biti samo jedna duša. Da, Layla može ulaziti u svoje staro tijelo, no to je samo privremeno. Poput opsjedanja. Nećete nikada moći izbaciti Sable iz Laylina tijela. Barem dok ne umre. Ali kad se to dogodi, obje će biti mrtve.” Počne podizati prozor, no ja pomahnitalo udarim u staklo. On ga napola spusti. „Slušajte. Žao mi je što vam se to dogodilo. Stvarno jest. No, nažalost, morat ćete sami

pronaći smisliti kako dalje živjeti sve dok svi troje ne napustite zauvijek ovaj život.”

Odmaknem se jedan korak. „To je vaš savjet? Da ostavimo Sable zavezanu za krevet do kraja naših života?”

On slegne ramenima. „Pa, ako mene pitate, Sable je sama kriva za to.” Ubaci mjenjač u rikverc. „Možda biste trebali pustiti Sable da ode i ostati ovdje s Laylinim duhom.”

Toliko pobjesnim na njegov odgovor da udarim nogom u vrata kamioneta, koja se lagano ulube. Zatim ih još jednom udarim. Želim vrištati.

On spusti prozor do kraja i nagne se preko vrata. Ugleda ulubljenje. „Hej, nemojte to raditi Randallovom kamionetu. Bit će već dovoljno zbunjen kad se probudi na poslu ne sjećajući se gdje je proveo pola noći.” Vрати kapu na glavu i polako počne voziti unatrag po kolnom prilazu. „Svake sekunde umre jedno ljudsko biće, a ne umiru svi uvijek na ispravan način. Još puno ljudi treba moju pomoć.” Podigne ruku u zrak. „Kontaktirat ću vas preko interneta. Svakako bih volio čuti kako ćete vas dvoje ovo riješiti.”

Okrene kamionet na kolnom prilazu.

Gledamo ga šutke sve dok nam ne nestane iz vidika. Sve dok ne ostanemo sami.

On je stvarno došao ovamo samo da nam da odgovore. Ništa više i ništa manje od toga.

Frustriran sam do krajnjih granica i ne mogu se smiriti, no istodobno se osjećam kao da sam dobio razrješenje. Kao da je vlas koja mi je davila srce konačno pukla pa sada moje srce opet kuca nepravilnim ritmom koji samo Laylina nazočnost može izazvati.

Ping i BUM.

„Layla?” prošapćem.

„Da?”

Okrenem se prema njoj. „Ništa. Samo sam htio izgovoriti tvoje ime.” Privučeni je k sebi. Držim Laylu u naručju nekoliko minuta dok šutke stojimo u dvorištu ispred kuće. Ne grlim ni Sable, ni Willow, ni lažnu verziju Layle.

Grlim *Laylu*.

Možda nemam nikakvo rješenje. Ne znam kako ću je zauvijek zadržati u svojem naručju, no zasad je držim. I, tako mi svega, pobrinut ću se da više nikada ne provede niti jednu noć sama u ovoj kući.

Poglavlje 23

U proteklih sat vremena raspoloženje u kući drastično se promijenilo. Prvih deset minuta samo smo se ljubili, grlili i uživali u spoznaji da je naša ljubav nekako uspjela nadvisiti dimenzije.

Sada imamo odgovore zašto je Laylina duša završila ovdje. No te odgovore prati milijun dodatnih pitanja i mnogo neočekivane tuge.

Ne znam ni kako bih trebao ispravno oplakivati činjenicu da je Layla u biti umrla... jer je tu sa mnom. Ali realno nije.

Osjećam se kao da mi je vraćena, ali na stravičan način. Osjećam se udaljenijim od nje nego ikada, iako stojimo u spavaćoj sobi i držim je u naručju.

Osjećam se bespomoćno.

Lice joj je priljubljeno uz moja prsa, a ja nemam pojma što mi je dalje činiti. Ne želim se suočiti sa Sable, a ako Layla zaspe, to će se dogoditi. Trenutačno sam prebijesan za to.

„Misliš da Sable zna?” upita Layla podigavši pogled prema meni.

Odmahnem glavom. „Ne. Mislim da je vjerojatno jednako zbunjena kao i ti. Ima sjećanja koja ne može objasniti. Kojima nije mjesto u glavi u kojoj obitava.”

„To mora da je zastrašujuće”, kaže Layla. „Probuditi se u bolnici s konfliktnim sjećanjima. Prepoznati Aspen i moju majku, a ne znati točno kamo ih smjestiti, i onda čuti da su one tvoja obitelj.” Uhvatim je objema rukama za obraze. „Nemoj je žaliti”, kažem. „Ona je kriva za ovo. Ništa se od ovoga ne bi dogodilo ni tebi ni njoj da se Sable nije pojavila u mojoj kući s namjerom da ti naudi.” Layla kimne. „Hoćeš li joj reći što se dogodilo? Da je ona Sable?”

„Vjerojatno. Zaslužuje čuti objašnjenje zašto sam je vezao.”

„Kad ćeš joj reći?”

Slegnem ramenima. „Imam osjećaj da ćemo brže pronaći rješenje ako joj što prije kažemo. Barem se nadam.”

„Što ako bude zahtijevala da ode?”

„Sigurno hoće. Ne sumnjam u to.”

„Hoćeš li je pustiti?”

Odmahnem glavom. „Ne.”

Layline obrve se razdvoje od brige. „Ne možemo je nastaviti držati ovdje protiv njene volje. Netko bi mogao to otkriti i ti bi mogao imati problema sa zakonom.”

„Neću joj dopustiti da otiđe odavde u tvom tijelu. Ono pripada tebi.”

„Reci to policiji”, kaže Layla.

„Nitko ne mora znati za to. No Sable neće otići odavde dok ne pronađemo rješenje za ovu situaciju.”

Layla se uhvati za potiljak i odmakne se od mene. „Čuo si onog čovjeka. Rekao je da za ovakvu situaciju nema rješenja.”

„Također je rekao da se takvo što rijetko događa. Možda još nitko nije pronašao rješenje jer se to ne događa dovoljno često. Bit ćemo strpljivi. Istraživat ćemo. Smislit ćemo nešto, Layla.”

Ponovno je zagrlim, nadajući se da će je to malo opustiti. No to je teško postići kada znam da osjeća moje ubrzane otkucaje srca na svojim grudima.

Ja sam jednako zabrinut kao i ona. Ako ne i više.

„Mislim da bi joj trebao sada reći”, kaže Layla. „Možda će se prestati opirati ako shvati što je učinila. Možda nam pomogne pronaći rješenje.”

Layla je uvijek vidjela najbolje u ljudima.

Problem je u tome što nisam siguran da u Sable ima dovoljno dobrote da bi nam htjela pomoći. Ona je, uostalom, razlog zašto smo sada tu gdje jesmo.

„Okej”, kažem. „Ali moram te prvo zavezati.”

Layla se popne na krevet. Nakon što je zavežem, kaže: „Znam da si sada bijesan na nju, ali nemoj biti okrutan prema njoj.” Kimnem, ali ništa ne obećam.

Malo je reći da sam bijesan.

Layla zatvori oči i udahne. Kad ih otvori, i čim mi postane jasno da u mene više ne gleda Layla, ne osjećam ništa osim gnjeva. Kad počne tiho plakati, više ne osjećam grižnju savjesti. Ne osjećam krivnju kad me počne preklinjati da je odvežem. Sjedim na rubu kreveta pokraj njenih nogu i samo zurim u nju.

Ovaj put barem nije histerična i ne vrišti. Mogli bismo čak i uspjeti razgovarati o ovome.

„Hoćeš li me sada pustiti da odem?” upita.

„Želim ti prvo postaviti neka pitanja.”

„I nakon toga ćeš me pustiti?”

„Da.”

Ona kimne glavom. „Okej, ali... možeš li me, molim te, prvo odvezati? Satima sam u ovom položaju.”

Vezana je tek jednu minutu. Nema pojma da većinu vremena slobodno hoda po kući. „Odvezat ću te nakon što odgovoriš na moja pitanja.”

Premjesti se na krevetu tako da sada sjedi malo dalje od mene. Privuče koljena i nervozno pogleda u mene. „Djeluješ bijesno”, kaže tiho. „Zašto si bijesan?”

„Što pamtiš iz one noći kad si upucana?”

„Ne volim govoriti o tome. Znaš to.”

„Zašto? Jer se tvoja sjećanja razlikuju od mojih?”

Ona odmahne glavom. „Ne. Zato što se ničega ne sjećam.”

„To nije posve točno”, kažem. „Mislim da se sjećaš, ali na način koji te zbunjuje.”

Ona odmahne glavom. „Ne želim razgovarati o tome.” Nastavim govoriti, usprkos njenom preklinjanju da prestanem. „Znam što se zbiva u tvojoj glavi. Kažeš da imaš amneziju, ali nisam siguran da je to istina. Jednostavno imaš poteškoća s pristupanjem Laylinim sjećanjima jer su pomiješana s drugim sjećanjima. To je razlog zašto se... ponekad... kad spomenem nešto iz prošlosti, ne možeš odmah sjetiti o čemu govorim. Kao da ih moraš filtrirati i iskopati ono pravo.”

Vidim kad joj zastane dah.

Nagnem se naprijed i pogledam je ravno u oči. „Imaš li katkada osjećaj da imaš previše uspomena? Uspomena koje uopće nisu tvoje?”

Donja usna joj počne podrhtavati. Uplašena je, no pokušava to prikriti.

„Sjećaš li se da si te noći otvorila vrata nakon što je Sable pokucala na njih?”

Ona kimne. „Da.”

„Ali se sjećaš i da si ti bila osoba koja je *pokucala* na vrata.” Ona razrogači oči. „Zašto si to rekao?” smjesta kaže.

„Zato... što si ti Sable.”

Ona gleda u mene nekoliko dugih trenutaka. „Zar si poludio?”

„Tvoja su sjećanja konfuzna jer si u pogrešnom tijelu.”

Njezin pogled postane prijeteći. „Leeds, bolje ti je da me smjesta pustiš, inače ću ti poslati policiju prije nego što kažeš keks. Stvarno hoću. Nemoj misliti da ću ti ovo oprostiti.”

„Jesi li sve ovo vrijeme znala da si možda Sable?”

„Jebi se”, prosikće. „Pusti me.”

„Zašto si udarila šakom zrcalo u kupaonici kad smo stigli ovamo? Vidiš li katkada Sableino lice kad se pogledaš u zrcalo?”

„*Naravno* da katkada vidim njeno lice! Ona je *pucala* u mene, Leeds! Imam PTSP!”

Nije porekla da je udarila šakom u zrcalo. „Nemaš PTSP. To je stvarno sjećanje.”

„Zvučiš kao luđak.”

Glas mi ostane smiren kada kažem: „Ti si pucala u mene. I u Laylu. I znam da se sjećaš da si to učinila.”

Ona odmahuje glavom. „Ja sam pucala u *Laylu*? Ja JESAM Layla!”

Odmahnem glavom. „Znam da te to zbunjuje. Ali ti nisi Layla. Samo imaš pristup dijelu njezinih sjećanja jer si u Laylinoj glavi i zato misliš da su tvoja. Ali

kad sam pucao u tebe, ti si umrla. A kad si ti pucala u Laylu, *ona* je umrla. Ali samo na par sekunda. No to je bilo dovoljno da tvoja duša završi u pogrešnom tijelu. A Laylina je duša na kraju zaglavila ovdje, u ovoj kući.”

Ona sada plače. „Plašiš me.” Zvuči bojažljivo. „Govoriš potpune besmislice. Ja *jesam* Layla. Kako možeš uopće pomisliti da nisam Layla?”

Mogao bih joj početi nabrajati dokaze, ali ih ima previše. Umjesto toga pokušam se sjetiti pitanja na koje bi samo Layla mogla smjesta odgovoriti. Pitanja na koje mi je Layla već odgovorila, no Sable bi imala poteškoća s prisjećanjem.

„Kuju sam ti pjesmu otpjevao one noći kad smo se ovdje upoznali?”

Ona kaže: „Ja... to je bilo davno.”

„Kuju sam ti pjesmu pjevao? Imaš tri sekunde da mi odgovoriš.”

„*Zapamti me?*” Izgovori ime pjesme kao da mi postavlja pitanje.

„Ne. Pjevao sam *Prestao sam*. Layla se sjeća.”

„Prestani govoriti o meni kao da nisam Layla. Ovo je *suludo*.” Otpuzala je još više prema uzglavlju kreveta, kao da pokušava pobjeći od mene.

Jasno mi je zašto me se boji. Da mi je prije mjesec dana netko to pokušao objasniti, ni ja ne bih mogao povjerovati u takvo što. Pokušam zvučati kao razuman čovjek jer znam da trenutačno misli sasvim suprotno o meni. „Ne očekujem da ćeš ovo prihvatiti lakše nego ja, ali to je istina. Trebat će samo vremena, i možda dokaza, prije nego što posve shvatiš što se događa. I zato, žao mi je, ali ne mogu te sada pustiti. Barem dok ne pronađem način kako da pomognem Layli.”

„Ali ja *jesam* Layla”, prošapće ona, pokušavajući i dalje uvjeriti samu sebe da se ovo ne događa.

Pogledam iza sebe. „Layla, preuzmi.”

Pričekam nekoliko trenutaka dok ne ugledam promjenu.

Layla otvori oči. Opusti noge, ali joj je izraz lica i dalje napet. Izgleda kao da je na rubu suza, i ne znam je li to zato što više u njoj nema ni trunke sumnje da je ona Layla, ili joj je žao zbog situacije u kojoj se sada nalazi Sable.

Nagnem se naprijed i odvežem joj ruke. Čim su joj zapešća slobodna, baci se naprijed, čvrsto ovije ruke oko mene i zaplače.

Ovo je upravo postalo stvarno. Sad kad znamo da se Sable teško prisjeća uspomena koje sam stvorio s Laylom - uspomena kojih se Layla s lakoćom sjeća - uklonjena je i posljednja sumnja koja je još visjela među nama.

Layla me čvrsto uhvati za potiljak i priljubi svoj obraz uz moj. Glas joj je pun straha. „Molim te, pomogni mi pronaći način da se vratim.”

Zatvorim oči. „Neću se prestati boriti za tebe dok ovo ne riješimo. Obećavam.”

Poglavlje 24

Perem Laylinu kosu pod tušem. Ovo je jeziva kopija onog prvog jutra nakon što smo se upoznali. Stojimo zajedno u tušu, no ovaj put oboje šutimo. Ništa je ne pitam jer imam osjećaj da nam je moja potraga za odgovorima donijela samo beznađe. Pitam se je li požalila što sam se pojavio ovdje. Da nisam došao ovamo, ne bi bila svjesna koliko ne pripada u svoju dimenziju. Ne bi znala koliko je to nepravedno.

Ne bi znala da se možda neće uspjeti vratiti.

Noćas uopće nismo spavali. Proveli smo sate i sate u Glavnoj sobi tražeći rješenja na internetu i listajući knjige o paranormalnim pojavama. Zasad još nismo ništa pronašli, iako smo prekinuli istraživanje dva sata nakon izlaska sunca.

Danas je novi dan. Nakon što se napokon naspavamo, početak ćemo ispočetka. Odbijam dopustiti Layli da se osjeća beznažno u vezi s ovom situacijom.

Kad joj isperem kosu, utisnem joj poljubac u tjeme. Ona uzdahne i opusti se u mojem zagrljaju, leđima naslonjena na moja prsa, pa samo pustimo da vruća voda curi po nama dok stojimo zajedno u tišini. Ovo nije romantično. Ovo nije seksi.

Jednostavno smo tužni.

„Njeno tijelo je iscrpljeno”, kaže Layla.

„Nije to njeno tijelo, nego tvoje.”

Ona se okrene i podigne pogled prema meni. Oči su joj prazne i umorne. Treba joj sna, ali sad kad zna da više pripada ovom tijelu nego duhovnoj dimenziji, ne sviđa joj se pomisao na povratak u ništavilo. Maloprije mi je rekla da je to sada plaši.

To me uništilo.

Ne želim da Sable opet preuzme Laylino tijelo, ali to je neizbježno. Jedino se tako njeno tijelo može oporaviti.

„Uzmi dvije tablete za spavanje”, kažem. „Možda će malo dulje spavati.”

Layla kimne.

Izađemo iz tuš kabine, i ja joj dodam dvije tablete. Layla ih popije s gutljajem vode, pa uđe u krevet. Ja navučem zavjese da sunce ne ulazi u sobu. Uvučem se u krevet pokraj nje, no ovaj put ne oklijevam prije nego što je privučem k sebi. Ležati s njom u ovom krevetu napokon je opet normalan osjećaj.

Koliko već ova naša situacija može biti normalna.

Stalno očekujem da ću se probuditi iz ove noćne more. Ne volim se prisjećati prošlih sedam mjeseci i svih znakova koji su mi bili pred nosom. Osjećam se kao idiot - kao da nas je moja uskogrudnost na neki način hendikepirala. Nikad nisam vjerovao u duhove i zagrobni život, no da jesam, bih li opazio da Layla zapravo nije Layla?

Ima li i drugih ljudi na ovome svijetu koji - poput Sable - misle da pate od nekog oblika amnezije jer teško filtriraju uspomene, a zapravo samo ne pripadaju tijelu u kojem prebivaju? Jednostavno su im duše zaglavile u pogrešnom tijelu.

„Leeds.” Layla prošapće moje ime, no čak i kroz šapat osjećam njegovu težinu.

„Što je?”

Ona nasloni glavu na moje rame. „Mislim da ovo možemo riješiti samo na jedan način.”

„Kako?”

Ona duboko udahne. A onda izdahne i kaže: „Morat ćeš me ubiti. I onda moliti Boga da me uspiješ odmah oživjeti.” Stisnem oči, pokušavajući odbiti njene riječi od sebe. Ne želim ih ni čuti, no ona nastavi govoriti. „Budem li dovoljno dugo klinički mrtva, Sable će napustiti moje tijelo, pa bi možda moja duša mogla ući natrag u njega prije nego što me oživiš.”

„Prestani”, smjesta kažem. „To je preriskantno. Previše bi toga moglo poći po zlu.”

„Ne možemo ovako zauvijek živjeti.”

„Možemo.”

Ona podigne glavu s moga ramena i pogleda u mene. Oči su joj pune suza. „Ovo je iscrpljujuće. Ja ne mogu ovako živjeti, iz dana u dan. I zar doista želiš držati djevojku zarobljenu gore u ovoj kući do kraja života?”

Ne želim. To je okrutno i strašno, ali je bolje od opcije u kojoj bi Layla možda umrla. „To nije rješenje.”

„A ovakav život jesi? Sable neće spavati, osim kad je našopamo tabletama, pa onda ja moram trpjeti nuspojave. Umorna sam. I *ti* si umoran. Ako je ovo jedini način da postojim s tobom... onda radije ne bih uopće postojala”, kaže. Sada otvoreno plače. Ne mogu to podnijeti. Ne želim je gledati uzrujanu, no sebičnjak u meni bi je radije gledao uzrujanu nego da je ne mogu uopće gledati.

„Kad bi naš pokušaj pošao po zlu, nikad si to ne bih mogao oprostiti. Layla, ja ne mogu živjeti bez tebe.”

„Možeš. I jesi, proteklih sedam mjeseci.”

Znakovito je pogledam. „I bio sam jebeno očajan.”

Layla zuri u mene ozbiljnim pogledom. A onda, kao da se odjednom sažali nada mnom, položi dlan na moj obraz i poljubi me. Njezin poljubac je sladak, ali i pun tuge. Ne znam kako uzvratiti na njega.

Pravo je mučenje ljubiti je kroz njenu patnju, jer znam o čemu upravo razmišlja. Ona misli da je smrt jedino rješenje.

Ja se bojim da će smrt biti kraj.

„Ne želim više razgovarati o tome”, kažem.

„Morat ćemo nešto poduzeti u vezi s time. I to uskoro, dok još imamo snage.”

„Neću pristati na to.”

Laylini prsti klize niz moju ruku, dok ne pronađu moje prste i isprepletu se s njima. „Leeds, to bi stvarno moglo upaliti. Budemo li sve dobro isplanirali, uspjjet ćemo.”

„Kako možeš biti tako sigurna?”

„Jer”, kaže i poljubi me u vilicu, „te ja volim više od Sable. *Potrudit* ću se da uspijemo.”

Želim joj vjerovati. No što će se dogoditi ako ne uspijemo? Što ako je ne budem mogao oživjeti? Ako njeno tijelo zauvijek umre, njezin će duh vjerojatno umrijeti zajedno s njime.

I što bih onda učinio? Kako bih objasnio njenu smrt policiji? Njenoj obitelji? Aspen?

Layla podigne ruku da izgadi moje naborano čelo. „Opusti se”, kaže. „O detaljima ćemo razmišljati kad se probudimo.”

Kimnem jer više od svega želim izbaciti te misli iz svoje glave. Želim razmišljati samo o Layli.

Nježno prelazim prstima preko njenih usana, a ona me gleda jednako kao što me gledala dok smo ležali na travi one noći kad smo se upoznali. Neposredno prije nego što sam je upitao zašto je tako lijepa.

Dodirujem pjegice razbacane po korijenu njezina nosa. „Zašto si tako lijepa?” prošapćem.

Ona se nasmiješi na tu uspomenu.

Ovo mi je nedostajalo. Ovi trenuci s Laylom. Neizgovorene uspomene koje dijelimo zajedno... pogledi koje upućujemo jedno drugomu. Te noći kad smo se upoznali osjetili smo trenutačnu povezanost. Toliko snažnu da me vratila ovamo k njoj, iako je uopće nisam tražio. Povezanost koja me *zadržala* ovdje, čak i kad sam bio uvjeren da je Willow Sable.

Layla me ponovno poljubi, rio ovaj put naš poljubac ne prestane. Traje toliko dugo da su mi usne natečene kad konačno uđem u Laylu.

Ona se ovije čvrsto oko mene dok vodimo ljubav. Oči cijelo vrijeme držim otvorene jer sam zadivljen koliko je sve različito sada kad mi se Layla vratila. Točno onako kao što je nekad bilo. Intenzivno i savršeno i puno značenja.

Kad završimo, i ona leži u mojem zagrljaju, shvatim da možda ima pravo.

Prvi put smo pronašli jedno drugo - kad smo se upoznali.

Zatim smo se ponovno pronašli - nakon što je umrla.

To mi daje dovoljno vjere u nas da pomislim kako bismo se i treći put uspjeli pronaći.

Poglavlje 25

Layla je provela zadnja dva dana brižljivo planirajući vlastitu smrt.

Ja sam ih proveo nastojeći pronaći alternativna rješenja.

Nažalost, nisam ništa pronašao.

Layla je sve slabija. Što dulje boravi u svojem tijelu, to Sable manje spava. A kad ga napusti dovoljno dugo da Sable može spavati, Sable spava vrlo malo. Samo kad tablete počnu djelovati, a čak i tada nedovoljno dugo.

Sable i dalje pokušava pobjeći, zbog čega su joj zapešća još gore nastradala. Rane su preupadljive da bi se mogle sakriti. Stalno ih previjam, no zabrinut sam jer bi danas ponovno trebali doći Aspen i Chad, a ne znamo kako sakriti Laylina zapešća od njihovih pogleda. Trenutačno na sebi ima jednu od mojih košulja dugih rukava jer ništa u njenoj garderobi nema rukave koji su dovoljno dugi da joj prekriju zapešća.

Nadajmo se da Aspen neće opaziti zavoje.

Nadajmo se da Aspen neće *ništa* opaziti.

Layla je prebacila noge preko mogega krila dok odsutno buljimo u TV, kad odjednom čujemo zvuk njihova auta dok skreće na kolni prilaz. Zapravo, uopće nismo pratili program na TV-u.

Samo pokušavamo djelovati normalno, što ćemo pokušavati sljedeća dvadeset i četiri sata dok Aspen i Chad budu ovdje.

Layla ustane i spusti rukave košulje preko zapešća. Podvije rubove ispod palčeva i krene prema vratima. Ja pođem za njom.

Aspenina glava već viri unutra kad izađemo u predvorje. Otvorim vrata do kraja i uzmem Aspeninu putnu torbu. Layla je zagrlila čim uđe u kuću.

Njihov zagrljaj me zatekne nespremno. Ovo nije uobičajeni pozdrav dobrodošlice. Layla čvrsto grli svoju sestru, kao da joj je nedostajala. Valjda i jest. Layla je bila zbunjena kad je Aspen zadnji put bila ovdje. Mislila je da njeni osjećaji pripadaju nekom drugom, pa vjerojatno nije bila svjesna da je ta povezanost koju osjeća s Aspen stvarna.

„Pa, bok”, kaže Aspen smijući se Laylinom izljevom ljubavi. Layla je pusti iz zagrljaja, pa Aspen nakosi glavu i začuđeno je pogleda. „Izgledaš iscrpljeno.”

Layla kaže nehajno: „Bila sam bolesna par dana. No sad se puno bolje osjećam”, slaže uz blistavi osmijeh.

Chad kimne prema meni i preuzme Aspeninu torbu. „Molim te, reci da imaš piva. Vozio sam dvanaest sati i treba mi pivo.” Krene prema stubama odnijeti njihove torbe u sobu koju obično koriste, no Layla ispruži ruku i usmjeri Chada prema hodniku u prizemlju.

„Ovaj put ćete spavati u donjoj sobi”, kaže Layla. „Gornja kupaonica je u kvaru.”

Laže, i nisam siguran zašto, ali pomognem Chadu da odnese njihove stvari u donju spavaću sobu. Zatim se svi četvero okupimo u kuhinji dok Chad traži nešto za piće.

„Što je za večeru?” upita. „Dobro miriše.”

Layla i ja smo prije sat vremena napravili složenac. Nakon svega što se dogodilo, bio je to ugodan predah. Tijekom protekla dva dana bilo je par trenutaka u kojima sam nekim čudom čak i uspio uživati, usprkos okolnostima. Teško je ne dopustiti da nam naša situacija u potpunosti okupira misli, no tih nekoliko puta kad smo bili okupirani nečim drugim, bio je to dobrodošli podsjetnik na našu vezu onakvu kakva je bila prije. Prije Sable.

„Složenac je u pećnici”, kaže Layla. „Uskoro će biti gotov.” Pogleda u Aspen. „Kako je prošlo putovanje u Colorado?”

Aspen se nasmiješi, no njezin osmijeh je vidno usiljen. Ona i Chad razmijene poglede. „Bilo je zanimljivo”, kaže Aspen. „Dvije probušene gume, jedno razbijeno stražnje svjetlo, šest protraćenih sati dok smo bili zaglavljani u jarku.”

„Tih šest sati nije bilo protraćeno vrijeme”, kaže joj Chad podignuvši obrvu. Aspen se naceri i tu je kraj tom razgovoru.

„Djeluje drukčije.”

Naglo se okrenem na zvuk Aspeninog glasa. Mislio sam da sam u kuhinji sam.

„Kako to misliš?” oprezno upitam.

„Bolje”, kaže ona. „Kao da mi se napokon vratila moja sestra. Dobra ti je bila ta odluka da je dovedeš ovamo. Mislim da joj je to pomoglo.”

Tiho puhnem od olakšanja. „Aha. Da, definitivno joj je puno bolje.”

„Ali izgleda umorno. I smršavila je.”

Kimnem glavom. „Pazim na nju. Kao što je rekla, prošli tjedan je imala gripu.”

„Gripu?” upita Aspen nakosivši glavu. „Upravo mi je rekla da se otrovala hranom.”

Sranje.

Layla i ja moramo ubuduće usklađivati naše laži.

Kimnem glavom. „Da. I to. Koma tjedan.” Uzmem mobitel i izađem iz kuće u pratnji Aspen. Layla i Chad su već vani.

Layla sjedi za stolom u dvorištu, pokraj vanjske grijalice koju sam uključio nakon večere. Chad sjedi na rubu bazena s nogama u vodi. Kad su nam jučer javili da dolaze, zagrijao sam bazen.

Priđem Layli i poljubim je u tjeme pa sjednem do nje. Ona me uhvati za ruku i nasmiješi mi se.

Sljedećih sat vremena pretvaramo se da nam životi nisu preokrenuti naglavačke. Smijemo se Aspeninim i Chadovim šalama. Silimo se djelovati opušteno. Čak i planiramo izlet s njima za dva mjeseca.

Izlet za koji znamo da se neće dogoditi ako ne uspijemo ovo riješiti.

Odjednom dok sjedim ovdje mi sine - zašto je Layla spremna umrijeti kako bi ponovno živjela.

Zato što ona zapravo uopće nema život dok je zaglavljena ovdje u ovoj kući, na Sableinu milost.

Ne možemo napustiti ovo mjesto kad je Layla tek privremeni korisnik svoga tijela, bilo bi to previše riskantno. I kakav bi Layla imala život kad bih je prisilio da ostane u našem sadašnjem aranžmanu? Bila bi posjetitelj u ovom svijetu... na Sableinu milost. Nikad ne bismo mogli otići odavde. Ne bismo mogli ni otići na taj izlet koji planiramo s Aspen i Chadom za dva mjeseca.

To je to. Ovo bi bio njezin život. Bila bi iscrpljena i zarobljena.

Layla se glasno nasmije i to me trgne iz misli.

Povremeno se uhvatim kako preintenzivno buljim u nju, no fascinira me promatrati je dok je jednostavno svoja, čak i kada se prisiljava na to. No u nekim trenucima - djelić sekunde tu i tamo - kad zaboravim da ovo nije naš normalni život...

Ali ovo nije naš normalni život. Layla se nikad neće moći normalno družiti sa svojom sestrom. Sve ćemo morati detaljno planirati. Nikad neće moći napustiti ovo mjesto s Aspen.

Čak ni njihovi posjeti ne mogu biti normalni. Kad Chad i Aspen noćas budu otišli spavati, Layla će ili morati smisliti kako da ostane cijelu noć budna ili ćemo morati smisliti kako da smirimo Sable ako se probudi dok su Chad i Aspen još u ovoj kući.

Možda je zato Layla smjestila Chada i Aspen u donju spavaću sobu. Tako možda neće čuti Sableino vrištanje ako bude privremeno preuzela Laylino tijelo dok su njih dvoje ovdje, prije nego što Layla ponovno uskoči u njega.

„Layla mi je rekla da si dao ponudu za ovu kuću?” upita Aspen gledajući u mene. Očito sam bio odsutan i nisam pratio njihov razgovor, jer ne znam što je dovelo do tog pitanja.

Kimnem glavom. „Da, prošli tjedan. Trebali bismo uskoro potpisati ugovor.”

„Nadam se da ti je jasno da ćemo nas dvoje stalno biti ovdje. Wichita nije predaleko, a meni nedostaje ovo mjesto.” Pogleda u Laylu. „Čak mi i ti nedostaješ”, kaže zadirkujućim tonom.

Layla se nasmiješi i posegne za Aspeninom rukom, pa je stisne. „Nemaš pojma koliko si i ti meni nedostajala. Jedva čekam da se sve vrati u normalu.” Njene riječi su tople, ali Aspen nema pojma koliko se dvostrukog značenja skriva iza njih.

Layla je leđima okrenuta bazenu, pa ne primijeti kad Chad izađe iz vode i ode do dubljeg kraja. Zatim svuče majicu i počne trčati prema vodi. Skoči, obujmi rukama koljena i prodere se prije nego što bučno pljusne unutra.

Laylino cijelo tijelo se trzne od neočekivane buke iza nje.

Gotovo odmah opazim promjenu. Doslovno raspoznam točan trenutak kad Layla isklizne iz svojeg tijela.

Smrzнем se jer mi je jasno da je Sable preuzela kontrolu. Neočekivani pljusak u bazenu očito je prenuo Laylu, kao što ju je one noći preplašila munja.

Sable razrogači oči i pogleda preko ramena, pa se uspravi u stolici. Zatim naglo ustane, srušivši pritom stolicu unatrag. „Koji vr...?” Pogleda u svoje ruke, pa prema kući. „Kako sam dospjela van?”

Smjesta ustanem i pokušam stati između nje i Aspen, no Sable brzo ustukne. „Da mi se nisi usudio prići!” zaurla na mene.

Sranje.

Aspen također ustane. „Layla? Što ti je?”

Sable nastavi uzmicati preda mnom. Pokaže prstom na mene dok očajnički gleda u Aspen. „On me drogira! Ne pušta me da odem!” Ja odmahnem glavom, spreman braniti se, no prije nego što zinem, Sable podigne jedan od rukava i otkrije zavoje na jednom od zapešća. „Drži me zavezanu!”

Skočim prema njoj kako bih je zaustavio, no prije nego što stignem do nje, ona spusti ruku na bok i zatvori oči. Stanem ispred nje i uhvatim je za ramena, nastojeći je zakloniti od Aspenina pogleda. Layla polako izdahne, a onda mirno otvori oči. Vidim kako joj lice preplavljuje strah.

„Što se događa?” upita Aspen. Glas joj je pojačan i pun panike. „Kako to misliš, drogira te?” Aspen se ugura između mene i Layle, razdvajajući nas.

Aspen drži u rukama Laylino lice, prisiljavajući je da gleda u nju, a ne u mene.

Uhvatim se za glavu i napravim korak unatrag. Nemam pojma kako će objasniti ovaj kiks.

Layline oči su širom otvorene, kao da pokušava smisliti kako da se izvuče iz ovoga. Ja nemam pojma što reći. Aspen pogleda u mene preko njezina ramena i namršti se kao da sam čudovište.

„Samo sam se... šalila?” kaže Layla potpuno neuvjerljivo.

„M... *molim?*” kaže Aspen.

Chad došljapka do nas u mokrim trapericama, ostavljajući lokvice vode iza sebe. „Što se događa?”

Aspen pokaže prstom prema Layli. „Ona... ona mi je upravo rekla da je Leeds drogira. I drži je zavezanu.”

„Zafrkavala sam se”, kaže Layla skačući pogledom između njih dvoje dok pokušava objasniti svoj ispad. Prisiljeno se smiješi, no sada je sve tako napeto.

„Malo ti je nastrana zafrkancija”, kaže Chad.

„Ja ne mislim da je to zafrkancija”, kaže Aspen. „Pokaži mi opet svoje zapešće.”

Layla podvije rukav ispod palca i povuče ruku. „To je bila interna šala”, kaže. Pa pogleda u mene. „Reci joj, Leeds.”

Ne znam što joj reći. Nakon ovoga, nema šanse da će Aspen povjerovati ijednoj riječi koju izgovorim. Ali svejedno kimnem i približim se Layli, pa ovijem ruku oko njezina struka. „To je istina. Bila je to nastrana interna šala, koja je samo nama smiješna.”

Aspen zuri u nevjerici u Laylu. Zatim podigne ruke prema čelu kao da ne zna što bi mislila o protekloj minuti svoga života. Zbunjeno odmahne glavom. Ne vjeruje joj. „Layla, dođi sa mnom unutra”, kaže pružajući ruku svojoj sestri.

Layla samo pilji u njenu ruku. A onda odmahne glavom. „Aspen, znam da je ovo čudno. Oprosti. Ponekad radim stvari koje ne mogu objasniti... zbog moje ozljede mozga. Mislila sam da će to biti smiješna šala. Očito nije bila.”

Aspen proučava sestrino lice... tražeći nekakav znak. Nijemi poziv u pomoć, možda. „Ovo je totalno sjebano”, kaže. A onda se progura pokraj nas i krene prema kući.

Chad prati pogledom Aspen koja upravo ulazi u kuću, pa ispije ostatak piva i obriše usta nadlanicom. „Vas dvoje ste čudni”, kaže prije nego što pođe za Aspen.

Sad smo samo Layla i ja vani.

Layla prekrije lice dlanovima. „Ne mogu vjerovati da se ovo upravo dogodilo.”

Privučeni je u zagrljaj. „Proći će ih.”

Layla odlučno odmahne glavom. „Aspen neće. Vidjela sam joj izraz lica. Nema više povjerenja u tebe.” Priljubi lice uz moja prsa. „Leeds, ne možemo nastaviti ovako. Želim da ovo prestane.”

Kimnem, ali samo zato što želim da se opusti. U ovom bih trenutku pristao na sve, samo da se prestane brinuti.

„Večeras. Želim da to učinimo večeras.”

Odmahnem glavom. „Ne. Molim te, ne.”

„Učiniti ćemo to večeras.” Glas joj je nepokolebljiv. Riječi konačne.

Osjećam se kao da sam potonuo na dno bazena. Pluća kao da su mi puna vode. Pročistim grlo. „Kako da to učinimo večeras? Tvoja sestra je ovdje.”

Kao da je cijelo vrijeme razmišljala o tome, Layla smjesta odgovori: „Mislim da bi utapanje bilo najlakši način. Morat ćemo ga savršeno tempirati. Morat ćeš biti siguran da mi je srce stalo prije nego što me počneš oživljavati.”

Odvojim se od nje i počnem koračati po betonu oko bazena. „Ne znam mogu li to učiniti. Ja uopće ne znam davati prvu pomoć.”

„Aspen je medicinska sestra.”

„Aspen neće pristati na to”, kažem.

Layla mi priđe i spusti glas. „Ni ne mora pristati. Pretvarat ćemo se da to nije bilo planirano. Kao da se radi o nesretnom slučaju. Čim moje srce prestane kucati, počet ćeš glasno dozivati Aspen. Pobrnila sam se da jedan prozor u njihovoj sobi bude otvoren, tako da će te čuti. A ako te ne čuje, jednostavno pojuri do prozora i probudi je.”

Zato ih je smjestila u prizemlje. „Ti si već sve isplanirala?” Laylin pogled je nepokolebljiv. „Ne osuđuj me. Nemaš pojma kako je biti u mojoj koži.”

Na licu joj je bolan izraz kakav još nisam vidio. Ne znam ni kako proturječiti toj boli.

Layla ima pravo. Nemam pojma kako je njoj. Neću se ni pretvarati da znam. Mogu je samo voljeti i pokušati vjerovati njenim instinktima.

„Što ako te ne uspijem odmah oživjeti? Što će se dogoditi ako hitna odveze tvoje tijelo prije nego što se uspiješ vratiti u njega?”

„Nemoj im to dopustiti. Pobrini se da me Aspen oživi.”

„Kako znaš da će Aspen znati što treba učiniti?”

„Ona je medicinska sestra. Svakodnevno spašava živote.”

Ne sviđa mi se ovo. „Što ako uspijemo oživjeti tvoje tijelo? Kako da budemo sigurni da se umjesto tebe u njega neće vratiti Sable?”

„Neću joj to dopustiti, Leeds.” Layla to kaže s takvim uvjerenjem da joj jednostavno moram vjerovati. Privučeni je k sebi i naslonim bradu na njezino tjeme. Prvi put otkako sam otkrio da su duhovi stvarni... prestravljen sam.

„Volim te.”

Moja prsa priguše njene riječi kada kaže: „I ja tebe volim. Tako silno. Zato i znam da će ovo upaliti.”

Poglavlje 26

Prošla su dva sata otkako smo došli gore u sobu da se pripremimo za Laylino utapanje.

Dva sata otkako sam se počeo osjećati kao da će moj život uskoro završiti.

Ona je sve isplanirala. Čak je i napisala upute i tjera me da ih naučim kao da se radi o jebenom ispitu na faksu.

- 1. Drži me ispod vode dok se ne prestanem boriti da dođem do zraka**
- 2. Provjeri mi puls. Kad prestane kucati, nazovi hitnu**
- 3. Probudi Aspen**
- 4. Počni me oživljavati**
- 5. Imaš samo pet minuta da mi spasiš život**

Pustim da papir padne na krevet. *Pet minuta.* Ne mogu to opet čitati.

„Treba li ti više vremena da to proučiš?” upita me.

„Treat će mi godine da postanem spreman na ovo.”

Ona podigne ruku i dotakne mi obraz. „Znam da se bojiš. I ja se bojim. Ali što budemo više odugovlačili, to ću biti slabija. Moramo to sada učiniti, prije nego što nam se dogodi još neki kiks.

Prije nego što Aspen postane još sumnjičavija.” Layla podigne taj list papira i presavije ga. Zatim ode u kupaonicu, baci ga u školjku i povuče vodu. Vraćajući se u sobu, dohvati moj laptop i stavi ga na svoju stranu kreveta. Nervozno se nakašlje pa kaže: „Sastavila sam oproštajno pismo. Mislim da je bitno to imati, za svaki slučaj.”

Prekrijem lice dlanom. „Oproštajno pismo?” Ne mogu stišati glas. „Kako možeš tako smireno govoriti o tome? Layla, upravo si napisala da namjeravaš počiniti *samoubojstvo*.”

„Ne želim da nastradaš ako ovo ne završi dobro. Odredila sam da bude poslano elektroničkom poštom za nekoliko sati. Ti znaš moju lozinku. Ako ne preživim... pusti da pismo bude poslano. No ako preživim... izbriši ga. Jer je upućeno svima, Leeds. Tebi, Aspen, mojoj majci...” Glas joj je bezizražajan -

gotovo mehanički - kao da je potpuno odvojena od realnosti ovoga što se spremamo učiniti.

Uhvati me za ruku, želeći da ustanem. Želeći da krenem za njom.

Sljedećih mi se nekoliko minuta čini nadrealno. Izađem s njom iz spavaće sobe pa se spustimo niz stube i izađemo u stražnje dvorište.

Layla smireno uđe u bazen, i ovaj me trenutak u mnogočemu podsjeća na onu noć kad smo se upoznali. U ovom smo bazenu razmijenili prve riječi. Prvi put smo se poljubili u ovom bazenu.

Zašto imam osjećaj da bi se i naš konačni oproštaj mogao dogoditi u ovom bazenu?

Puls mi je pomahnitao. Jedva dišem. Do Layle možda ne dopire stvarnost ovoga što se spremamo učiniti, no to je preuzelo svaki djelić moga bića.

Stoji usred bazena, na onom istom mjestu gdje sam je te noći kad smo se upoznali pronašao kako pluta na leđima. I, nekim čudom, večeras ima isti izraz lica. Spokojan. „Leeds, moraš doći u vodu sa mnom.” Shvatim da je tako smirena jer zna da ću je, pokaže li imalo straha, odvratiti od ovoga. Da ću *sebe* odvratiti od ovoga.

No ima pravo. Moramo to učiniti sada, prije nego što Layla postane još slabija od pomanjkanja sna.

Nesigurno se približavam bazenu. Voda je topla kad zakoračim u nju, i tu mi sine kako mi je Layla jučer rekla da zagrijem bazen - ne da bismo plivali u njemu, nego radi ovoga.

Pogledi su nam spojeni dok joj prilazim.

Kad se konačno susretnemo na sredini bazena, moram zatvoriti oči jer napokon vidim natruhu straha u izrazu njezina lica. Ona ovije ruke oko moga struka i priljubi lice uz moja prsa. „Leeds, znam da ne želiš ovo. Ali ja želim ponovno živjeti svoj život. Treba mi to.” Glas joj podrhtava. „Svaki put kad moram napustiti svoje tijelo, kao da mi se srce iznova slama.”

Poljubim je u tjeme, ali ne kažem ništa. Ne mogu govoriti čak ni da to želim. Grlo mi je previše stisnuto od straha.

„Slušaj me”, kaže ona, usmjeravajući moj pogled prema svojim očima. „Morat ću prepustiti tijelo Sable. Bit će bolje ako bude uplašena i zbunjena kad joj srce stane. Jer ja ću biti budna i spremna.”

Ima pravo. Layla će biti u prednosti ako bude čekala sa strane.

„Čim za koju minutu izađem iz nje, Sable će se uspaničiti kad se probudi i shvati da je s tobom u bazenu. Tada ćeš to učiniti. Gurnut ćeš je ispod vode i nećeš joj dopustiti da dođe do zraka, koliko god budeš uplašen i koliko se god budeš osjećao krivim.”

Mogu zamisliti kako će se Sable osjećati dok je budem utapao, ne znajući zašto to činim. Bit će prestravljena. Odupirat će mi se. A ja ću nekako morati zanemariti činjenicu da utapam Laylino tijelo dok po drugi put ubijam Sable.

„Hej”, kaže Layla blagim, sućutnim glasom. Gleda u mene kao da točno zna o čemu razmišljam. Ona uvijek zna o čemu razmišljam. Razumije moje misli kao da čuje njihov šapat u svojoj glavi čim ih pomislim. „Nećeš okončati Sablein život, Leeds, nego spasiti moj. Možeš ti to.”

Trebala mi je takva perspektiva da nastavim. Ovdje se ne radi o moralu, nego o pravdi. „Okej. Mogu ja to. *Mi* to možemo.”

„Odlično. Okej.” Layla usiše zrak u pluća, no njezin udah je nestabilan, oslabljen strahom. „Jesi li spreman?”

Odlučno odmahnem glavom, jer tko bi bio spreman na ovakvo što? Uzmem njeno lice u svoje ruke i pogledi nam se spoje. Uplašena je. Usne joj podrhtavaju. Kad nasloni ruke na moja prsa, osjećam kako joj i prsti drhte.

Dugujem joj ovo. Bila je prisiljena toliko dugo biti ovdje sama, čekajući nekoga koga se nije sjećala. Naslonim svoje čelo na njeno, i oboje zatvorimo oči. Kad sam joj toliko blizu, osjećam postojanu povezanost koju ni smrt ne može prekinuti. Mi smo spojeni zajedno za sva vremena i ako ne obavim ovo kako treba - ako je izgubim - ta spona će mi se činiti poput omče koja mi steže srce sve dok ne prestane kucati.

Poljubim je. Snažno je poljubim i ne želim je prestati ljubiti, jer što ako mi je ovo posljednja prilika u životu da je mogu ljubiti?

Ljubim je dok ne osjetim suze. I svoje i njezine.

Ljubim je dok me Layla ne zaustavi.

Nasloni čelo na moja prsa, a ja mogu osjetiti tugu u njenom uzdahu. „Volim te”, kaže.

Čvrsto je zagrlim i priljubim obraz uz njeno tjeme. „I ja *tebe* volim, Layla.”

„Hvala ti što si me pronašao”, prošapće.

I onda nestane.

Više ne držim Laylu u naručju, nego Sable. Osjetim promjenu u načinu na koji se trzne uz mene i podigne glavu s mojih prsa, razrogačenih očiju.

Prekrijem joj usta dlanom prije nego što stigne vrisnuti.

I možda zato što uspijem pronaći snagu u svojoj srdžbi, ili zato što želim da mi se Layla vrati više nego što želim disati, uspijem to učiniti. Gurnem je pod vodu. Moram se truditi svim svojim bićem da je zadržim ondje. Zaglavim joj tijelo između svojih nogu. Gurnem prste u njenu kosu kako bih je čvršće držao.

Sable se bacaka u vodi... grebe me po rukama i prsima. Daje sve od sebe da pobjegne - da dođe do zraka, ali kako vrišti ispod površine vode, njena se pluća brzo napune vodom.

Zurim u nebo jer ako spustim pogled prema njoj, prestat ću. Ne bih mogao gledati u Laylino lice i nastaviti ovo raditi. I premda znam da se iza Laylinih očiju trenutačno nalazi Sable, kad bih pogledao u njih, bojim se da bih vidio samo prestravljenu Laylu. Stisnem oči i pojačam stisak svojih ruku.

Čekam i čekam i čekam da se prestane odupirati. Čini mi se kao da nikad neće prestati. Brojim u sebi dok je držim ispod vode. Stignem do stotinu i osamnaest sekunda, i onda se konačno prestane boriti.

Čak i tada, kad pomislim da je možda gotovo, ponovno me ščepa za ruku i zabije mi prste u kožu, tražeći da je netko spasi.

A onda... ne osjećam ništa.

Već se nekoliko sekunda ne čuje vrištanje pod vodom. Njena kosa prestane kliziti kroz moje prste. Oči su mi i dalje zatvorene i zadržavam dah dok ne budem siguran da u njenim plućima više nema zraka. Tek tada spustim pogled.

Kosa joj prekriva lice, pa je razmaknem prstima. Oči su joj otvorene, ali ne gledaju u mene. Ne gledaju ni u što. Nisu fokusirane. U njima nema života.

U tom trenutku počnem paničariti.

Izvučem je tako da joj glava bude iznad površine vode, i očito je da Sable više nije u njenom tijelu. Ali nije ni Layla.

Iz grla mi se otme jecaj kad ugledam Layline beživotne oči. Ruke joj mlitavo vise uz tijelo. Podvučem ruke ispod nje i počnem je vući prema stubama na plitkom dijelu bazena.

„Aspen!” zurlam. „Upomoć!”

Gotovo je nemoguće pomicati je tako brzo kao što sam zamišljao. Stražnji dio njenih nogu vuče se po stubama bazena, pa po betonu. Kad konačno polehнем Laylu na leđa pokraj bazena, dohvatim mobitel i nazovem hitnu.

„Aspen!” zaderem se. Počnem s oživljavanjem točno onako kako mi je Layla pokazala, no imam osjećaj da sve krivo radim.

Mobitel je pokraj mene. Kad se javi operater, počnem vikati adresu prema telefonu dok pokušavam oživiti Laylu.

Per minuta.

Samo toliko vremena imamo.

„Aspen!” ponovno zurlam.

Prije nego što izgovorim do kraja njezino ime, Aspen već kleči pokraj mene. „Makni se!” poviče odgurujući me s puta. Padnem unatrag dok gledam kako Aspen okreće Laylu na bok ne bi li joj oslobodila dišne putove; zatim je opet pogne na leđa i počne joj pritiskati dlanovima prsni koš.

I Chad je tu. Dohvati moj mobitel i počne razgovarati s operaterom hitne službe. Ja zaobiđem Aspen i stanem iza Layline glave. Nagnem se naprijed i obujmim joj dlanovima glavu.

„Možeš ti to, Layla”, preklinjem je. „Molim te, vrati se. Molim te. Ne mogu ja ovo bez tebe. Vrati se, vrati se, vrati se.”

Ali ona se ne vrati. Jednako je beživotna kao i kad sam je izvlačio iz bazena. Ja plačem. Aspen plače.

Ali Aspen ne prestaje pokušavati oživjeti svoju sestru. Daje sve od sebe. Ja joj pokušavam pomoći, ali sam beskoristan.

Čini mi se kao da je prošlo više od pet minuta.

Čini mi se kao da je prošla djela jebena vječnost.

Nekad sam mislio da se minute koje prolaze doimaju važnijima kad ih provodim s Laylom, no nikad mi se nisu činile važnijima nego sada kad pokušavamo spasiti njezin život.

Aspen postaje sve histeričnija, zbog čega pomislim kako možda zna da je prekasno. Previše je vremena prošlo. Zar sam je predugo držao pod vodom? Zar sam ja ovo učinio?

Osjećam se kao da sve dublje tonem... kao da nekako propadam u beton. Na koljenima sam i laktovima, ruku čvrsto spojenih iza glave. Nikad nisam osjećao toliku fizičku bol.

Zašto sam dopustio da me nagovori na ovo? Mogli smo pronaći neki način da živimo ovako. Radije bih vodio nesretan život s njom nego život u kojem ona više uopće ne postoji.

„Layla.” Prošapćem njeno ime. Može li me čuti? Ako sada nije u svojem tijelu, je li svejedno tu negdje? Promatra li ovo? Promatra li mene?

Čujem neki krkljavi zvuk.

Aspen odmah ponovno okrene Laylinu glavu u stranu. Gledam kako se voda izlijeva iz Laylinih usta na beton.

„Layla!” povičem njeno ime. „Layla!”

No ona ne otvara oči. Još je u nesvijesti.

„Stižu za osam minuta”, kaže Chad spuštajući mobitel.

„To nije dovoljno brzo”, promrmlja Aspen. Nastavi s kompresijom grudnog koša i Layla ponovno počne krkljati.

„Layla, vrati se, vrati se”, preklinjem je.

Aspen je uhvati za zapešće da joj provjeri puls. Dok čekamo njezin odgovor, kao da su svi ostali zvukovi automatski zanijemili.

„Ima puls. Jedva.”

Imaš samo pet minuta da mi spasiš život.

Smjesta gurnem ruke ispod Laylinih pazuha i počnem je podizati.

„Što to radiš?” upita Aspen paničnim glasom.

„Moramo krenuti ususret hitnoj!” povičem. „Idemo!”

Chad mi pomogne da odnesemo Laylu pred kuću. Smjestimo je na stražnje sjedište moga auta, pa Aspen i Chad oboje sjednu otraga s njom. Dok skrećem s kolnog prilaza na cestu, Aspen ne prestaje držati ruku na Laylinu zapešću kako bi bila sigurna da ima puls.

„Brže”, kaže Aspen.

Ne mogu ići brže od ovoga. Papučica za gas dodiruje pod.

Čini mi se da vozim već kilometrima, no zapravo sam vjerojatno prešao tek dva kad se susretnemo s vozilom hitne pomoći. Čim ugledam njihova svjetla kako nam se približavaju preko brežuljka, počnem bljeskati svojim. Zaustavim auto usred autoputa kako bi ambulantno vozilo bilo prisiljeno stati zbog nas.

Pomognem Chadu i Aspen izvući Laylu sa stražnjeg sjedala. Još ne pokazuje znakove života.

Bolničari nam prilaze ususret s nosilima. Ukrcaju je u vozilo, no kad se počnem penjati unutra nakon njih, Aspen me dohvati i povuče me natrag. Progura se ispred mene i uđe u vozilo. Kad nam se pogledi susretnu, gleda me kao da sam čudovište. „Odjebi od moje sestre.”

Vrata se zatvore.

Vozilo hitne pomoći odjuri prema bolnici.

Ja padnem na koljena.

Poglavlje 27

Prošlo je trideset i osam minuta otkako sam je izvukao iz vode.

Koračam amo-tamo po čekaonici.

Chad je malo dalje od mene, na telefonu. Vjerojatno pokušava dobiti Aspen. Nismo je vidjeli otkako smo ušli u hitnu. Chad me morao izvući s ceste i dovesti nas ovamo. Ja sam bio previše unezvijeren.

Nitko nam ne zna ništa reći.

Prošlo je trideset i *devet* minuta.

Četrdeset.

Chad spusti mobitel. Žurno mu priđem, nadajući se da se čuo s Aspen. On samo odmahne glavom. „Ne javlja se. Mislim da je ostavila mobitel doma.”

Kimnem i nastavim koračati. Gledam kako mi se stopala miču po podu, no osjećam se kao da lebdim. Kao da se zapravo uopće ne krećem. Sve mi se ovo čini kao san.

Kao noćna mora.

„Što je radila u bazenu?”

Naglo se okrenem na zvuk Aspenina glasa. Stoji točno iza mene i gleda me nepovjerljivo stisnutim očima. Obrazi su joj prošarani mrljama od suza.

„Je li dobro?” upitam je.

Aspen odmahne glavom, a moje srce kao da se rastopi i curi mi niz rebra. „Ne znam ništa. Ne puštaju me u sobu”, kaže. „Leeds, zašto je bila u vodi?” Gleda me optužujućim pogledom.

Chad joj priđe i obgrli je rukom oko ramena. Pokuša je odvesti do stolice, no ona se istrgne iz njegova zagrljaja i ponovno usmjeri pozornost na mene. „Leeds, koji je *kurac* Layla radila u *vodi*?” Njeno vikanje privuče pozornost svih u prostoriji. Aspen je histerična. Bijesna. Misli da sam ja ovo učinio njenoj sestri.

„Ne znam”, slažem. „Ali nisam joj ja ovo učinio.”

Aspen spusti pogled i zaustavi ga na mojim rukama. Samo zuri u njih, i njezin ukočeni pogled me prisili da i ja pogledam dolje. Kad spustim pogled na svoje ruke, shvatim da su prekrivene ogrebotinama. Očito je da sam izgreben noktima, sve do krvi. *Syže* krvi.

Ponovno podignem pogled prema Aspen baš kada počne histerično plakati. Chad je mora pridržavati da ne padne s nogu. Odvede je do stolice, no dok je

odmiče od mene, ona cijelo vrijeme vrišti: „Zašto? Zašto si to učinio mojoj sestri?”

Ništa što bih rekao ili učinio ne bi uvjerilo Aspen u moju nevinost. Previše se toga večeras dogodilo da bi povjerovala u to.

A ako se Layla ne izvuče... ni ja neću vjerovati da sam nevin. Jer nitko nikad neće prihvatiti istinu. Da se ovo dogodilo prije mjesec dana - ne bih ni ja vjerovao da je to istina.

No čak i ako se Layla izvuče, svejedno mi neće biti drago ako Aspen više nikada ne bude imala povjerenja u mene.

Chad daje sve od sebe ne bi li smirio Aspen, no ona je i dalje histerična. Priđem im i kleknem ispred nje. „Aspen”, kažem tihim, ali odlučnim glasom. „Layla je dobila epileptični napad u vodi. Pokušavao sam joj pomoći, no nisam mogao sam. Nisam je mogao održati iznad vode. Tada sam te pozvao. Nisam joj ja ovo učinio.” Aspen mi ne vjeruje. Vidim joj nepovjerenje u pogledu.

„Zašto je Layla danas rekla da si je držao zavezanu?” upita Aspen. „Zašto bi rekla takvo što?”

Zinem kako bih pokušao objasniti, ali nemam odgovora. Zatvorim čvrsto usta i stisnem vilicu.

„Leeds?”

Glas dopre iza mene.

Ustanem i okrenem se u istom trenutku kad Aspen iskoči iz stolice. Liječnik stoji na ulazu u čekaonicu. „Leeds Gabriel?” kaže.

Ne mogu ne osjetiti olakšanje kad me ovaj čovjek poštedi objašnjenja koje nisam u stanju ponuditi Aspen, ali sam istodobno prestravljen jer je možda došao s vijestima za koje nisam spreman. Zakoračim naprijed. „Je li ona dobro?”

Doktor gurne vrata iza sebe. „Želi vas vidjeti.”

Ne znam odakle mi snage da se uopće pokrenem jer me te riječi ostave bez daha. Ali nekako uspijem prijeći čekaonicu, proći kroz vrata, nastaviti niz hodnik i ući u sobu u kojoj Layla leži na krevetu, pokrivena dekom. Kosa joj je još mokra i prebačena preko ramena.

Zastanem čim uđem u sobu, jer nisam posve siguran što me čeka unutra. Teško je razabrati samo gledajući u nju.

Je li ovo Layla?

Aspen se progura pokraj mene i potrči prema krevetu. Aspen plače. Grli je.

Ali Layla ne gleda u Aspen. Gleda ravno u mene.

Izraz njezina lica ne otkriva nikakve emocije. Ni po čemu ne mogu razlučiti gledam li upravo u Laylu ili u Sable. Želim vjerovati da je ovo Layla jer *osjećam* da je ovo Layla. No jednostavno se u ovom trenutku bojim vjerovati vlastitim instinktima.

Želim da nešto kaže.

„Layla?” prošapćem njeno ime. Kao pitanje.

Iz oka joj kapne suza i skotrlja se niz njezin obraz. Kimne... jedva vidljivo. „Leeds”, kaže. „Znaš li kako upravo izgledaš?”

Odmahnem glavom.

Usne joj se izviju u smiješak. „Izgledaš kao da umireš iznutra.” Ta izjava postane jedini dokaz koji trebam. Pojurim prema njoj i uguram se između Aspen i bolničkog kreveta. Spustim ogradu pa legnem na krevet pokraj nje i grlim je dok se ona privija čvrsto uz mene. Ljubim je posvuda, po licu, po rukama, po tjemenu. Ona plače, ali se i smije.

„Uspjeli smo”, kaže.

Uzdahnem i priljubim svoj obraz uz njezin. „Uspjeli smo, Layla.” Brišem joj suze s lica.

„Kaži to još jednom. Izgovori opet moje ime.”

„Layla”, prošapćem. „Layla, Layla, Layla.”

Ona me poljubi.

Layla me poljubi.

Layla.

Epilog

Layla i ja smo iz ovog iskustva naučili da je samo jedno sigurno a to je jednostavna činjenica da *ništa* ne znamo sa sigurnošću.

Ovaj život i ono što dolazi poslije njega premašuju našu sposobnost poimanja pa zato i ne pokušavamo. Možemo samo biti zahvalni što smo uspjeli dobiti drugu priliku za zajednički život. A kad smo već dobili tu drugu priliku, činimo sve što je u našoj moći kako bismo bili sigurni da nam neće zatrebati i treća.

Ne znamo je li Sable prešla u neku drugu dimenziju ili je njezin duh i dalje zaglavljen na nekom mjestu koje bi moglo biti povezano s njenim sjećanjem na mene, pa smo Layla i ja zaključili da bi bilo najpametnije početi ispočetka. U potpunosti.

Nismo se uopće vratili u pansion u Lebanonu u Kansasu. Nismo se vratili ni u naš privremeni stan u Tennesseeju. Kad je Layla puštena iz bolnice, otišli smo ravno u zračnu luku i pitali kamo leti prvi avion u kojem ima slobodnih mjesta.

Tako smo završili u Montani.

Ni ona ni ja nikad nismo bili ovdje i to nam pruža osjećaj sigurnosti. Nekoliko smo tjedana boravili u hotelu dok nismo kupili kuću. Pazili smo da kupimo posve novu građevinu. Procijenili smo da bi bilo bolje nabaviti kuću koja nema nikakvu povijest. Manje je izgleda da susretnemo neki entitet kojemu nije baš mjesto u ovoj dimenziji.

Ova kuća je vjerojatno veća nego što nam je potrebno, no prema načinu na koji je Layla dahnula čim ju je ugledala, znao sam da će to biti naš dom. Smještena je na deset hektara brežuljkastog terena, s nezaklonjenim pogledom na gorje Beartooth iz našeg stražnjeg dvorišta.

Naša kuća je suvremena i jedinstvena, drukčija od svih ostalih na ovom području. Toliko je drukčija da pomalo djeluje kao da joj nije mjesto u ovoj prirodi koja je okružuje. Mislim da nas je privukla upravo zato što nas podsjeća na nas dvoje, na to kako se sada osjećamo u ovom svijetu. Kao da ne pripadamo posve u njega jer živimo s tom golemom tajnom koju ne možemo podijeliti ni sa kime.

Kako bismo uopće mogli ikome reći što nam se dogodilo? Ljudi bi mislili da smo ludi. Layla ne želi podijeliti svoje iskustvo čak ni s Aspen. Boji se da bi Aspen pomislila kako je Laylina ozljeda glave teža nego što smo isprva mislili.

Trebat će mi vremena da ponovno osvojim Aspenino povjerenje. Nakon svega što se dogodilo prestala mi je vjerovati, a sad kad sam odveo Laylu u naš zabačeni dom u Montani, Aspen je još zabrinutija za svoju sestru. No jednog ću

dana ponovno zadobiti njenu naklonost. Siguran sam u to. Layla je moja srodna duša u svakoj dimenziji života.

Layla i ja proteklih smo nekoliko dana proveli useljavajući se u naš novi dom. Budući da nismo ponijeli ništa sa sobom, naša se selidba uglavnom sastojala od kupovanja pokućstva i svega ostalog što je potrebno za kuću.

Oboje smo iscrpljeni. Čim je nedavno počelo zalaziti sunce, skljkali smo se zajedno na našu novu vrtanu fotelju i već pola sata mirno sjedimo u njoj i slušamo glazbu s uređaja Alexa.

Layla je sklupčana uz moj bok, ruke prebačene preko mog trbuha i glave naslonjene na moje rame. Moja ruka je u njenoj kosi i dok provlačim prste kroz njene kovrče, zasniva jedna od mojih pjesama.

Ovo je očito jedna od Laylinih playlista.

Ona smjesta naćuli uši i dobaci mi blistavi osmijeh. „Moja omiljena”, kaže. Ja znam da to ozbiljno misli. Ona toliko često sluša moje pjesme da mi je već dosadio vlastiti glas.

Layla ustane iz naslonjaća i počne se zavodljivo njhati uz ritam glazbe. Okrene se oko sebe, podižući ruke u zrak dok pleše ispred mene. „Alexa” kaže, „pojaćaj zvuk do maksimuma.”

Pjesma postane glasnija, a Layla zatvori oći dok nastavlja plesati. Potpuno je izvan ritma i nije nimalo graciozna.

I dalje je grozna plesaćica. To je bilo prvo što sam primijetio kod nje... i baš nikada mi neće pasti na pamet da bih to poželio promijeniti.

O autorici

Kad su Colleen Hoover otkrili književni izdavači uz čiju se pomoć vinula na vrh ljestvice bestellera New York Timesa, ona je već imala status fenomena suvremenog nakladništva nizom knjiga (*Slammed*, *Point of Retreat*, *This Girl, Hopeless*) objavljenih samo u elektroničkom izdanju.

Njezin vrtoglavi uspjeh potakla je poznata književna blogerica Maryse Black ocijenivši autoričin prvijenac *Slammed* s pet zvjezdica.

Otad autorica niže same uspjehe, osvojivši tri godine za redom nagradu članova Goodreadsa za najbolji ljubavni roman (*Confess*, 2015.; *Priča završava s nama*, 2016.; *Without Merit*, 2017.) te dva druga mjesta romanima *Sve tvoje savršeno* 2018. i *Verity* 2019.

Rođena je u 1979. u Teksasu, gdje je diplomirala socijalni rad. Prije književnog uspjeha radila je kao učiteljica i socijalna radnica. Živi u Teksasu sa suprugom i tri sina.

Nakon što se psihološkim trilerom *Verity* s velikim uspjehom odmaknula od emocionalnih ljubavnih priča kakve obično piše, Colleen Hoover odlučila se okušati u još jednom za nju novom, a inače vrlo popularnom žanru, i učinila je to na najbriljantniji mogući način, baš kao što smo i navikli od nje.

Layla je paranormalni ljubavni roman koji vas zasigurno neće ostaviti ravnodušnima, a autorica kaže da se silno zabavljala istražujući taj žanr, premda je, kako priznaje, na trenutke samu sebe uplašila dok ga je pisala. Također zahvaljuje svima koji su pomogli u stvaranju i promoviranju ove knjige, a prvenstveno svojim vjernim čitateljima, s naglaskom na onima koji inače ne čitaju paranormalne romane i fantastiku, ali su svejedno pružili šansu ovoj knjizi. I općenito zahvaljuje svima koji su u godini koja je bila iznimno teška i izazovna za cijeli svijet nastavili tražiti utjehu u umjetnosti.

Scan i obrada:

Knjige.Club Books

